

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl 10 / Sayı 110 / Şubat 1991 / 3. - DM

EMPERYALİST SAVAŞTAN KÜRDİSTAN'DAKİ DEVRİMCİ SAVAŞA

Körfez savaşında yeni aşama:

SAVAŞ YENİ BAŞLIYOR!

Dünya tarihinin en ilginç "kurtuluş savaşı" 28 Şubat 1991 günü sabaha karşı "resmen" sonuçlandı! ABD Başkanı Bush, Orta Avrupa saatiyle sabaha karşı 03.00'te yaptığı televizyon konuşmasında "Kuveyt'in kurtuluşu"nu müjdelerken; aynı saatlerde Bağdat Radyosu da kahramanlık marşları eşliğinde Iraklı askerlere "ateş açmama" emrinin verildiğini duyuruyordu.

Savaşı kim kazandı? Şimdi ne olacak? Kuveyt kimden kurtarıldı? Kuveyt kurtarıldı mı?

Ağustos'tan bu yana birçok senaryo çizildi. Dünya kamuoyu aylardır Körfez sorunuyla birlikte yaşadı. Emperyalist haber kaynakları yoğun propaganda bombardımanı ile kamuoyunu belli bir hedefe yöneltmeye çalıştı. Savaş, askeri cepheden çok propaganda sahasında verilir gibiydi. Ama elbette bu propaganda savaşında, askeri saldırıların insan ve doğa üzerindeki yıkıcı sonuçları hemen hiç yer almıyordu. Oysa her türlü silah için bir deney tahtası olmuştur Irak. Körfez şehri Basra bir harabeye dönmüş, Bağdat yıkılmış, Musul, Kerkük, Erbil ve Süleymaniye gibi Güney Kürdistan kentleri incirlik, Erhaç, Batman ve Pirinçlik üslerinden kalkan ABD ve Türk uçaklarının bombardımanlarıyla enkaz kentler haline gelmişti. Ölen ve yaralanan yüzbinlerce insan sanki hiç yaşamamıştı. Emperyalist haber kaynaklarına, TV, radyo ve basına bakılacak olursa atılan bombalar ve füzeler sadece tekniğin üstünlüğünü kanıtlıyorlardı.

Oysa aynı kaynaklar, Irak üzerine atılan bombaların 2. Dünya Savaşı boyunca atılan toplam bomba sayısından daha fazla olduğunu da söylemekteydiler. Buna rağmen saldırının sivil halka yönelik olmadığı ve tümüyle Kuveyt'i Irak "işgalinden" "kurtarma" amacını taşıdığı iddiası da onlara aitti.

Şüphesiz her savaşın bir bedeli olur. Mücadeleye giren güçler bu-

nun hesabını da yaparlar. Ama, bu son savaşta kimler, niçin, hangi bedeli ödediler?

Ateşe verilen petrol kuyularından yükselen dumanlar, enkaz haline gelmiş şehirler, ölen ve yaralanan yüzbinlerce insan, katledilen doğa ve sonuç: (!)

Bölgede bütün dengeler altüst olmuş durumda. Bir enkaz üzerinde

Devamı 3. sayfada

28 Şubat 1991 günü, Şırnak'ta meydana gelen olaylarda iki kişi öldü, çok sayıda kişi de yaralandı.

Olay kömür ocağında başladı. Şırnak kömür ocaklarında toz halindeki kömürleri toplayarak geçimlerini sağlayan köylülerle sömürgeci askeri güçler arasında çıkan çatışmalar daha önce de basına yansımıştı. Şırnak kömür ocaklarını Ali Xan Tatar gibi hain feodal-kompradorlar ve korucu başları işletmekte. Ocaklardan köylülerin yararlanması devlet ve korucu zoruyla önlenmektedir. Al-

dığımız bilgilere göre, baskılar son dönemlerde daha da arttı ve kömür ocaklarında yakalanan köylülerin çırılçıplak soyularak, bu halde şehir merkezine gitmeye zorlanmasına kadar pervasızlaştı. Olay günü de köylüler aynı uygulamayla karşılaştılar. Sömürgeci askerler köylülerin 200 katırını vurarak telef ettiler. Emrindeki 100 askerle birlikte kömür ocağında terör estiren Bölük komutanının emri üzerine askerler köylüler taramaya başladılar. İlk gelen haberlerde, burada iki kişinin öldüğü söylendiyse de, bu daha sonra doğrulanmadı. Ancak, Fahrettin Tepe adlı bir yurtseverin ağır yaralandığı tespit edildi. Bu saldırılar, biriken yüzlerce köylünün büyük tepkisine yol açtı. Köylüler, olayı protesto etmek için Şırnak-Uludere (Üçyol kavşağı) kavşağında biriktir. Yürüyüşçüler, özel tim, asker ve polislin oluşturduğu bariyeri aşarak şehir merkezine girmeyi başardılar. Halkın barikatları ezerek geçmesi üzerine paniğe kapılan özel tim ve askeri güçler, ateş etmeye başladılar ve göz yaşartıcı bombalarla saldırılarını sürdürdüler. Esnafın dükkan kapatması ve katılımıyla gösteri tam bir ayaklanmaya dönüştü. Halk önce PTT binasına saldırdı, bina tümüyle tahrip edildi. Burada Şırnak Lisesi öğrencileri de gösteriye katıldı, öğrenciler lise binasını tahrip ettiler. Halk, ANAP'lıların buluşma yeri olarak kullanılan Anavatan kahvesine saldırdı, lokali yerlebir etti. Buradaki Atatürk büstü parçalandı. Göstericiler daha sonra şehir merkezine yönelerek buradaki Atatürk heykelini de parparça ettiler. Halk askerlik şubesine yöneldi ve hem burayı hem de Ziraat Bankası'nı tahrip etti. Göstericiler, ardından valilik ve hükümet konağına yönelerek buraları da tahrip ettiler.

Ayaklanma süresince halk, "Yaşasın Kürdistan", "Yaşasın PKK", "Kahrolsun Türk Devleti", "Kahrolsun ANAP Hükümeti", "Kahrolsun Özal" vb. sloganları attı. Slogan atarak hastanenin önüne gelen göstericiler buradaki resmi araçları da tahrip ettiler. Ayaklanma korucuların bulunduğu mahalleye doğru gelişince, korucular ateş açmaya başladılar. Özel tim, asker ve polisler de doğrudan halkın üzerine ateş etmeye devam ettiler. Bazı korucuların olaylar içinde saf değiştirdiği ve halka katıldığı görüldü. Göstericilerin elinde hiç bir ateşli silah yoktu, sadece slogan atıyor ve ellerindeki kasma-küreklerle kendilerini savunuyorlardı.

Ortalık kan gölüne dönüştüğü halde, kimsede korku yoktu. Gösteride en az yirmi bin kişi vardı. Esnaf kepenk kapatmış, öğrenciler okulu boykot etmişti ve yaşlı-geni-kadın-çocuk bütün halk eyleme katılmıştı.

Şırnak valisi hoparlörle konuşma yapmaya çalıştı, ancak halk tarafından sürekli yuhalandı.

Ölü ve yaralı sayısı henüz ke-

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Körfez savaşı ve Kürdistan'daki devrimci savaş üzerindeki olası etkileri

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde yeni bir döneme yol alırken içinden geçtiğimiz sürecin özellikleri ve mücadelemiz üzerindeki olası etkilerini irdelemek ve bilince çıkarmak önem taşımaktadır. Bu amaçla, sıkça yaptığımız durum değerlendirmelerinden birini daha yapacağız. Özellikle Ortadoğu alanında yoğunlaşan savaş bunu gerekli kılmaktadır. Parti taktik hattımızın içinden geçeceği, uygulama gücü olacağı yakın bölgesel gelişmeler ve özellikle de Kürdistan'daki gelişmelerin olası yönü nedir? Savaş içinde mücadelemizin gelişme olasılığı nedir? Bütün bu sorulara cevap aramak amacıyla içinden geçtiğimiz süreci kısaca da olsa ele almayı yararlı görüyoruz. Aynı şekilde, TC, Irak tehditi bahanesiyle Güney Kürdistan hudutları üzerinde yoğun bir askeri yığınak geliştirmiş bulunmaktadır. Bu yığının amacı, "Irak tehditini karşılamak" değil, Kürdistan üzerindeki devrimci savaşımı, onun gelişmesi ve başarıya ulaşmasını engellemektir. Bunun da daha iyi kavranabilmesi için, Körfez'de hızlanan savaşımı kısaca değerlendirmek gerekiyor.

Körfez savaşı, uluslararası alanda ABD ve Sovyetler Birliği yaklaşımlarının oldukça içiçe geçtiği ve neredeyse ortak bir dünya barışı planını geliştirmeye yoğun çaba harcadıkları, bir yandan Doğu-Batı blokları arasında ve diğer yandan bütün önemli bölgeler üzerinde kendilerine göre bir dünya barışı politikasını esas almaya çalıştıkları ve böylece yeni dönemden bahsettikleri, bunun için peşpeşe zirveler düzenledikleri, bunu ikili kılmaktan da çıkıp, özellikle Avrupa çapında AGİK Zirvesi adı altında daha da somut bir ifadeye kavuşturdukları ve bunu peşpeşe dünyanın birçok bölgelerine yaymaya çalıştıkları bir dönemde patlak verdi. Tüm dünyanın "yumuşama", "uzlaşma", "dünya barışı" tartışmalarıyla uğraştırılması, bunun dünyanın temel kaygısı haline getirilmesi ve halkların bakış açılarının böylesi zirvelerle sınırlandırılması ne kadar gerçekçidir? Bunlar halkların, barışın, gelişmenin çıkarına ne kadar uygundur? İşte, yeni dönemin bu temelde değerlendirilmesi yapılınca, Körfez krizi ve ar-

Devamı 7. sayfada

PKK IV. Ulusal Kongresi'nde onaylanan

Politik Rapor

"İnsanlığın gelişim sorunlarına dayatılan 'çözümler' çokça ileri sürüldü ve 'uygulandı'. Ama, bugün varmış olduğumuz noktada, insanlığın oldukça çözümsüz bir devreyi yaşadığından söz ediliyor. Bunun bir gerçeği ifade ettiği inkar edilmeyen bir durumdur. Bunun nedenleriyle en fazla ilgilenmek zorunda olanlar hiç kuşkusuz, üyelerinin özgür ve karşılıklı hak eşitliği içinde olduğu bir dünya toplumu yaratma hedefinin sahipleri olan biz sosyalistleriz."

Yazısı 12. sayfada

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden

● Ülke İçi Pratik Merkez Raporu

Yazısı 16. sayfada

● Özeleştiriler

"Tek seçeneğimiz kazanmaktır. Kazanmak da ancak PKK gerçeğini tüm yanlarıyla yaşamak ve yaşatmaktan geçmektedir."

Yazısı 23. sayfada

● Kongre Kararları /Yazısı 25. sayfada

Kürtçe konuşma
yasağının kaldırılması
girişiminin ardındaki
gerçekler

Yazısı 6. sayfada

Kadın sorunu
üzerine
düşünceler

Yazısı 28. sayfada

ŞIRNAK'TA SERÎHILDAN!

Baştarafı 1. sayfada

sinleşmiş değildir. Şehir merkezinde öldürülen yurtseverlerden ikisinin adı tespit edildi. Bunlar, **Salih TALAYHAN** ve **Şehmus YORGA** (19) adındaki yurtseverler. Bir ARGK savaşçısının kardeşi olan **Şehmus YORGA** ambülsansla Diyarbakır'a götürülürken yolda yaşamını yitirdi. Kimliği tespit edilen yaralıların ise, **Bahattin Kültür**, **Siddık Bayram**, **M. Emin Ateş** ve **Fahrettin Tepe** olduğu öğrenildi. **Fahrettin Tepe**'nin kömür ocağında yaralandığı ve yaralıları arasında bir de kadının bulunduğu bildirildi.

Olay tanıkları ölü ve yaralı sayısının daha fazla olabileceğini be-

lirtiyorlar. Zaten ilk gelen haberlerde 20'ye yakın ölü ve 100'e yakın yaralıdan bahsediliyordu. Çok sayıda insanın hala kayıp olduğu ve akıbetleri hakkında bilgi edinilemediği öğrenildi. Halk kayıp yakınlarını arıyor. Yaralılara önce müdahale edilmedi ve halkın yaralılara yardımı da askerler tarafından ön- lendi. Ancak daha sonra cankurtaran ve helikopterle yaralılar Diyarbakır'a götürüldüler.

Olaylar sırasında, askerlerin açtığı ateş sonucu bir merminin isabetiyle kopan elektrik telinin üzerine basan bir asker öldü. Kömür ocağı ve şehir içinde de çok sayıda asker, polis ve özel tim elemanı yaralandı.

AYIN BİLANÇOSU

1- 24 Ocak günü Çolamerg (Hakkari)'e bağlı Çel (Çukurca) ilçesinin kırsal kesiminde Serê Çaliya mıntkasında ARGK gerillalarının bir düşman birliğine kurdukları pusu sonucu 4 düşman askeri öldürüldü, 2 başçavuş yaralandı, 2 başçavuş da sağ olarak gerillaların eline geçti.

2- 1 Şubat 1991 tarihinde Wan (Van) şehir merkezinde ajanlık yapan Celal Yalvaç adlı bir müteahhitin arabası, ERNK bölge komitesine bağlı yurtseverlerce uyarı amacıyla yakıldı.

3- 2 Şubat 1991 günü Midyat ilçe merkezinde Hacı Sabriye Cumo (Sabri Aslan) adlı ajan, ARGK gerillaları tarafından kurşuna dizilerek ölümlle cezalandırıldı. Sabri Aslan, bu alanda sömürgecilerin en önemli ajanı olarak biliniyordu.

4- 3 Şubat gecesi Cizîra Botan (Cizre)'in Güney Kürdistan sınırına yakın Tildarê ve Bazîfê köyleri arasında sömürgeci güçlerin pususuna düşen Nusretin İŞİN ve Ahmet BİLGE adlı yurtseverler şehit düştüler.

5- 4-5 Şubat gecesi Sêrt (Siirt)'in Çakmak mahallesinde sömürgeci güçlerin bir eve yaptıkları baskın sonucu meydana gelen çarpışmada ARGK savaşçısı Yıldız ŞİNGÜL (Sultan, Zozan) şehit düştü. Bir ihbarın ardından çıkan çatışmada yüzlerce kişilik düşman gücüne karşı tek başına saatlerce direnen ve düşmanın eline sağ geçmemek için son kurşunu kendine sıkarak kahraman ARGK savaşçısı Yıldız ŞİNGÜL'ün şahadeti, halkta çok büyük etki yarattı.

Çatışmada iki sömürgeci polis de yaralandı.

6- 5 Şubat günü Bismil'e bağlı Xanofêrê köyü yakınlarında köy korucularıya bir ARGK birliği arasında çıkan çatışmada Servet YILMAZ adlı ARGK gerillası şehit düştü.

7- 5 Şubat günü Mêrdîn (Mardin)'e bağlı Qurdisê (Yayladere) köyünü basan sömürgeci köylülere işkence yaptılar. Bunun üzerine Qurdisê köylüleri, köylerini basan sömürgeci askerlerle çatıştılar, çok sayıda köylü ile düşman askeri yaralandı.

8- 14-15 Şubat gecesi Hezex (İdil)'in Xuzikê (Kuzluk) köyüne giden ARGK gerillaları, köy toplantısı yaptıkları sonra çevrede Kurtulo lakabıyla tanınan ve yıllardır sürdürdüğü ajan faaliyetiyle halka büyük zarar veren Ahmet Tan adlı haini halkın da kahlımıyla yargılayıp sonra ölümlle cezalandırdı.

9- 16 Şubat günü Wan'ın Altıköprü mahallesinde oturmakta olan aslen Farqîn (Silvan)'li Halit isimli bir düşman ajanı gerillalar tarafından ölümlle cezalandırıldı.

10- Şubat ayı ortalarında ARGK gerillaları, Pazarcix (Pazarcik)'in Saruşağı köyü yakınlarındaki demiryolu raylarını sökerek Kürdistan'a askeri cephaneye taşıyan yük trenine sabotaj yaptılar. Sabotaj sonucu devrilen trenin makinisti ölürken, içindeki askeri malzemeler ve vagonlar da tahrip oldu. Cephaneyi korumakla görevli olarak trende bulunan sömürgeci askerlerden birçoğu da yaralandı.

11- Dilûk (Antep) E Tipi Cezaevi'nde bulunan çoğu PKK'li savaş esiri ve tutuklular, son aylarda giderek yoğunlaşan keyfi tutuklamalar, işkence ve cezaevi ile karakollardaki işkencelerden dolayı ölüm olaylarını protesto etmek amacıyla 25,26 ve 27 Şubat günlerini kapsayan üç günlük açlık grevi yaptılar.

12- 28 Şubat günü Mûş'un Milazgir (Malazgirt) ilçesi Okçıyan köyünde sömürgeci ordu birlikleriyle 2 ARGK gerillası arasında çıkan çatışma 16 saat sürdü. Çarpışmada 2 özel tim elemanı ve 4 asker öldürüldü, aralarında subayların da olduğu 10'un üstünde düşman askeri de yaralandı.

Bu kahramanca direnişte Ferhat YÖYLER (Ağit) adlı ARGK gerillası şehit olurken, Çiyâ adlı gerilla da ağır yaralı olarak düşman eline esir düştü.

Ayrıca, çevrede bulunan küçük bir kız çocuğu ile bir köylü kadın da yaşamını yitirdi.

13- 28 Şubat 1991 tarihinde Şirnex (Şirnak) kömür ocaklarındaki köylülere sömürgeci ordu askerlerince ateş açıldı. Köylülere ait 200 kahr öldürüldü. Binlerce köylü özel tim, polis, asker barikatını aşarak şehir merkezine yürüdü. Esnaf kepenk kapattı, öğrenciler okulları boykot etti. 20 bin kişilik kitle eyleme geçti. Sömürgeci güçler halkla ateş açtı. Salih TALAYHAN ve Şehmus YORGA adlı yurtseverler şehit oldu. Halk Valilik, Askerlik Şubesi, PTT, Ziraat Bankası, ANAP il teşkilat binası gibi devlete ait binaları ve Atatürk büstlerini tahrip etti. Çok sayıda yurtsever yaralandı, onlarçası da gözaltına alındı.

Kitleler, gösteri boyunca "Kahrolsun Türk devleti", "Yaşasın Kürdistan", "Kahrolsun ANAP Hükümeti", "Yaşasın PKK" vb. sloganlar attı.

14- Şubat ayı boyunca başta Amed (Diyarbakır), Wan, Sêrt (Siirt), Mêrdîn, Êlîh (Batman), Cizîra Botan, Girgê Amo (Silopi), Şirnex olmak üzere çok sayıda Kürdistan şehrinde ve Mersin, İzmir, İstanbul gibi metropol kentlerinde PKK, ERNK ve ARGK bildirileri dağıtıldı.

15- Son bir ay içinde Kürdistan genelinde yüzlerce yurtsever gözaltına alındı, tutuklandı ve vahşi işkencelerden geçirildi.

Şirnak, Newroz'u serîhildanla karşıladı!

Kürdistan halkı bahara topyekun ayaklanmalarını işaretlerini vererek girdi. Zaten hemen herkes baharı nefesini tutmuş vaziyette bekliyordu. Bir ayaklanmalar dönemine gireceği bilinen bir gerçektir. Halk da, düşman da kendisini buna göre hazırlıyordu.

26-31 Aralık 1990'da IV. Ulusal Kongresini gerçekleştiren PKK, Kongre sonuçlarını açıklarken, 1991'in ayaklanmalar yılı olacağını ilan etmiş, Cephe ve Ordu güçlerini buna hazırlıklı olmaya çağırıyordu.

PKK'nin çağrılarını somut tespitlere dayandırıyor. PKK IV. Ulusal Konresi'nin bir gerilla kongresi özelliğini taşıdığı bilinmektedir. Uluslararası, bölgesel ve ulusal koşulların gerçekçi tahlili temelinde ulaşılan sonuç, 1991'e başlayan yeni süreçte bütün güç ve olanakların zafer için seferber edilmesi gerekliliğini ortaya koyuyordu. 1991 baharı 1990 baharının bir tekrarı da olmayacak, ona yol açan ve ulusal kurtuluş mücadelesine yeni bir aşama yaptıracak özellikte olacaktı. Bu, mevcut gelişmelerin beklenen doğal bir sonucuydu. Gerilla ve Cephe güçlerinin siyasal ve eylemsel atılımı döneme damgasını vuracaktı. Halk buna hazır ve bunu bekliyordu.

Düşman da bekliyordu. Türk sömürgecileri, 1990 bahar ayaklanmalarından ardından kendileri için Kürdistan'ın kaybedilmiş olduğunu kabul etmek zorunda kalmışlardı. Bu konuda yaptıkları itiraflar hatırlardadır. Onlar da, 1991'e Kürdistan'ın filli kopuşunu her ne pahasına olursa olsun önleme kararlılığıyla hazırlandılar. Uluslararası, bölgesel ve iç zemindeki bağlantılarını bu temel amaç etrafında düzenlemeye ve güçlendirmeye çalıştılar.

1990 bahar ve yazı, hem Kürdistan'da ve hem de bölgede gelişmelerin olağanüstü hızla yaşandığı bir süreçti. Sarsılan dünya dengesinin Ortadoğu'ya yansımasının şiddetli olacağı herkes tarafından kabul ediliyordu. Nitekim Ağustos ayına gelindiğinde Irak'ın Kuveyt'i kendine katışı gündeme geldi. Bu, bölge statükosunun meşruiyetinin dünya çapında tartışılmasını da birlikte getirdi. Aslında güçler hazırlıksızdı. Türkiye ise hepsinden çok daha kötü bir durumdaydı.

Ancak Türkiye açısından, bölgede gündeme gelen uluslararası kışkırtma, Kürdistan üzerindeki planlarını uygulamada belli bir fırsat da yaratıyordu. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin bölgeye asker ve askeri malzeme yığdıkları, açık savaş düzenine geçtikleri bir süreçte, Kürdistan üzerindeki imha savaşını gerisine aldığı böyle bir destekle ve karmaşaya getirerek sonuca götürme olanağı doğabilir miydi? Türkiye bunun hesabına yaptı ve dört elle Körfez savaşına sarıldı. Başta herhangi bir zamanda yapamayacağı rahatlıkla Kürdistan'a müthiş bir askeri yığınak yaptı. Eski gücün yanısıra resmen açıklandığı kadıyla 200 bin askeri daha Kürdistan'a kaydırıldı. Bölgeye ısrarla NATO Çevik Kuvvet birliklerini çağırdı. Irak'a yönelik bombardıman saldırıları için üsleri açarak ve kendi uçaklarıyla da bombardıman saldırısına katılarak, hem Güney hem de Kuzey Kürdistan'da direniş güçleri ve mevzilerini ezme işini başka bir ad altında gerçekleştirmeye çalıştı. Yapılan devlet propagandalarda, sınırlı yığılan askerlerin Irak'tan gelebilecek tehlikeye karşı olduğu işleniyordu. Oysa gerçek çok farklıydı. Türkiye'nin bütün NATO güçlerini de kendisine ortak ederek halletmeye çalıştığı sorun; Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gerilla ve halk hareketiydi. Bu amaçla, toplumun nüfus dağılımı üzerinde oynamaktan yerleşim alanlarını bombalamaya, kitlesel tutuklamalardan katliamlara kadar her yöntemi denedi. Sınır boylarında binlerce köy boşaltıldı. 1990 baharının serîhildan kentleri olan Cizre, Nusaybin, Silopi'nin bile boşaltılması çabaları gündeme geldi. Hem askeri tehdit ve hem de psikolojik savaş yöntemleriyle sonuç alınmak istendi. Bu kentler tam bir askeri abluka altına alındılar. Ancak, "Irak tehdidi" propagandasının uluslararası alanda en revaçta olduğu günlerde bile, halk, esas tehlikenin Türkiye'den geldiğini yabancı basın mensuplarına açıktan söylüyor ve dünyaya bir mesaj iletliyordu. Halk, Türk sömürgecilerinin savaş fırsat bilerek katliamlara girişebileceğini ve yapılan bunca yığınağın başka hiç bir anlamı olmadığını deneylerden çıkardığı sonuçlarla anlatıyordu.

PKK de kendi hazırlıklarını yaptı. Mayıs 1990'da gerçekleştirdiği II. Ulusal Konferansı ile nasıl

bir döneme girilmekte olduğunu ve bu dönemin nasıl karşılanması gerektiğini ortaya koymuştu. Yaz ayları süresince, Parti ve gerilla güçlerini buna göre hazırladı. Öncü kendini gözden geçirdi, yeni döneme hata ve zaafılarından kurtulmuş olarak girmeyi hayati bir sorumluluk olarak gördü. Bu hazırlıkların zirvesi ise Aralık ayı sonunda gerçekleşen IV. Ulusal Kongre oldu. PKK dayandığı zemine, yani halkı güçlü kılmaya ve bu güce dayanmayı, bu zemin üzerinden ittifaklarını güçlendirmeyi temel çalışma yöntemi olarak, daha da yetkinleşmiş biçimde sürdürdü. Saptanan hedefler ve yapılan çalışmalar halkın talep ve beklentileriyle tam bir uygunluk oluştuyordu.

Bahara girerken düşmanın siyasal ve askeri manevralara girişeceği bekleniyordu. Beklendiği gibi de oldu. Ama, Türkiye için işler hesapladığı gibi yürümedi. O, Körfez savaşının süresinin en azından bahara yayılabileceğini düşünüyordu. Öyle anlaşıyor ki, hesaplarını da bunun üzerine kurmuştu. Bölgenin savaş içine çekildiği bu süreçte, Türkiye'nin Kürdistan üzerinde girişeceği yeni askeri hareketler daha rahatlıkla yürütülebilecekti. Böyle olmadı, Irak erken teslim oldu. Kürdistan'a aşırı ölçüde yığılan Türk askeri ve konumlanan Çevik Kuvvet birliklerinin ana işlevinin üstüne çekilen "Irak perdesi" kalktı. Avrupa, bunun yarattığı zorlamayı daha erkenden hissetti. Bu aşamadan itibaren, Avrupa Çevik Kuvvet'i niçin Kürdistan'da bulundurduğu konusunda dünya ve kendi kamuoyuna kabul edilebilir hiç bir cevap bulamazdı.

Türk sömürgecileri, baharla birlikte ayaklanmaların kapıya dayanacağını, gerilla atılımlarının hızlanacağını biliyor ve bekliyordu. Askeri yığınak ve konumlanışını buna göre yapıyor. Mevcut güçlü geri çekmesi için baskıların yoğunlaşması tehlikesi de ayrıca düşünülmeliydi. TC, buna fırsat vermeden beklediği gelişmeleri hızlandırmaya ve halkı zaten kaçınılmaz olan isyana kendisinin istediği bir zamanda zorlamaya çalıştı. Bunun en belirgin örneği Şirnak'ta yaşandı. Boş bekleyen bir ordunun uzun süre bir zeminde tutulması, o ordu içinde çözülme eğiliminden getirir. Üstelik bu ordu, yabancı bir toprak üzerinde, o ülkenin insanlarına düşmanlık ruhuyla tutuluyorsa, burada ortaya çıkacak olan şey Şirnak'ta da görüldüğü gibi doğrudan doğruya katliam amaçlı saldırıların peş peşe yaşanmasıdır. Bu ordu, o halkın canına, malına, namusuna, onuruna, her şeyine kasteder. Çünkü, işleri budur. Çünkü, bu politikayla yönlendirilmektedir.

Şirnak serîhildanı, Türk sömürgecilerinin Kürdistan halkının baharından duydukları korkunun ortaya çıkardığı gelişmelerdir.

Ancak, görülmüştür ki, Türk sömürgecilerinin beklentilerinin tersine halk hazırlıksız değildir. Düşmandan yönelecek her türlü saldırıyı göğüsleme ve güçlü bir karşılıkla cevaplama kararlılığındadır. Düşmanın her türlü yönelimini örgütlü, bilinçli, soğukkanlı ve militanca karşılama yeteneğindedir. Şirnak serîhildanının ortaya çıkardığı en önemli gerçek budur. Kürdistan halkı onurunun çiğnenmesine asla izin vermeyecektir. Kürdistan halkı, sloganlarıyla da ifade ettiği gibi öncülerle birlikte ve onun komutası altındadır. Her şeyini öncünün emrine vermiş ve mücadeleye ölümüne hazır olduğunu bir kez daha göstermiştir. Şirnak ayaklanması, her zaman ve her koşulda halkın direnişi örgütleyebileceğini, düşmanın hesaplarını tersine çevirebileceğini, küçük bir kıvılcımın her an bir yangına dönüşmeye açık olduğunu kanıtlamıştır. Ayaklanmanın gelişim sürecinin de gösterdiği gibi, Şirnak serîhildanı, asla kendiliğinden değil, düşmanın dayattığı şiddetle kendiliğinden başlayan bir hareketin örgütlü bir halk ayaklanmasına dönüştürülmesidir. Bu nokta gerçekten çok önemlidir. Çünkü, en zor olan şey bunun başanmasıdır. Bunu gerçekleştiren bir önderlik, sürece ve halkın nabzına hakimiyeti bütünüyle eline almış demektir.

Bağımsızlık ve özgürlük ağacını ayaklanmalarla güçlendirecek, halkımızın zafer umutlarını daha da büyütecek ve elle tutulacak kadar zaferi yakınlaştıracak yeni bir bahara, Newroz'a giriyoruz. Newroz isyan demektir. Newroz'u adına layık olarak karşılayacağız. Şirnak, Newroz'u müjdeledi. Kürdistan baharı Kürdistan halkına kutlu olsun.

- Serîhildanla gelen Newroz kutlu olsun!

Körfez savaşında yeni aşama: SAVAŞ YENİ BAŞLIYOR!

Baştarafı 1. sayfada

yoğun pazarlıklar sürüyor. Ama bu görünüşteki gibi Irak'ın değil, eski statükonun enkazıdır. Mevcut durum gösteriyor ki, bir tarafta Irak, diğer tarafta başını ABD'nin çektiği "koalisyon güçleri" kendilerini aşan ve hükmedemedikleri bir gelişmenin orta yerindedirler.

Şu anda, Körfez savaşına bir noktanın konulmakta olduğu söyleniyor. ABD "zafer sloganları" atıyor. Gerçek böyle midir?

Saddam'ın köşeye sıkıştığı, Irak ordusunun teslim olduğu doğru olabilir. ABD'nin "başardım" dediği de zaten budur. Peki ya, Ortadoğu kendisine layık görülen "yeni elbise"yi giyecek midir? Bu soruya emperyalizm açısından hiç bir olumlu cevap verilememiştir. Tam tersine, Ortadoğu bugün dünden daha çok çelişkilerin derinleştiği, tarihsel hesaplaşmaların kendisini dayattığı, bölgesel ve uluslararası güçlerin kendilerini konuşturmak istedikleri bir zemin haline gelmiştir.

Körfez savaşını hem bir sonuç ve hem de bir başlangıç olarak değerlendirmek mümkündür. Emperyalist ve sosyalist bloklar arasındaki ilişkinin aldığı boyut ve Doğu Avrupa'daki gelişmeler ardından, taşıdığı tarihi sorunlarla birlikte Ortadoğu'nun uluslararası bir hesaplaşma alanına dönüşeceği biliniyor ve bekleniyordu. Adına "yeni dünya düzeni" dedikleri bir biçimlenmeye uğratılmak, büyük güçlerin bir kez daha tornasından geçirilmek isteneceği aşikardı. Küba lideri Castro, kurulacağı söylenen "yeni dünya düzeni" için "zengin büyüklerin dünyası", deyimini kullanıyor ve bu "büyükler"in Üçüncü Dünya'nın yoksul halklarının boğazını daha çok sıkacaklarından söz ediyordu. Soğuk savaş yıllarında güçlerin oturduğu denge bozulmuştu. Bunun, tarihsel bir sorun yumağı olan Ortadoğu'da çelişkilerin çatışmaya dönüşmesi biçiminde yansımaları bulunmuştu. 2 Ağustos'ta Irak, Kuveyt'e girip, burayı Irak'ın doğal bir parçası olarak ilan ettiğinde, bunun çatlayan statükodan dışı doğru bir sızma olduğu hemen herkesin birleştiği bir tespit oldu. Ama bilindiği gibi, Irak'ın bu girişimi başta ABD olmak üzere dünya emperyalist güçleri, bölge güçleri ve SSCB tarafından büyük bir tepkiyle karşılandı. Irak Birleşmiş Milletler kararıyla ambargoya tabi tutuldu, ablukaya alındı. Kuveyt'ten çıkması için başvuru tüm bu uygulamalar "sonuç veremince", 17 Ocak'ta sabaha karşı havadan bombardıman saldırısı başladı.

Irak, egemen bir devletin (Kuveyt) varlığına kast suçuyla "yargılanıyor"du. Ama aynı zamanda, eski statükonun devam edemeyeceği söyleniyor ve bölgenin siyasal yapılanmasını düzenleyen yeni haritalar çiziliyordu. Bush'un deyimiyle "koalisyon güçlerinin" yoğun bombardıman saldırılarıyla Irak kentleri kısa zamanda harabeye dönüşüyor, Saddam'ın tüm keskin sözlerine rağmen Irak ciddi bir mukavemet gösteremiyordu. Arap ve islam dünyasına yaptığı "cihad" çağrıları da, Saddam'ın beklediği karşılığı bulamıyordu.

Saddam rejiminin emperyalist devletler objektif olarak karşı karşıya gelmesi, bölgedeki "taraf" kavramında nasıl bir değişikliğe yol açacaktı? Bazıları Saddam'a anti-emperyalizm elbisesini giydirmekte, hatta taraf olmakta bir sakınca gör-

müyorlardı. Çünkü, bunun uzun erimli olmayan, hiç bir tikanıklığı açmaya güç yetiremeyecek soluksuz bir çıkış olduğunu göremiyorlardı. Bölgede emperyalizme karşı halklara soluk aldiracak bir çıkış, halkların çıkarını ifade eden bir sınıf temeline dayanmak zorundadır. Saddam rejimi gibi miyadını doldurmuş ve ancak kendini yaşatma mücadelesi veren ve "anti-emperyalistliği" de ancak bu çerçeve ile sınırlı olan bir yapının bölge halklarının iradesini temsil yeteneği ve onları harekete geçirme gücü söz konusu olamaz. Nitekim olanlar da bunu doğrulamaktadır.

28 Şubat sabahı Saddam, beyaz bayrağı çekti. Kuveyt'in "kurtuluşu" kutlanmaya başlandı. Saddam ise, Arap onurunun "kurtuluşu"ndan bahsediyordu.

Esas soru şimdi ortaya çıkmış gibi. Şimdi ne olacak? Görülüyor ki, Irak açısından buna verilen bir cevap yok. Ama, emperyalistler de bu soruyu çözümlemiş değillerdir.

Açığa çıkan olgular var: Emperyalizm eski işbirlikçi rejimlerle artık daha fazla yol alma şansını görmüyor. Arap dünyasında tabandan gelen hareket üstteki işbirlikçileri, eski işbirliklerini zorluyor. FKÖ örneğinde görüldüğü gibi, reformist-teslimiyetçi önderlikler tabanı tutamıyor ve bunlara dayandırılmak istenen çözümler daha baştan iflasa mahkum. Bölgenin ulusal ve sınıfsal sorunları artık kesinlikle çözüm dayatıyor, çözümü getirecek çıkışlar kapıda. Son Körfez savaşında bir kez daha görüldüğü gibi, emperyalist güçler de eskiden olduğu gibi tam bir blok halinde hareket edemiyorlar. Çıkar ve egemenlik çatışması artık daha belirgin bir keskinliğe ulaşıyor. Hepsinin üzerinde hemfikir olduğu bir elbise biçmek ve bunu Ortadoğu'ya giydirmek pek mümkün görünmüyor. Kısacası, Ortadoğu'nun üzerindeki yer kabuğu çatlamış, her şey yerinden oynamış ve hiç bir şey oturmamış durumda. Bunun doğuracağı tehlikeleri, dünyaya yeniden biçim vermek isteyen güçler de görüyor ve bunun telaşını iliklerine kadar yaşıyorlar.

Körfez savaşı etrafında son yılların en büyük diplomasi savaşı yaşandı. İşlevini yitirmiş Bağlantısızlar Bloku, işlevini yitirmiş sosyalist blok, işlevini yitirmiş Arap Birliği, eski işlevini yitirmiş NATO bloku, Körfez'de çözüm arama adına kendi işlevini aradılar. Takvim yapıları geriye doğru çevrilip son bir ayın gelişmelerine bakılırsa bu arayış çok net olarak görülecektir. Müthiş hızda bir diplomasi trafiği var. Şubat ayının ikinci haftasında Bağlantısızlar Bloku'na dahil 15 ülkenin dışişleri

bakanları ile FKÖ heyeti Yugoslavya'nın başkenti Belgrad'da Körfez savaşına çözüm arayışı için toplanırken, aynı günlerde Gorbaçov'un özel temsilcisi Yevgeni Primakov Bağdat'ta temaslarını sürdürüyor; Irak Başbakan Yardımcısı Sadun Hammadi Tunus'tan Cezayir'e geçiyor; Yaser Arafat Amman'a giderek Ürdün Kralı Hüseyin'le görüşüyor; ABD eski başkanlarından Jimmy Carter'ın Adalet Bakanı Ramsey Clark bir hafta süren Bağdat ve Basra ziyaretleri ardından hava saldırılarının 6-7 bin sivilin ölümüne yol açtığı, hava saldırılarının uluslararası yasaları ihlal ettiği açıklamalarını yapıyordu. Fas, Cezayir ve Tunus'ta büyük sokak gösterileri yapıyordu ve söz konusu bu devletlerin hükümetleri sokaktan gelen baskıya dayanamayarak hava saldırılarına karşı protestolarını daha yüksek sesle ifade ediyorlardı.

13 Şubat günü Alman Savunma Bakanı Gerhard Stoltenberg Türkiye'ye uçuyor ve Erhaç'taki Alman

tırmandırıyordu. Irak'ı oyuna getirmede araç olarak kullanıldığı söylenen BM Genel Sekreteri Perez De Cuellar, Körfez savaşı için "Bu savaşta Birleşmiş Milletler'in bayrağı ve mavi bereli askerleri yok" sözlerini kullanıyordu. Aynı rahatsızlık Sovyetler'de de görülmüyordu. Sovyetler'de, dış politikada ABD'nin kuyruğuna takıldığı ve ABD oyununa gelindiği eleştirileri yükseliyor, Irak'ın imhasını amaçlayan saldırıların durdurulması gereğinden bahsediliyordu.

"Ortadoğu Güvenlik Sistemi", "Ortadoğu Konferansı" vb. gibi plan ve girişimler üzerinde tartışmalar sürer ve "Savaş Birleşmiş Milletler kararlarının boyutlarını aşmaya başladı" görüşü giderek daha çok taraftar bulurken, Irak 15 Şubat günü, Irak Devrim Konseyi'nin Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 660 sayılı kararını kabul ettiğini ve Irak Silahlı Kuvvetlerinin Kuveyt'ten çekileceklerini duyuruyordu. Irak'ın geri çekilme için ileri sürdüğü

yaptıkları baskılar sonucu idi. Çünkü, Küba, Yemen, Moritanya, Fas, Tunus, Cezayir, Libya ve Sudan'ın Irak'a zaman kazandırma ve bir ateşkes önerisi getirme amaçlarından söz ediliyordu. Oysa ABD, bir ateşkes değil, Bush'un "Bu herif Arap dostlarına bile yalan söylüyor. Ona inanmam için hiçbir neden yok. Saddam sürekli yalan söyleyen bir o... çocuğu" dediği Saddam'ın burnunun iyice sürmesini istiyordu. Nitekim ABD gazeteleri, ABD yönetiminin üst düzey bir yetkilisinin "Bush Körfez savaşının sona ermesi fikrine kendini pek alıştırmadı" dediğini yazıyorlardı.

Irak-İran ve Sovyetler arasında, Körfez'de "barış" sağlanması yolundaki diplomatik trafik hız kazanırken ve Saddam Kuveyt'ten çekileceğini açıkladığı halde hava saldırıları hızından hiçbir şey yitirmeden devam etti. Askeri sevkiyata daha da hız verildi, USS America uçak gemisi Körfez sularına girdi ve kara savaşının her an başlayacağı yolunda açıklamalar birbirini takip etti. Oysa Irak, saldırıların karadan da yapıldığını açıklıyordu.

17 Şubat günü gazetelere yansıyan haberlerde, Mısır, Suriye ve Körfez İşbirliği Konseyi üyesi altı Arap ülkesinin dışişleri bakanlarının, Körfez'de savaş sonrası kurulacak yeni düzenin yapısı hakkında görüşmek üzere Kahire'de toplandıkları yazılıyordu.

17 Şubat günü Moskova trafiği en yoğun anını yaşıyordu. İran Dışişleri Bakanı Velayeti ile Gorbaçov görüşmesi yapılırken, Avrupa Topluluğu'nu temsil eden Avrupa ülkelerinden üç dışişleri bakanı da Gorbaçov'la görüşmek üzere Moskova'daydılar. Tank Aziz Moskova'ya bekleniyordu. Gorbaçov, ABD, İngiltere ve Fransa'dan bir kara hareketine girişmeden Tank Aziz'le Moskova'da yapılacak görüşmelerin sonucunu beklemelerini istiyordu.

Aynı tarihte, Almanya, güven vermemekle birlikte Irak'ın Kuveyt'ten çekileceği yolundaki açıklamasının dikkate alınması gerektiğini belirtiyor ve Alman Sosyal Demokrat Parti onur başkanı Willy Brand, "Ortadoğu'da barış ve güvenlik için" 7 maddelik bir plan öneriyordu. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK)'na paralel bir "Ortadoğu Güvenlik ve İşbirliği Konferansı" (OGİK) önerisiyle çıkan Brand, bu konferansta Filistinliler ve Kürtlerin de temsil edilmesi gereğinden söz ediyordu.

19 Şubat'ta, ABD Başkanı Bush, "İşgale ve Kuveyt halkının acılarına çok, hem de çok yakında son vereceğiz. Bu işi bitirmekte kararlıyız" derken, Fransa Dışişleri Bakanı Roland Dumas da kara savaşının tarihinin belirlendiğini ve Fransa'nın bu tarihi bildiğini söylüyordu.

Aynı gün Moskova'da Gorbaçov-Tank Aziz görüşmesinde dört maddelik bir barış planı çıkıyordu. Bu plana göre; 1) Irak Kuveyt'ten şartsız geri çekilecek; 2) Irak'ın devlet yapısı ve sınırları korunacak; 3) Sovyetler Birliği, savaştan sonra Irak'ın kalkınmasına karşı uygulacak her türlü ambargoya karşı çıkacak ve Saddam Hüseyin'in Batılı güçler tarafından ölümle cezalandırılmasını engelleyecek; 4) Başta Filistin sorunu olmak üzere, Ortadoğu'daki tüm sorunlar uluslararası platformlarda ciddi şekilde ele alınacaktır.

Bu plan, ABD ve İngiltere tarafından reddedildi, 22 Şubat'ta Irak,

şartlarını; 1) Ortadoğu'daki tüm yabancı güçler ve silahların ve İsrail'e gönderilen silahların geri çekilmesi; 2) İsrail'in 1967 yılında işgal ettiği Filistin topraklarını kayıtsız-şartsız geri vermesi; 3) Kuveyt'te El Sabah ailesi dışında yeni bir hükümetin kurulması; 4) Kuveyt sorununun çözümü için yapılacak toplantıya tüm ulusal ve islami güçlerin katılması; 5) Irak'ın yeniden yapılanma masraflarını ABD ve müttefik güçlerin karşılaması ve Irak'tan savaş tazminatı talep edilmemesi olduğu belirtiliyordu. Aynı tarihte, Gorbaçov'un özel temsilcisi Saddam'la yaptığı görüşme ardından Moskova'ya dönüş, Irak Dışişleri Bakanı Tank Aziz'in Moskova ziyareti programa alınmış ve Kuveyt Dışişleri Bakanı Şeyh Ahmed el Sabah Sovyet Dışişleri Bakanı Aleksandr Bessmertnik ve Sovyet Devlet Başkanı Gorbaçov'la görüşmeler yapmaktaydı. Irak'ın Kuveyt'ten çekileceği yolundaki açıklamalar da, Moskova'nın girişimlerine bağlıyordu.

ABD'nin başını çektiği "koalisyon"un bu diplomatik girişimlere yaklaşımı farklıydı. Aynı günlerde New York'ta toplanan BM Güvenlik Konseyi, Irak'ın "Kuveyt'ten geri çekilme" açıklamasını ciddi bulmadığı ve Tank Aziz'i Moskova'ya göndererek zaman kazanmaya çalıştığı değerlendirilmelerini yapıyordu. Ama elbette bu, toplantının ortak görüşü değildi. Tersine, BM Güvenlik Konseyi onbeş yıldan bu yana ilk kez yeniden kapalı olarak toplanıyor ve sonuçsuz dağılıyordu. Toplantının kapalı yapılması, ABD ve İngiltere'nin "Güvenlik Konseyi'nin bütünlüğünün bozulduğu yolunda sinyaller vermesinin engellenmesi amacıyla"

birliklerini denetliyordu. Aynı gün yapılan açıklamalarda, Körfez savaşının başlamasından sonra İncirlik üssüne gönderilen ABD piyadelerinin sayısının 10 binin üzerine çıktığı, nedeniyle askerlerin bir bölümünün Batman üssüne sevk edildiği ve Batman'daki Amerikalı sayısının 1200'ü bulunduğu söyleniyordu. Aynı gün, Türk Dışişleri Bakanı A. Kurtcebe Alptemoçin Suriye'den Kahire'ye geçiyor, Kaddafi de aynı tarihte Mısır'a geliyordu.

14 Şubat günü Alman Savunma Bakanı henüz Türkiye'deyken, ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Güneş Taner, Türkiye'nin Körfez politikasıyla ilgili olduğu söylenen temaslarda bulunmak için önce Brüksel'e, sonra da Bonn'a gidiyordu. Ama, burada da Alman Başbakanı Kohl Fransa gezisinin hazırlığı içinde ve Dışişleri Bakanı Genscher de Ürdün'de idi.

Aynı tarihte, Perez de Cuellar'ın, hava saldırılarının başlaması öncesinde Irak'a "oyun oynadığı" tartışmaları gündeme geliyor, hava saldırılarından birkaç gün önce Saddam'la yaptığı gizli görüşmede, Filistin sorununu uluslararası gündeme getirdiği için Irak Devlet Başkanı'nı övdüğü, Saddam'ın ise Cuellar'a Kuveyt konusunda uzlaşmaya hazır olduğunu bildirdiği ve "Nereye kadar çekilmeliyiz" diye sorduğu söyleniyordu. Artık genel çoğunluk Körfez'de "hedefin saptığı"nı, "müttefik operasyonu"nun "meşruiyeti"nin önemli oranda zedelendiğini söylemeye başlıyordu. Sivil yerleşim alanlarının vahşice bombalanması, 15 Şubat'ta bir sığınağa yapılan bombardıman saldırısıyla 500 sivilin birden katledilmesi tepkileri

Bağdat Radyosu'ndan yayınlanan askeri bildiride kara savaşının başladığını öne sürdü ve *"Barış şansını sona erdirecek bu vahim gelişmeden ABD ile müttefikleri ve ajanları sorumludur"* deyimini kullandı. Sovyet Genelkurmay Başkanı Dimitri Yasov da Pravda'ya yaptığı açıklamada, *"Güvenlik Konseyi'nin aldığı karar, Kuveyt'in kurtarılması şeklinde. Oysa ABD, bu kararları hiç dikkate almadan Saddam Hüseyin'i ölümle tehdit ediyor. Irak'a atılan bombalar, sivil halkla birlikte tarihi yerleri de hedefliyor. Bu tür saldırılara kesinlikle mücadele edilmemeli"* diyordu.

24 Şubat tarihli gazetelerin başlıkları beklenen haberi veriyor ve kara savaşının başladığını duyuruyordu, Oysa, aynı gece planın ABD tarafından kabul edilmemesi üzerine Irak ve Sovyetler Birliği'nin 6 maddelik yeni bir plan oluşturduğu söylenmekteydi. Buna rağmen Bush, *"Saddam Hüseyin'in kendisine tanınan sürecin bitiminde herhangi bir girişimde bulunmamasına üzüldük. Güvenlik Konseyi kararlarını uygulamak azmindeyiz. Askeri hareket cephede önceden planlandığı gibi devam edecektir"* diyordu. Fransız birliklerinin komutan yardımcısı General Daniel Gazzau da, aynı doğrultuda görüş belirtiyordu.

24 Şubat tarihli gazeteler 36 yıllık Varşova Paktı'nın 1 Nisan 1991'den itibaren işlevsizliğini resmen ilan edeceğini duyuruyorlardı.

Cumhuriyet gazetesinin AFP'den aldığı habere göre, Beyaz Saray sözcüsü Marlin Fitzwater, kara savaşının iki hafta önce belirlendiğini açıklamıştı. Kara saldırısının başlaması ardından Moskova Radyosu, *"Körfez'de daha fazla kan dökülmesini önlemek için yürütülen çabaların sonuçsuz kalması, büyük üzüntü yarattı. Irak, Kuveyt'ten çekilmeye ikna edilmmişti. Ama müttefikler Sovyet planını kabul etmedi"* açıklamasını yapıyordu. Sovyet Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Vitaly Çurkin de yaptığı açıklamada, Irak'ın BM kararlarına uyararak koşulsuz ve hemen çekilmeyi kabul etmesine karşın, kara savaşının başlamasını dikkat çekici bulduklarını söylüyordu.

Kara savaşının başladığı saatlerde BM Güvenlik Konseyi, Sovyet barış planını görüşmek üzere toplantı halindeydi. Harekatın başlaması üzerine, yapılacak bir şey olmadığına karar vererek dağıldı.

Kara savaşının başlaması dünyada değişik tepkilerle karşılandı. ABD'de "beklenen gelişme" yorumu yapılırken, İngiltere, Fransa, Almanya ve İtalya kara savaşının zorunlu olduğunu belirten görüşler ifade ettiler. Son saldırının Arap dünyasındaki etkileri de farklı farklı oldu.

Saddam Hüseyin, 26 Şubat sabahı Bağdat Radyosu'ndan yaptığı konuşmada geri çekilme emrini bizzat veriyordu. *"Kafirlerle karşı ilk kez Cihad'ı Irak gerçekleştirdi. Bu tarihe geçecek ve hiç bir zaman akıllardan çıkmayacak bir savaş oldu. İnsanlık bu savaşı hiç bir zaman unutmayacak"* diyen Saddam Hüseyin, *"İmansızların yarattığı Filistin sorununu başka bir zamanda çözeceğimize inanıyorum. Bu savaştan Irak halkı zaferle çıkmıştır. Kuveyt anayasamıza uygun bir şekilde 8 Ağustos günü Irak'ın bir parçası olmuştur. Bu tutumumuzda haklıydık. Ancak 30 ülkenin saldırganlığı karşısında Kuveyt'ten askerlerimiz tamamiyle çekilmeye başlayacaktır"* şeklinde konuşuyordu.

Bu açıklamaya rağmen saldırı 28 Şubat sabahına kadar devam etti.

Şimdi, uluslararası ve bölgesel her güç için geçerli olmak üzere, açıklanmış politikalarla açıklanmamış niyetlerin çelişkisi üzerinde ka-

fa yoruluyor. Ortadoğu'ya nasıl bir elbise? Irak Saddam'lı mı Saddam'sız mı olmalı? Irak'ta kurulacak yeni yönetim hangi güçlere dayanmalı? Kimler ne kadar etkin olmalı?

Hürriyet gazetesinde yazan Sedat Ergin, "Kara hareketinin sonucunda belirsizlikler ağır basıyor" başlığını taşıyan 26 Şubat tarihli makalesini şöyle bitirmiş: *"Bir diğer senaryo savaş sonrasında Irak'ın parçalanması ya da çözülerek ülkede federal bir yapıya gidilmesidir. Kuzeyde federal bir yapı içinde özerk bir Kürt varlığının sahneye çıkması, bölgede bir Kürt devletinin kurulması özelemlerine cesaret verecek ve uzun dönemde Türkiye'nin başını ağrıtacaktır."*

Bütün bu olasılıklar, Irak'ta Türkiye'nin çıkarları açısından güçlü bir merkezi hükümete dayalı bir yapının tercih nedeni olacağını göstermektedir. Arzu edilen, 'Saddam Hüseyin'in saldırgan çizgisini tekrarlamayan, ancak merkezkaç kuvvetlerin ortaya çıkmasını önleyecek kadar da güce sahip bir merkezi hükümetin ortaya çıkmasıdır."

ABD'nin istediği de önemli oranda budur. Tıpkı Türkiye gibi efendisine karşı başını kaldıramayacak, havlayamayacak kadar uysal, emperyalizmin çıkarları için saldıracak

Türkiye rolünü arıyor

Körfez savaşı boyunca bir kez daha görüldü ki, Türkiye, bölgede rahatsızlıkları ve çıkmazı en derin olan devlet. Türkiye baştan beri savaş kışkırtıcılığı rolüne soyundu, ABD Başkanı Bush'un bile "vur" dediği yerde, "öldür" demeyi bir politika olarak ısrarla sürdürdü.

Bunu yaparken, Türkiye'nin kendi gerçeğinden kaynaklanan amaçları vardı. Her şeyden önce, Kürdistan üzerinde sürdürdüğü savaşta devlet olarak yıkılışını görme durumu vardı. 1984 temel alınırsa yedi yıldır süren sıcak savaşın içinde devlet, ordusu, ekonomisi, bürokrasisi ve ideolojik ve politik yapılanmasıyla tam bir iflas konumunu yaşamaktaydı. Özellikle 1990 bahar ayaklanmaları ardından, politikacılarından generaline kadar devleti temsil edenler de dahil hemen herkes Kürdistan'ın artık kaybedildiği düşüncesinde hemfikirli. Değişen dünya dengeleri içinde Türkiye eski konumunu yitirmiş, dayandığı zemin bir de bu nedenle kaymıştı. Yani iç ve dış ortam Türkiye açısından kelimenin tam anlamıyla "felaket" olarak adlandırılabilirdi. Nitekim bunun yarattığı büyük umutsuzluk burjuva kalemşörlerinin dizdiği köşe yazılarında hemen her gün okunabiliyordu.

Saddam'ın çıkışı, Türkiye tarafından büyük bir sevinçle karşılandı. Avrupa tarafından itilen, Arap dünyasında güvenilemeyen ve ABD için de eski önemi kalmayan Türkiye, içteki sorunlarıyla boğuşurken kendisini boşlukta ve güvensiz hissediyordu. Körfez krizi, Türkiye'ye "eski önemini" yitirmede, tam tersine Ortadoğu gibi sorunlarla dolu bir alanda emperyalizmin Türkiye'ye mutlak suretle ihtiyacı olduğu propagandası için adeta bir fırsat yarattı. Ama Türkiye açısından sorun sadece "itibar iadesi" değildi. Esas olarak, emperyalist askeri gücün bölgedeki varlığını kendi varlığı açısından mutlak bir güvence olarak görmekteydi. Artık altından kalkamayacağını anladığı Kürdistan sorununu emperyalizme devrediyor, kendi varlığını güvenceye alması koşuluyla emperyalizmin yeni reçetelerine razı olmaktan başka şans olmadığını görüyordu. Emperyalizm, bölgede Türkiye'den daha iyi, daha sadık bir uşak bulabilir miydi?! Türkiye en sadık müttefik olmanın

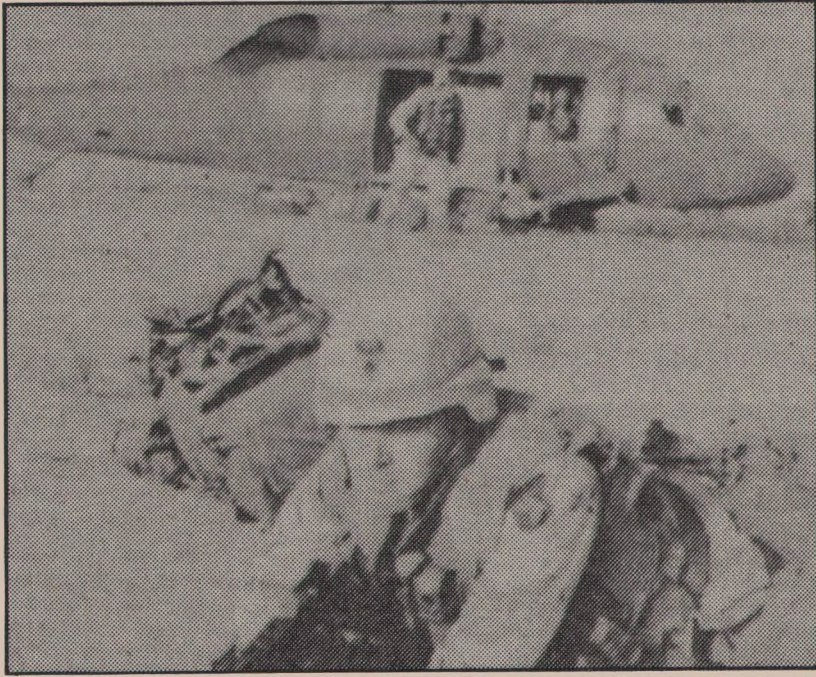
kadar azgın ve keskin dişli yönetimlerin oluşturulması. Elbette yeni bir makyaj altında.

ABD Başkanı'nın ikinci elden bir basın sözcüsü gibi hareket eden Özal, ABD'nin bölgede doğrudan denetiminin gerekliliğinden ve belli bir süre daha askeri güç bulundu-rulmasının zorunluluğundan söz ederken, ABD'nin yerleştiği askeri güçle bölgede oturma kararlığında olduğunu söylüyordu.

Türkiye'nin bu tutumuna tam karşıt bir yaklaşım İran'ın tutumuydu. İran, baştan itibaren sürdürdüğü "tarafsız" tutumunu "ateşkes" ardından da vurgulu bir şekilde ifade etti. ABD'nin elde ettiği bir zaferin olmadığını, zaten takatten düşmüş bir Irak'ın üzerine leş kargaları gibi gelmenin zaferle değil, olsa olsa güçsüzlük ve siyasi tükenmişlikle ifade edilebileceğini söyledi. İran'a göre, "Saddam Irak halkının kara yazgısı"ydı ve "hiç bir ülkeyi yönetme yeteneğinde olmayan Saddam"ın emperyalistler karşısında da yapacağı bir şey zaten yoktu. Esas mücadele şimdi başlıyordu ve emperyalist güçler, eğer islam dünyasının intikamcı saldırılarından kurtulmak istiyorlarsa bir an önce bölgeden çekilmeliydiler.

bütün gereklerini yerine getiriyordu. O halde, sadakatının bir karşılığı da mutlaka olmalıydı. Türkiye, efendisi istediği kadar "demokrat", efendisi istediği kadar "cengaver", efendisi istediği kadar "her şey" olabileceğini her zaman ortaya koymuş bir ülkedydi.

Türk egemen sınıflarının kendi uşaklık rollerini bile efendilerine benimsedikten nasıl bir provokatör rolü oynadıkları tarihsel belgelerle kanıtlanır. Hatırlanacağı üzere Türkiye, NATO'ya girerken "Sovyet tehditi" propagandasını yaygara düzeyinde kullanan, bunun için provokasyonlar hazırlamaktan çekinmeyen bir ülkedir. Yine, NATO'ya girebilmek için Kore'ye asker göndererek ölümüne sadık olduğunu kanıtlama çabasının sahibi olduğu bilinmektedir. Emperyalist blokta "Sovyet tehditi" propagandası revaçta olduğu

sürece, bu "tehditi" kendisi açısından en iyi kullanan ve kendisini bu temelde pazarlayan ülke Türkiye olmuştur. Dünya dengelerindeki değişme ve bunun Ortadoğu'ya yansımaları emperyalizm açısından "tehdit" kavramını değiştirdiğinde, Türkiye bunun sancısını da en fazla yaşayan ülke oldu. Ama, hem Kürdistan sorunu ve hem de emperyalizmin törpülemek istediği Saddam gibi yapılar Türkiye açısından bu yeni "tehdit" kavramı içinde de önde bir rol almasının ortamını yaratıyordu. Türkiye, Kürdistan sorunu-

nun çözümü için emperyalizmin doğrudan müdahalesine zaten ihtiyaç duymaktaydı, üstelik Kürdistan'daki gelişmeler salt Türkiye için değil, sistemin bütünü açısından tehlike oluşturuyordu.

Türkiye, Körfez kriziyle birlikte dünya güçlerini şaşırtan bir "atak"ta bulundu. Her türlü barış girişiminin sonuçsuz olduğunu, savaşı çözümlenemeyeceğini, emperyalizmin askeri müdahalesinin gerekliliğini, Türkiye'nin bunun için üzerine düşeni yapacağını duyuruyor, Özal'ın deyimiyle "bir koyup yirmi almak"tan söz ediyordu. Gerçekten de, Irak'a uygulanan ambargoya ilk katılan, savaş sloganlarını ilk atan Türkiye oluyor ve NATO Çevik Kuvvet birliklerini adeta davetiyeyle kabul ediyordu. Sözde bu Çevik Kuvvet birlikleri, Irak'tan gelebilecek saldırılara karşı bölge halkını koruyacaklardı. Oysa, Çevik Kuvvet birliklerinin komutanları daha açık sözlüydüler ve Türkiye'ye gelirken amaçlarının Irak'a yönelik olmadığını kamuoyu önünde söylemekteydiler.

Türkiye'deki "usta taktisyenler" de birçok senaryo çizdiler. Güney Kürdistan üzerindeki eski emeller yeniden depreşti. Hesaplara göre Türkiye, ABD'nin yanında savaşa girerek, kurulacak "yeni düzen"de önde bir yer kapabilir ve Kürdistan problemini de çözmekle kalmaz üstelik egemenlik alanını bile genişletebilirdi. Gazetemizin bir önceki sayısında da belirttiğimiz gibi, bu noktada önemli bir kriz yaşanmaya başlandı. Tümüyle ABD politikasına yatan Özal kliğine karşıt olarak, bu politikayı oldukça riskli bulan ve "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olma"ya benzeten kesim ordu ve sivil politik çevreler içinde muhalefet göstererek devleti bu riskten geri çekmeye çalıştılar. Bunlar açısından da, Kürdistan sorunu çözümlenmeliydi, ama bu daha "temiz ve kestirme" bir yol olan "kökünü kazıma" yöntemiyle olmalı, eğer NATO destek verecekse bunu onaylamalıydı. Genelkurmay eski başkanının ve iki savunma bakanının peş peşe istifaları devleti yöneten güçler arasındaki çelişkinin hiç de küçümsenemeyecek boyutlarda olduğunu gösteriyordu.

Artık aşılmış olan eski politikalar-

Türkiye ABD ve NATO'nun kullandığı basit bir araçtı. Özal ise, Bush'un ikinci elden bir bölge sözcüsü. Kendisine ait bir rolü, bir kimliği olmayan, başkasının ağız ile konuşan "efendisinin sesi"! Böyle olunca, Türkiye için en büyük korku "rolsüz kalma" korkusuydu.

Türk gazetelerinde *"ABD Türkiye'ye büyük rol veriyor", "ABD planında Türkiye'nin rolü", "ABD'de savaş sonrasında Ortadoğu'da ortaya çıkması beklenen yeni oluşumlara ilişkin ilk rapor yayınlandı: - Türkiye katkıda bulunacak"; "ABD Savunma Bakanlığı Müsteşar Paul Wolfowitz'den savaş sonrası değerlendirilmesi: - Türkiye Ortadoğu'da başrol oynayacak", "ABD'nin Türkiye için düşündüğü görev", "ABD'den Türkiye'ye 'garantör' rolü"* gibi başlıklardan geçilmez oldu. Sadece bu gazete başlıkları bile bölgede "Türkiye'siz bir ABD'nin değil, "ABD'siz bir Türkiye'nin düşünülmemeyeceğini görmeye yetiyordu.

Türkiye'de herşey ABD'ye göre biçimlendiğinden, gerçekte bir Türkiye politikasından söz etmek de olanaksızdı. Özal herkesi şaşırtan biçimde her türlü role soyunurken, pervasızlığı dayandığı güçlü bir zeminin olmasından değil, bir politika sahibi olmamasından ötürüyüdü. Türkiye'de artık ne üzerinde hareket edilecek bir politika zemini ve ne de kelimenin gerçek anlamıyla politik bir güç kalmıştı. Kürdistan'daki savaş içinde iskartaya çıkan ordu Türk burjuvazisinin son ve en "güçlü" aracı olarak politikada böylece silleleşirken, sivil kesimlerin işi zaten çoktan bitirilmişti. Ordu, 12 Eylül'de bu sonun başlangıcını bizzat NATO denetiminde ve teşviki ile kendi elleriyle yaratmıştı. Bu bakımdan Özal boş bir alan üzerinde ve boş bir kişilik olarak istediği gibi oynayabilirdi.

İşte Özal, bir başkomutan edasıyla İncirlik ve diğer (Diyarbakır ve Malatya) askeri üsleri "denetliyor" (18-19 Şubat 91), Özal, aklına gelen her şeyi politika adına ortalığa savurabiliyor. Bir Alman gazetesi olan Bunte gazetesinde ise Özal için, *"Özal'ın gücünün yağ kıvrımlarının altında gizli olduğu, kalın çerçeveli gözlüklerin arkasında fırl fırl dolaplar çevirdiği ve Büyük Türkiye İmparatorluğu'nun hayalini kurduğu", "Bilgisayar meraklısı Özal'ın Türkiye'yi iki kardeşi ve damadı ile birlikte yönettiği, padişahlardan farkı olmadığı"* değerlendirilmesi yapılıyor.

Körfez savaşı boyunca Türkiye'de olanlar dünya tarihine geçecek ilginçliktedir. NATO Çevik Kuvvet birlikleri İncirlik, Piriçlik, Erhaç, Batman ve Van hava üslerine yerleşmişlerdir. Türkiye'ye füzeler konumlandırılmıştır. 10 binin üzerinde ABD askeri TC sınırları içine yerleştirilmiştir. Irak'a yönelik hava saldırısının başladığı ilk günden itibaren üsler bombardıman uçaklarının kalkış ve iniş pisti olmuşlardır. Türk uçakları da bombardıman saldırılarına katılmıştır. Türkiye'den kalkan uçakların bombardıman saldırılarıyla Güney ve Kuzey Kürdistan kentleri, dağları bombalanmıştır. ABD ve NATO generalleri Türkiye'yi bir kargah haline getirmişlerdir. Türkiye'de Güney Kürdistan'a yönelik emelleri ifade eden sloganlar haykırılmaktadır. Türk ordusu ve Türk devleti bünyesinde ciddi çatlaklar açığa çıkmıştır. Türk hükümet görevlileri "Türkiye'nin rolü için ve rolü gereği" bölge ve dünya turları yapmaktadırlar. Savaşın içinde "Kürt diline özgürlük" tanınmaktadır. Savaş içinde "PKK'ye de kapsayan af"dan söz edilmektedir. Kürtlere çağrılar yapılmakta, Türkiye "Kürtlerin hamisi" ilan edilebilmektedir. Ve

yine aynı Türkiye'de gündemin birinci maddesine Semra Özal'ın bir il başkanlığına adaylığı oturabilmekte, sözde devleti yönetmekten sorumlu organlar tümüyle bu olayla ilgilenebilmektedirler. Gazeteler günlerce Semra Özal'ın adaylığını işlemekte ve sözde en ciddi politikacılar her şeyin önünde bu sorunu tartışmakta ve istediklerini söylemekte kendilerini özgür hissedebilmektedirler.

Alman Bunte gazetesi "Özal'ın gücü yağ kıvrımlarının altında" derken çok önemli bir gerçeğe parmak basmıştır. Bu gerçek salt Özal'ın değil Türkiye'nin gerçeğidir. Özal, Körfez savaşında "ateşkes ilanı" ardından, yine bir Alman gazetesi olan Die Zeit'in yaptığı röportajda bu gerçeği daha açık olarak vurgulamıştır. Die Zeit gazetesinin, "Tür-

kiye savaştan sonra Ortadoğu'da nasıl bir rol oynayabilir?" sorusuna Özal şu yanıt veriyor: *"Güvenlik açısından ABD'nin bölgede kalacağına inanıyorum. Kara birlikleriyle değil, ama hava ve deniz kuvvetlerini barındırdıkları üslerde kalacaklardır. Türkiye'nin de yakında üsleri vardır. İncirlik, Diyarbakır, Batman, Muş gibi..."* Bu sözler, Türkiye'nin kendine ait bir politikasının olduğunu değil, olmadığını kanıtlayan sözlerdir. Görülmektedir ki, Türkiye Körfez savaşı ardından ABD'nin bölgede kalmasını ve hele de TC sınırları içindeki üslerde kalmasını Türkiye için en önemli kazanç olarak değerlendirmektedir. Bu ise, Türkiye'ye çağrılan Çevik Kuvvet birliklerinin ve konumlandırılan silahların rolünü ortaya koymaktadır, Türkiye'nin rolünü değil.

Türk politika sahnesinde vaka-i Semra Özal!

"Hanımefendi" Semra Özal, "hacı"lığı, "laik"liği, "feminist"liği, "ana"lığı, "politikacı"lığı, "başbakan adaylığı" ile geldi Türkiye gündeminin başına oturdu.

Semra Özal, Türkiye'nin olayı. Herkes ya onun yanında, ya da onun karşısında. Yani Semra Özal adeta bir merkez.

Bilindiği gibi Semra Özal, "Türk Kadınına Güçlendirme ve Tanıtma Vakfı'nın kurucusu ve başkanıydı. Kendisi her ne kadar "10'lu yaşlarda politikaya atıldığı"nı söylese de, adını duyuruşu Turgut Özal'ın eşi ve vakıf başkanı olarak olmuştu. Bay ve bayan Özal 1980'li yılların özelliğini kendilerinde en iyi temsil etmiş ikili olarak boy göstermişlerdi.

Körfez savaşı, "Vietnam Sendromu" deyimini dünya insanlığının belleğine bir kez daha çarptı. Bu deyim, emperyalist saldırganlık ve bunun karşısında haklı bir mücadeleden acılarını, yaralarını, insan psikolojisi üzerindeki etkilerini, özellikle haksız bir savaşın aracı olanlarda yarattığı toplumsal ve bireysel düzeydeki derin ruhsal bozuklukları vb. ifade etmesi açısından son derece ciddi bir kavram. Körfez savaşı, Türkiye'de de öteden beri sürüp gelen bir vakayı, Semra Özal vakasını bir kez daha toplumun bilincine çarptı. Görünüştü ne kadar gayriciddi ve hafif olursa olsun, hiç şüphesiz bu olay Türkiye gerçeğini ifade etmesi bakımından son derece ciddi bir olaydır. Yaşamı ve politikayı ciddi bir iş olarak kavrayan her insanda ister istemez alaylı bir tebessüme yol açsa da, sosyal-psikolojik, kültürel ve politik bir çözümlemenin konusu olarak Semra Özal vakasını ciddiyletme ele almak gereklidir. Türk burjuva kişiliği ve bu kişiliğin Türk toplumsal yapısında yarattığı tahribatı inceleyecek böyle bir değerlendirmeyi, gerekliliğine inanarak ileride sayfalarımıza getirmeyi umut ediyoruz. Burada sadece sınırlı bazı yönlerine değineceğiz.

Özal ailesi, baba-ana-oğul-kız birader-yeğen bir bütün olarak politikanın içerisinde ve Türkiye'nin yönetiminde. Türkiye içi ve dışı bütün çevreler Türkiye'de bir "hanedan yönetimi"nden söz ediyorlar. Hiç beğenmemesine, küçümsemesine rağmen "muhafeft", Özal hanedanı karşısında adeta çaresiz. Üstelik, Özal'ın gücünü nereden aldığı konusunda şaşkın. Öyle ki bu, Özal'ı "seçtikleri" için halkı suçlamaya kadar gidiyor.

Özal ise, kendinden gayet emin. Ordu da dahil herkese "meydan okuma" cesaretini kendinde bulabiliyor. Sözümona yarattığı bir ekonomik model, bir politik model, bir kültürel

model, hatta bir aile modeli var.

Türkiye'deki sözde muhafeft "devlet böyle yönetilmez, aşiret bile böyle yönetilmez" diyor. Fakat, devletin nasıl yönetileceği konusunda hiç bir şey söyleyemiyor.

Çünkü, Türkiye'de devlet ve politika içeriğinden boşalmıştır. Sarsılıp ufalanan devlet yapısı pelte gibi toplumun üstüne yığılmıştır. Sınıf güçleri örgütsüz, toplum dağınık ve bu anlamda hastadır. Özal, toplumsal örgütsüzlük ve pelteleşmiş devlet yapısının doğurduğu, içerde bu güçsüzlüğe dışarda ise emperyalizme dayanan ve politikasızlığın politikasını diğerlerinden daha iyi yaptığı için devletin başında olmasına izin verilen kişidir.

Özal'ın orijinal ve politik kişiliksizliğini, onu tamamlayan Semra Özal gerçeğinde daha çarpıcı olarak görebiliyoruz.

Semra Özal, politikada neyi temsil edecek? Politik programı nedir? Onun adı etrafında koparılan fırtına nasıl bir fırtınadır, neye karşıdır, alternatifi nedir?

Bu soruların cevabını Semra Özal'da aramak açık ki boş bir çaba olacaktır. Çünkü hiçlikte bir şey bulunmaz.

Bu soruların cevabını aramak için bay Özal'a da bakmak ge-

Özal "af"ı bir kez daha piyasada: Kokmuş temcid pilavı

Körfez savaşının en kızgın günlerinde bazı yasa değişiklikleri gündeme geldi. Yine, bununla yanaşı Kürt örgütlerine çağrılar, mesajlar iletilirdi; bazı "ünlü" parlamenterler Amerika ve Avrupa başkentlerinde temaslar için görevlendirildi. Bunların başında Kamran İnan geliyordu.

Bakılacak olursa "af"lar birbirini kovalıyor. Önce Kürt diline "af", ardından PKK'ye "af"!

Özal, bir "zihiyet değişikliği"nden söz ediyor ve bunun mutlaka gerekli olduğunu söylüyor. Öte yandan, "TBMM'de halen 245 idam dosyasının bulunduğu açıklanıyor. Yapılan açıklamalara göre, 141-142 ve 163. maddelerin kaldırılmasına ilişkin çalışmalar da, üzerinde çalışıldığı söylenen "Anarşi ve Terörle Mücadele Yasası" sonuçlanıncaya kadar "rafa kaldırılmış" bulunuyor. Özal, "Anti-Terör" yasasından söz ederken, Emekli Korgeneral Sayın'ın ölümünden duyduğu üzüntüyü ifade ederek, *"İşte gördünüz, Paşamız pisi pisine gitti, katledilmesi bize ders oldu. Bu tür eylemler şiddetle cezalandırılmalı"* diyor. Buna göre sıradan kişilerin ölü-

rekmiyor.

Türkiye'de bugün işler hiç kimşenin dikkate almaya değer bulmadığı silik bir başbakanla yürütülüyor. Hiç bir işlevi olmayan bir bakanlar kurulu var. Hiç bir işlevi olmayan bir "muhafeft" var. Kısaca Türkiye bir "hiçlik"ler ülkesi!

Ama, bu "hiçlik"ler ülkesinde zincirleme birtakım gelişmeler yaşanıyor. Türkiye tarihi boyunca hiç bir zaman cesaret edemediği girişimlerde bulunuyor, yeniden bir biçim almaya çalışıyor. Bütün bunları Türkiye'nin boyunu aşan işler olduğu da görülüyor.

Hatırlanacağı üzere 12 Eylül generallerinin temel iddiası "Cumhuriyet'i yeniden kurmak"tı. 1983'de Özal başa geçtiğinde, bu "yeniden kuruluş"un mühendisi olarak görev atanmıştı. 1991'de Özal'ın iddialarına bakıldığında, yine aynı sözcüklerin değişik bir biçim altında ifade edildiği görülüyor. Özal, 1983 ruhunun öldüğünden, Türkiye'ye ve ANAP'a yeni bir ruh gerektiğinden, "laiklik", "insan hakları", "yerel dilelere özgürlük", "kadın hakları", "demokrasi" kavramlarının daha çok dikkate alınması gerektiğinden söz ediyor.

"Hanımefendi"nin piyasaya sürülüşü de tüm bunlarla eş zamanlı olarak gündeme geliyor. Bütün bunlar Türkiye açısından hiç bir çıkış yolunun kalmadığını, kulaklarını tümüyle efendilerine dikmiş olan Türkiye'nin oradan gelen sese göre davranış biçimlendirdiğini ortaya koyuyor. Türk ordusunda çok meşhur bir özellik vardır. Buna göre, basit er bir kütüğe bile "komutanım" deyip selama durmak zorundadır. Politika başkasına ait olduğuna göre etek giymiş bir kütüğe selam durmanın da bunlar açısından fazla bir farkı ve sakıncasının olmadığı besbellidir.

Özal'ın, Semra hanımefendiyi politika gündemine sürerek yine birçok dolap çevirmekte olduğunu söylüyor. Dünyanın Körfez savaşıyla uğraştığı bir süreçte Türkiye kamuoyunun "Semra Özal vakası" ile uğraştırılması bir gündem çarpıtması olarak değerlendiriliyor. Buna yanlış bir değerlendirme denilemez; ama çok yetersiz. Sormak gerekir, Türkiye'nin gündemi nedir?

siyle göz altına alınmış. Birtan Altunbaş, Ankara'da Doktor Musa Duman'ın ölümüne adı karıştığı gerekçesiyle göz altına alınmış. Haydar Arman, giyabi tutuklu olarak göz altına alınıp Ankara Kapalı Merkez cezaevinde öldüğü söylenmiş. İhsan Başbuğ, iki sigara çaldığı gerekçesiyle Ankara'da gözaltına alınmış. Kasım Aras, Kars'ın Aralık ilçesinde hayvanlarını ararken sınırı geçtiği gerekçesiyle gözaltına alınmış. Ali Rıza Akdoğan, gerekçesiz gözaltına alınmış ve Beyoğlu Emniyet Amirliği'nin üçüncü katından atıldığı söylenmiş. İbrahim Ateş, Mersin'de hırsızlık iddiasıyla gözaltına alınmış. Ayrıca, son üç ay içinde aralarında 16 yaşındaki bir lise öğrencisinin de bulunduğu 24 kişi işkence gördüklerine ilişkin toplam 148 günlük doktor raporu almışlar. Elbette bunlar, yaşanan gerçeğin içinde sembolik rakamlar olarak algılanmalıdır.

"Af" meselesine birazdan dönmek üzere, bununla bir başka nokta arasındaki bağlantıyı göstermek açısından, 23 Şubat tarihli Hürriyet gazetesinde "Özal'la Talabani Arasındaki Köprü" başlıklı makaleye değinmek yerinde olacaktır. Söz geçen makalesinde Ertuğrul Özkök şunları yazmış: *"Bize geçen hafta başında 'yazılmamak kaydıyla' aktarılan bir olay, dün Turkish Daily News Gazetesinde patlıyor."*

Cumhurbaşkanı Turgut Özal ile Irak'taki Kürt hareketinin liderleri arasında dolaylı bir ilişki kurulmuş durumda.

Gazetenin haberi Londra çıkışlı... Yani büyük bir ihtimalle, bu 'ilişki' Londra'da kuruluyor.

Hemen belirtelim bu, 'resmi' veya 'direkt' bir ilişki değil. Resmi hiç bir sıfatı bulunmayan, ama bölgeyi iyi tanıyan biri bu ilişkiyi sağlıyor.

Bu arada, Türkiye'de de bazı gelişmeler gözleniyor. Mesela, ANAP Hakkari Milletvekili Naim Geylani'nin, PKK militanlarının bazıları için af getirilebileceği yolundaki demeci, henüz resmen yalanlanmadı.

Ütün bunlar, Özal'ın, savaş sonrasında Kürt politikasında, Kürtçe konuşmaya izin verilmesi dışında, başka bazı girişimlerde de bulunmaya hazırlandığını gösteriyor.

Önümüzdeki günlerde ülke çapında ilginç bir tartışma başlayacak. Demokratik sistemimiz, millet anlayışımız, hoşgörümüz bu tartışmanın hangi boyuta kadar gidebileceğini gösterecek..."

Hatırlanacağı gibi Kamran İnan, Özal'ın özel temsilcisi olarak Paris ve Londra'da temaslarda bulundu. Aynı dönemde Talabani de Londra'da bulunmaktaydı.

Aynı süreçte, PKK, İ-KDP ve Irak Kürdistanı Cephe arasında Ulusal Kongre Hazırlık Komitesi'nin oluşturulduğu haberi yayıldı.

Türk basını, yoğun bir biçimde Kürt örgütleriyle ilişki meselesine yöneldi ve Talabani, Barzani ya da diğerlerinin ağzından PKK karşıtı sözlerle, PKK dışındaki Kürt örgütleriyle TC yakınlaşmasını konu alan değerlendirmeler ve sözleri içiçe yayınlama taktiğine sarıldı.

Şubat ayı içinde Kürt meselesi, Paris, Londra, Stockholm, Washington gibi başkentlerde her an gündemde olan bir konu idi. Almanya'da da Kürt meselesi hem Federal Parlamento düzeyinde ve hem de TV ve basında adeta günlük olarak işlenen bir konu oldu.

- Bahar ayları yaklaşıyordu ve ayaklanmalar kapıdaydı.

- Ortadoğu'da dengeler alt üst olmuş durumdaydı.

- Körfez savaşı en azından şimdilik "Saddamlı" sonuçlanmış ve Türkiye savaştan beklediği kazan-cın uzağına düşmüştü.

- Emperyalizm ve özellikle ABD bölgede Kürt meselesine bir "çözüm" getirilmeden, arzu ettikleri "yeni düzenin" gerçekleşmeyeceğine inanmaktaydılar.

- Kürt meselesinde PKK'siz, ya da PKK'nin imhasına dayanan bir çözümün olanaksızlığı geçen yılların deneyleriyle kanıtlanmıştı.

- ABD ve Avrupa, Özal şahsında Türkiye'ye eğer Ortadoğu'nun "yeni düzeni" içinde yer almak istiyorsa, kendisini yeniden biçimlendirmesi gereğini dayatıyordu.

- Ama Türkiye'nin de canı çıkıncaya kadar vazgeçmeyeceği temel karakteristik özellikleri vardı.

Şimdi Türkiye, Cumhuriyetin temelleriyle emperyalizmin "yeni bölge düzeni"ni nasıl bağdaştıracak, üst üste çakıştıracaktı? Devlet binasının, en küçük vidasına kadar tutmaz hale geldiği, sonuçta devletin adının tartışma konusu haline gelmesine kadar vardı. Yani artık, temelleri olmayan bir "Cumhuriyet" in varlığı ve buna temel bulma gerekliliği hiç kimse tarafından inkar edilemeyecek ölçüde apaçık ortadaydı. O halde, yapılacak tek şey, emperyalizmin "yeni düzeni" içinde yer almak için kolları sıvamaktır.

Uyanık olduğu konusunda inancı sağlam olan Özal, daha savaşın ortasında "Kürt dili üzerindeki yasağı" kaldırdığını ilan ederek ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki örgütlere "Türkiye çatısı altında birleşme" çağrılarını yaparak, elçiler göndererek hızlı bir "atak" yaptı. Tıpkı, savaş öncesi Irak'a saldırı sloganları attığı gibi. Adeta, efendisinin bir bakışından ne istediğini anlayan ve önceden koşuveren uşak misali.

Bu kadar marifetinden sonra Özal'ın, emperyalizmin PKK konusunda nasıl düşündüğünü bilmemesi elbette olası değil. Özal bunu da çok iyi biliyor. Üstelik ortak operasyonları var ve bu operasyonlar uluslararası boyutlarda.

Bu noktada ortak sorunları: PKK nasıl etkisizleştirilir?

Bu soruya verdikleri cevabı görebilmek için gelişmelere bütünlüğü içinde bakmak gerekiyor.

Körfez savaşı bahanesiyle Kürdistan'a aktarılan askeri birliklerle buradaki asker sayısı 400 bini geçti. Batman, Erhaç, Van, Pîrinçlik üslerine Çevik Kuvvet birlikleri, füzeler konumlandırıldı ve kimyasal silahlar depolandı. NATO Kürdistan'daki savaşın içine çekildi ve askeri planda da bir taraf olma durumuna geldi. Burada, doğrudan doğruya Kürt halkının varlığına yönelik bir askeri tehdit olayı var. Kürt halkının varlığı, Kürdistan'a yığılan asker ve silah gücüyle şantaj altına alınmıştır. Ve bu, NATO politikasıdır.

Bu noktada gerekli her şey yapıldıktan sonra, Kürt dili üzerindeki yasağın kaldırılacağı söylendi. Bu yasak yasal düzeyde henüz kalkmış değilse de, geçerliliğini bütünüyle yitirmiştir. Bununla yapılmak istenen kitlelerin pasifikasyonu ve reformist güçlere zemin hazırlamaktır.

Bunu diğer bir adım olarak, PKK içine yönelik "af" çağrısı izledi. Bu da, PKK'yi pasifize etmenin bir yöntemi olarak seçildi. Anlamı şu oluyor: Çizilen çerçeveyi kabul eden PKK ve PKK'li yaşama hakkına sahip, değerleri ise imhaya mahkum. Bu, 1985'de çıkarılan "Pişmanlık Yasası'nın, 1983'de Semir provokasyonu ile dayatılan ve 1988'de Hüseyin Yıldırım provokasyonu ve Almanya tutuklamalarıyla uluslararası dayatma niteliği kazandırılan "ılımlı PKK" ya da "Apo'ya hayır PKK'ye evet" politikasının dayatılmasıdır.

Yani, PKK şahsında Kürdistan

Devamı 26. sayfada

Kürtçe konuşma yasağının kaldırılması (!) girişiminin ardındaki gerçekler

TC hükümeti 25 Ocak 1991 günü Kürtçe konuşma ve yayın yasağını düzenleyen 2932 sayılı yasaı iptal edeceğini ve bunun yerine yeni bir yasal düzenlemeye gideleceğini açıkladı. Getirilecek yeni yasal düzenlemenin ayrıntıları henüz net olarak açıklanmamış olmasına karşın, basına yansıtıldığına göre, çerçevesi belirlenmiş bulunuyor. Bu çerçeveye göre, Kürtçe'nin konuşulması, Kürtçe türkû, kaset vb. dinlenmesi serbest bırakılacakmış. Kürtçe'nin eğitimi, öğretimi; gazete, kitap, dergi vb. alanlarda basın ve yayımı, resmi ilişki ve yazışmalarda kullanımı ise yine yasaklı kalacak! Dolayısıyla sınırlı bir kullanım alanı bırakılıyor Kürtçe'ye. Bu noktadan çok, böyle bir girişimin siyasal anlamı, TC'nin bu adımının ardında duran gerçekler üzerinde durmak istiyoruz. Bu noktaya geçmeden önce 2932 sayılı yasanın içeriği ve hangi ihtiyaçtan doğduğu konusunu birkaç cümle ile özetleyelim.

2932 sayılı yasa, "Türk yurttaşları" kategorisi ile tanımlanan tüm insanların anadillerinin "Türkçe olduğunu" belirliyor ve özünde Kürtçe'nin konuşma, iletişim ve yayın dili olarak kullanımını yasaklıyor, bu yasağı çiğneyenler için cezaı yaptırım öngörüyor.

Öteden beri yanlışlamalı bir hava ve durum yaratılıyor: Sanki Kürtçe üzerindeki baskı, yasak ve asimilasyonculuk sadece bu 2932 sayılı yasa ile kurumlaştırılmış, ondan önce Kürtçe üzerinde baskıcı kurumlar yokmuş, bu yasanın kaldırılması ile birlikte Kürtçe'nin özgür gelişiminin ortamı yaratılacakmış gibi bir yanlışlamadır bu!

Oysa biliniyor ki, Kürtçe üzerindeki baskı ve asimilasyoncu aygıt daha kapsamlıdır, devletin ülkemizdeki eğitim ve kültür politikası ve kurumlaşması ile somutlaşıyor. Sömürgeci egemenliğin dil ve kültür boyutu içinde 2932 sayılı yasa sıradan bir ayrıntı niteliğindedir. Gerçek durum budur. Yaygın eğitim ve kültür egemenlik kurumları ile bunun ardındaki siyasal-askeri egemenlik yerli yerinde dururken, ayrıntı niteliğindeki bir yasanın kaldırılması veya "yumuşatılması" sonucunda "Kürtçe'nin yasak ve baskıdan kurtulup özgürleşeceğini" iddia etmek büyük bir yanılgı ve aldatmacadır.

Anılan bu yasa çıkarılmadan önce de ülkemizde dil ve kültür değerlerimiz üzerinde yoğun ve dörtbaşı mamur bir asimilasyon politikası ve kurumlaşması yürürlüktedir. Türkleştirme tüm hızı ile sürer. Ne var ki, 1970'li yıllarda bazı Kürtçe kasetler, dergiler, gazeteler vb. çıkmaya, yayınlanmaya başlandı. Kürtçe yazımı yasaklayacak bir hukuki boşluğun olduğu görüldü. Kürtçe yayım yapmak yasal değildi, ama onu engelleyen bir yasal düzenleme de yoktu. 12 Eylül faşizmi, işte bu yasal boşluğu 2932 sayılı yasa ile doldurdu. Kürtçe'nin yasal boşluktan gelişme ve kullanıma olanağı bulmaması için tüm kapılar cezai yaptırımlarla kapatıldı.

Görülüyor ki, 2932 sayılı yasa sömürgeci asimilasyonun kurumlaşması açısından bir gediği kapatmaya yarayan bir ayrıntı niteliğinde. Dolayısıyla "Kürtçe'nin özgürleşmesi" ile 2932 sayılı yasa arasında doğrudan bir ilişki kurulması, aldatıcı, esas olarak sömürgeci egemenliği ve onun dil ve kültür politikalarını/kurumlaşmalarını gizleyici bir çabadan başka bir şey değildir.

Dil yasağına dönük atılan adımların aldatıcılığı salt bununla sınırlı değildir. Daha kapsamlı boyutları var. Karşı-devrimci ve sömürgeci özü ve anlamı çok açıktır. Belki beklentilere yönelik atılan bir adımdır. Beklentiler çok yönlüdür...

Öncelikle bir noktanın altını çiz-

meliyiz: Katı inkarcı resmi ideolojinin iflas edişinin resmi, açık, dolaysız itirafıdır bu. Bilindiği gibi, resmi ideolojiye (Kemalizm) göre, "Kürtler yoktu", "dağ Türkleri" idi, "Kürtçe diye bir dil yoktu, mahalli bir ağızdı" vb. Şimdi Kürtçe konuşmanın serbest olacağını açıklanmış olması, bu katı inkarcılığın temelsizliğinin itiraf edilmesi oluyor. Tabii resmen ve fiili olarak bu inkarcı ideolojik söylemden vazgeçtikleri anlamına gelmez. Asimilasyoncu politikalar-dan vazgeçileceği sonucu çıkmaz. Bütün bunlara rağmen, TC artık Kürt ve Kürtçe gerçekliğini kabullenmek zorunda kalmıştır, katı inkarcılığı savunamaz duruma düşmüştür.

Bu noktaya nasıl, hangi mücadeleler sonucu gelindiği biliniyor. Kürt ve Kürdistan sorununun kendini nasıl Türkiye, bölge ve dünya siyasal gündemine dayatıp oturttuğu hiç kimse için sır değildir. Gerilla ve serihildan dinamiklerini içeren ulusal mücadelenin bu gelişmenin belirleyici etkeni olduğu gerçeğini genişçe açmaya gerek yok.

Bilindiği gibi, 1990 yılı, biraz da "sınırlandırma ve ezme" temelinde bazı kırıntılarla "Kürt sorunuyla çözme" yılı olarak saptanmıştı. "Ezme ve reform" planı tutmadı. Kararnamelerle yoğunlaştırılan özel savaşın çözümsüzlüğünün açığa çıkması, kanıtlanması oluyordu bu. Dahası, devlet ülkemizdeki ideolojik-politik hegemonyasını yitiriyordu, bu hegemonyanın araçları (partiler, bayramlar vd.) anlamsızlaşıyordu. Yurtseverlik yığınları sarıyordu, yığınsallaşıyordu. Bu eğilim durdurulamaz bir noktaya geliyordu ve daha da gelişme ve derinleşme yönelimi içindeydi.

Bağımsızlık yönünde gelişen ve büyüyen bu yığınsal hareket karşısında ne yapılmalıydı?

10 Ocak 1991 tarihli basın toplantısında H. Kozakçıoğlu, "terör suçları ile fikir suçları birbirinden ayrılmalı", "demokratik fikir mücadelesine karşı değiliz" biçiminde bir yaklaşım içinde bulunuyordu. Bu yaklaşımı, "Kürt reformizmini legalize etme" çabalarının bir işareti olarak değerlendirdik. Bundan kısa bir süre sonra Hürriyet yazarı E. Özkök, 24 Ocak 1991 tarihinde köşesinde, "Türkiye'de Kürt reformu geliyor" başlığı altında şunları yazıyordu:

"Kürt politikamızın ne kadar yanlış olduğu ortaya çıktı!

Cumhurbaşkanı Turgut Özal, son günlerde görüştüğü bazı ANAP'lılara sık sık bu sözleri tekrarlıyor.

Böyle bir politika değişikliğine gidileceği konusunda son zamanlarda bazı işaretler vardı. Bu değişikliğin Körfez savaşından sonra yapılması düşünülmüyordu.

Bu reform paketi içinde, dil ve kültür özgürlükleri, hatta daha ileri bazı unsurlar yer alabilir."

Bir gün sonra (25 Ocak 1991) peşpeşe toplanan MGK ve Hükümet 2932 sayılı yasaı iptal ediyor ve konuyla ilgili bir yasanın yapılmasını kararlaştırıyordu.

Zamanlaması ilginçtir. Bir yandan baskı, alınakçı önlemlere dönük kararlar alınırken, bununla birlikte Kürtçe üzerindeki konuşma yasağına kaldırılacağını (!) açıklanması çok ilginçtir. Ülkemizde özel savaş ve emperyalist savaşa karşı yürüyen insanların kurşunlanır, tutuklanır, işkenceye tabi tutulurken, Cudi bombalanırken aynı zamanda Kürtçe konuşma yasağına kaldırılacağını belirtilmesi düşündürücüdür; bunun, özel savaş, onun bastırmacı, imhacı kapsamını tamamlayıcı bir öge olduğu gerçeği açığa çıkıyor.

Atılan adım, kültürel özerkliğe varan aşamalı bir planın bir parçası ve basamağı mıdır? Yönelim biraz öyle olmakla birlikte, şimdiden kesin bir şey söylenemez. Ancak artık

katı inkarcılık ve tek boyutlu bastırmacılıkla içeride ve dışarıda kendilerini savunamaz duruma düştükleri çok açık ve nettir. Yığınsallaşan mücadeleyi salt şiddet yöntemleri ile bastıramayacaklarını kavramış ve kabul etmek zorunda olduklarını hissediyorlar. Bu anlamda, özel savaş, bazı kırıntı, aldatıcı, yanlışlamalı "taviz"lerle "zenginleştirme" yöneliminin ipuçları giderek açığa çıkıyor. Bu adım da bu yönlü bir ipucu olabilir. Kürtçe üzerindeki konuşma yasağına kaldırılması adımını bir İngiliz gazetesi, "PKK'nin yumuşatılması" olarak değerlendirdi...

Bir noktayı hatırlatmakta yarar var: TC'nin Kürdistan politikası bir bütündür. Merkezinde Kuzey-Batı parçası vardır. Diğer parçalara yaklaşımı, Kuzey-Batı parçası üzerindeki egemenliği esas alan yaklaşımda biçimlenir. Bu politikanın odağında, günümüzde PKK'nin ve önderlik ettiği mücadelenin bastırılması, yok edilmesi vardır. Bu çok açıktır. Dolayısıyla bir politik strateji çerçevesinde atılan her adım (ister havuç, ister sopa nitelikli olsun), bu öze hizmet temelinde ele alınıyor. Ülkemizi bölge ve dünya gündemine oturtan, TC'nin katı inkarcılığını iflas ettiren, bu konuda emperyalizmi belli arayışlara yönelten esas dinamik mücadelemizdir. Dolayısıyla, mücadelemizin gelişimi ile dile dönük atılan adım arasında doğrudan bir bağlantı söz konusudur. Başka bir anlatımla, ülkemizdeki özel savaş amaçlarını dönük atılan bir adımdır, öncelikle. Bu konudaki beklentileri nelerdir?

Sömürge valisinin, "fikir suçu ile terör suçu birbirinden ayrıştırılmalıdır" isteği ile hükümetin Kürtçe konuşma yasağına yönelik attığı adım birbirini tamamlıyor. Özal'ın açıkladığına göre, Kürt sorununda "aşamalı bir program"ın unsurları niteliğinde görünüyor bunlar. Bu adımın en başta gelen amacı mücadelemizi tecrit etmek, sınırlandırmak, kitleselliğini önlemek doğrultusundadır. Halkımızın ağzına sahte bir parmak bal çalınmak isteniyor. Kendisini ezen, nefes almayan, her türlü insanlık dışı uygulamayı reva gören bir egemenlik sistemini perçinlemeyi amaçlayan bu aldatıcı "bal çalma" taktiği tutar mı?

Halkımızın ilk tepkileri bu taktiklerinin hiç tutmayacağı yönünde somutlaşıyor. Cudi'yi bombalayan, Tatvan ve Batman'daki halkımızı kurşunlayan, Nusaybin vd. alanlarda yüzlerce insanımızı işkence tezgahına alan bir devletin aldatıcı, sahte "iyileştirme" manevralarına kim inanır, kim güven duyabilir?

Halka, "Kürt sorununa çözüm reformları" mesajı vererek ulusal kuruluş sürecine katılmaları, serihildanlara sarılmaları, bağımsızlık doğrultusundaki haklı istemleri konusunda tereddüt ve kuşku yaratmayı amaçlayan TC, ülkemizde sarsılan ideolojik-politik egemenliğini, siyasal prestijini güçlendirmeyi umuyor.

Bu, aynı zamanda, reformist hayaller üretmek, bu temelde toplumsal-siyasal dayanaklar geliştirmek amacıyla da yönelik.

Öte yandan, olası kültürel özerklik gibi politikalara bir alıştırmaya, ön koşullarını yaratma hedefi de vardır.

Daha fazla ayrıntıya girmeden özet olarak şu vurgulanabilir: Kürtçe konuşma yasağına dönük atılan adım, mücadelemizin toplumsal/kitlesel temellerini hedefleyen, tecritimizi amaçlayan aldatıcı, gözboyayıcı bir adımdır; özel savaşın bir parçasıdır. Tatvan'da, Batman'da sıkılan kurşunları bütünleyen, kırıntı niteliğinde bir araçtır. Dolayısıyla "Kürt sorununda demokratik bir atılım/yönelim" olarak değerlendirmek, çağımızın en büyük trajedilerinden birini yaşayan

halkımızla alay etmek demektir.

Kürtçe konuşma yasağına yönelik atılan adımdan TC'nin başka önemli beklentileri var:

Tam da Körfez savaşının tüm şiddetiyle sürdüğü, savaş sonrası Ortadoğu dengeleri üzerinde bolca senaryonun üretildiği, Güney Kürdistan'ın geleceği üzerine hazırlıkların yapıldığı bir dönemde bu adımların atılması ilginçtir, düşündürücüdür. Bu, TC'nin Körfez politikası ile Kürt politikası arasındaki doğrudan ve kesin ilişkiyi açıklıyor. Bununla birlikte, dil yasağına yönelik atılan adım ile Güney Kürdistan'a ilişkin hesaplar/planlar arasında dolaysız bir bağlantı olduğunu vurgular. Söz konusu planlar, hem savaş, hem de savaş sonrası Ortadoğu dengelerini ameliyat masasına yatırarak "barış" sürecini kapıyor. Dolayısıyla TC'nin Kürt politikası ile emperyalizmin Kürt politikasının belli bir paralellik göstermesi gerekiyor. Tam da dil yasağı ile ilgili adımın atıldığı bir dönemde Özal, "Ortadoğu'da Kürtlerin hamisi biz olacağız" diyor.

Sabah Gazetesi yazarı G. Civaoglu konu ile ilgili, "Doğumuzda federasyon" başlıklı yazıda şunları yazıyordu köşesinde:

"Özal'a göre, Körfez krizi Saddam'ın çökertilmesi ile sonuçlandıktan sonra Musul/Kerkük yöresinde bir Kürt devleti kurulması gündeme gelirse, Türkiye elbette bunun karşısında yer alacaktır. Ama... Başka formüller de var. Örneğin o yörede sadece Kürtler değil, Türkler de var. Bu unsurların temsil edileceği bir federal devlet modeli düşünülebilir."

Irak'ta "Kürt ve Türk unsurları da içeren federal devlet modeli" TC'nin savaş sonrası denge hesaplarında bir olasılıktır, bunun hazırlanma içindedir. Bu savaş döneminde Özal, TV'de, "Irak halkları" sözünü tekrarlardı, sık sık. Sorulması üzerine, "Irak halklarından Arapları, Kürtleri, Türkleri kastettiğini" söylemişti.

Yine öğreniyoruz ki, Özal, Lord Curzon'un anılarına merak salmış. Dışişlerinden Lozan görüşmelerinin arşivlerini araştırıyormuş. Vardığı sonuç, o dönemde TC'nin Lozan görüşmelerine "hazırlıklı" gitmediği yönündedir. Kendisi yeni "Lozanlara" harıl harıl hazırlanıyor...

Özal, verdiği başka bir demeçte, *"Irak Kürtleri ve Kerkük, Musul Türkmenleri bizim vatandaşlarımızın soydaşlarıdır. İlgisiz kalamayız"* (T. Akyol, Tercüman, 26 Ocak 1991) diye "Kürt hamiliği" rolünü vurgulamış.

Bütün bu gelişmeleri alt alta topladığımızda TC'nin Güney Kürdistan'a dönük politikası net olarak somutlaşıyor: Açık işgal ve ilhak olasılığını da içeren bu politika, Türkiye'nin himayesinde/garantörlüğünde -Kıbrıs garantörlüğünün neye mal olduğu unutulmasın- Kürtler, Araplar, Türklerden oluşacak federal bir Irak! Tabii TC, "vatandaşlarımızın soydaşları" tezi ile Güney Kürdistan Federe Devleti'nin hamisi, garantörü, vasisi rolünü üstlenecek. Bu tezler ve planları "barış masasına" oturmayı düşünüyor. Açık ki, "Kürtlerin hamisi" rolü, kendi "vatandaşları Kürtlere" bazı "iyiliklerin" yapılmasını gerektiriyordu. İnandırıncı olmak için, hegemonyacı-sömürgeci niyetleri birazcık olsun gizleyebilmek için, gerçekleştirmek için!

Bu tablonun başka bir boyutu daha var: Güney Kürdistan gruplarını ikna etmesi, bunlarla belli bir işbirliğini kotarması gerekiyor. Bunun için de belli "tavizleri" göze almalıydı. Basına yansıdığı kadıyla ilkel-milietçi grupların ABD, İngiltere vd. emperyalistlerle yoğun temasları var. Kurulacak yeni Ortadoğu dengelerinde bir pay/yer kapmak istegin-

dedirler. Konu ile ilgili Cumhuriyet Gazetesi 29 Ocak 1991 tarihli sayısında şu haberi yazıyordu:

"Irak'ta Saddam Hüseyin'in devrilmesi olasılığını gözönünde tutan Kürt liderleri ile Londra ve Washington'da yapılan temaslarda 'tam özerklik ve federatif bir yapıda genişletilmiş temsil hakkı' güvencesine karşılık bu grupların 'bağımsızlık için ayaklanmamaları' istendi."

Hedefler noktasında TC, emperyalizm ve Kürt ilkel reformistleri arasında bir paralellik var: "Federal Irak!" Anılan Kürt gruplarının programlarında "bağımsızlık" olmadığı çok iyi biliniyor. İstedikleri özerklikti. Emperyalizme verdikleri güvence ise "bağımsızlık için ayaklanmamak" imiş! ABD'nin "PKK'ye hayır, Kürt sorununa evet!" politikasının başka tarzda ifade edilmesi oluyor bu.

Ayrıca, 1960'lı yıllarda ABD'nin formüleştirdiği, G. Kürdistan'ı da içine alacak "büyük Türkiye, özerk Kürdistan" amacı da hesap dışı değildir. TC buna da hazırlanıyor.

Körfez krizi boyunca ABD ile TC arasında ülkemiz sorunu ile ilgili bir dizi pazarlığın yapıldığı, belli anlaşmalara varıldığı, pazarlık ve anlaşmalarla kapalı kapılar ardında yapılmış olsa da, büyük bir sır değildir, kimi yönleri basına da yansıyor.

Emperyalizmin Kürt sorununa ilişkin politikası ve bu doğrultudaki hazırlıkları biliniyor. Özel savaş ve bunu tamamlayan kültürel bazı kırıntılar öngören "çözümler" bu politikanın iki temel bileşenini oluşturuyor. "PKK'ye hayır, Kürt sorununa evet!" formülünde de somutlaşıyor bu politika. Bağımsızlık yönündeki Kürdistan devrimini kendileri açısından korkulu bir rüya olarak değerlendirenler. Bu anlamda, bazı Kürt örgütlerinden istedikleri, "bağımsızlık için ayaklanmama" güvencesi anlaşılırdır. Ortadoğu'yu yeniden biçimlendirecek "barış" süreçlerinde/platformlarında Filistin'in yanısıra Kürdistan sorununun da gündeme geleceği kesindir. Bu noktada TC, bu süreçten yara almadan, güçlenerek çıkmak istiyor. "Kürtlerin hamisi" rolüne soyunması, buna dönük dil yasağı çalışmasını başlatması anılan bu bölgesel dengelerin, yeniden kuruluş sürecine ilişkin planların bir parçası, ön hazırlıkları niteliğinde.

Dış kamuoyunda, AT ve AGİK platformlarında imajını düzeltme ihtiyacını duyuyor. Bu dil ile ilgili son adım, son derece sahte, aldatıcı olmasına karşın, böyle bir imaj düzeltme, dış ilişkilerde önünü açma sonucu da öngörülüyor.

Görülüyor ki, esas olarak bağımsızlık mücadelesini tecrit ve sınırlandırma, serihildana kalkan halkımızın ağzına bir parmak bal çalarak safalarını çekme, ideolojik-politik egemenliğini güçlendirme amacına yönelik olan Kürtçe konuşma yasağına kaldırma (!) girişimi, G. Kürdistan'a dönük beklentiler, yeniden oluşacak bölge dengelerinde Kürt kartına oynama, bu konuda emperyalizm ile belli bir paralellik yaklaşma, dış kamuoyunda imaj düzeltme vb. çok boyutlu beklentilere sahip karşı-devrimci ve sömürgeci bir adımdır. Başka benzer yönelimleri de basamak olabilir; ki, "aşamalı bir plan"dan söz ediliyor.

Kapsamı ne olursa olsun karşı-devrimci özü çok açıktır. Bu durumu ile ülkemizde yankı bulması mümkün değildir. Halkımız, bu silahı da yetkince kullanmasını bilecek, azami sonuçlara ulaşmasını becerecektir!

Halkımız, dil konusunda yüzlerce yıldır muazzam bir direniş gösterdi, bundan böyle de bu direnişini bağımsızlık direnişi temelinde yürütmeye devam edecektir!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Körfez savaşı ve Kürdistan'daki devrimci savaş üzerindeki olası etkileri

Baştarafı 1. sayfada

dından savaşı patlak verdi. Halen sonuçlarının nasıl olacağı gerçek-ten kestirilemiyor. Bu savaşın ortaya çıkardığı durum, neredeyse yakın dönemde yaşanan tüm savaşlardan daha anormal ve hatta kuraldışı bir konum arz ediyor, dolayısıyla da nereye varacağı kestirilemiyor. Çünkü biraz da kurallara ters bir gelişme ile bu işe başlandı. Şimdi yine ters gelişmeler devam ediyor. Son 40-50 yıllık ittifaklar işleyemez durumda, uzlaşmaya çalışırken olayın patlak vermesiyle felç olmuş durumda. Bu kriz ve savaş, I. ve II. dünya savaşlarında görüldüğü gibi, öyle çok önceden başlayarak yoğun bir kampaşmanın ortaya çıkmasıyla patlak vermedi. Ve hatta yoğun bir gelişmenin, çabanın ürünü olarak da, bir ulusal kurtuluş savaşı veya ona dayatılan bir emperyalist savaş biçiminde de ortaya çıkmadı. Öngününde hiç kimsenin böylesi bir gelişme olacağını kestiremediği, belki tarafların da beklemeyişi bir durum söz konusudur.

Geleneksel yaklaşımlar, ittifaklar uzun yıllar boyunca oluşur, temel ekonomik ve siyasal amaçları vardır. Ezilen halklar açısından ele alındığında, ittifaklar ve bunların dayandıkları amaçlar söz konusudur. Aynı şekilde, emperyalistler ve sömürgecilerin de kendilerine has amaçları vardır. Hatta sınıf savaşlarının da içte uzun yıllar süren örgütsel hazırlıklar ve birikimleri vardır. Bunların üzerinde savaşlar patlak verir ve taraflar hazırlık düzeylerine, amaçlarına, çabalarına bağlı olarak bir sonuca ulaşırlar. Ama Körfez savaşı bunların hepsinden farklılıklar arz ediyor; beklenmedik bir uluslararası koşullar ortamına beklenmedik biçimlerde kendisini dayattı. Dünyanın süper güçlerinin, "yeni bir dünya yaratıyoruz, bundan sonra dünya bu temelde evrim gösterecektir" diye kendilerinden emin konuştukları, özellikle de zengin ülkelerin kendi başarılarından emin oldukları ve doğru yolda olduklarına çok inandıkları bir dönemde bu savaş kendini dayattı. Bu yönüyle de ilginç bir konum arz etmektedir.

Körfez savaşı ağırlıklı olarak Arap yarımadası üzerindeki bölgesel-ulusal bir çerçevede yaşanmaktadır. Arap yarımadası daha çok emperyalizmin kaderini belirlediği bir yarımada durumundadır. İrili ufaklı 23'e yakın Arap devleti bu yarımada ve yakın alanlarında bulunmaktadır. Denilebilir ki ulusal topluluklar açısından kaderleri en çok emperyalizm ve sömürgecilik tarafından çizilen ulusal gruplar durumundadırlar. Genel bir Arap etkisinden bahsedilse de bunun bir ulus bilincine tam dönüştüğünden henüz bahsedilemez. Adeta nasıl ki bizdeki aşiret bilinci ulus bilinci önünde bir engelse, bu Arap devletçiklerinin de o denli Arap ulusal bilinci önünde bir engel olarak dikildiklerini görüyoruz. Dünyanın en problemli alanlarından birisini de Arap yarımadası teşkil ediyor. Ağırlıklı ulusal sorunları vardır. Şekillenen devlet ve devletçikler daha çok emperyalizme hizmet temeline sahiptir. Arap halkının, ulusunun çıkarlarıyla bazıların hiç alakası yoktur. Özellikle emirlikler, krallıklar, bu konuda daha da ulus dışı, halkın çıkarları dışı bir

konumu yaşıyorlar. Savaş biraz da bu gerçekte kendisine anlam yüklemek istiyor.

Buna ek olarak Körfez bir petrol bölgesidir. Dünya petrollerinin çok ağırlıklı bir bölümünün elde edildiği ve dolayısıyla dünya ekonomisinin -başta kapitalist-emperyalist ekonomi olmak üzere- ondan uzun yıllar vazgeçemeyeceği bir bölgedir. Her ne kadar savaşa sadece petrol savaşı demeyeceksek de bunun önemli bir yeri olduğunu belirtmek gerekir. Arap gerçeği kadar onun petrole bağımlılığı da bu savaşın temel bir nedeni oluyor.

Irak'ın bir gerçeği vardır bu savaş içinde. Irak'ın Arap gerçeği içindeki yeri biliniyor; onun Doğu ucunu teşkil ediyor. Çok sayıda halkın varlığını içinde barındırıyor ve yine Arapların yaygın bir gerçeği olan islam gerçeğini, mezhep ilişkilerini en çok yaşayan bir alan oluyor. Buna bir de Baas gerçeği ve onun Saddam kişiliğinde ifadesini bulan önderlik gerçeği ilave edilince mevcut savaş gerçeğine nasıl yaklaşmamız gerektiğini daha iyi bilince çıkarabiliriz. Doğu Arap gerçeği biraz kendini yayılmacı görür. Yüzyıllardan beri bu böyledir. Kaç yüzyıldan beri kendini yiğitliğin, kahramanlığın, aslında bir anlamda da hunharlığın temsilcisi gibi görür. Ama bunun yanında, belirttiğimiz gibi, islamiyet içinde mezhep kavgalarının, Kerbela vakasının geliştiği yerdir. İran-Irak savaşında da birkez daha kendisini çok değişik biçimlerde de olsa ortaya koyan çelişkiyi böyle adlandırmak yanlış olmayacaktır. Aynı şekilde Irak bünyesinde değişik halklar vardır. Özellikle Kürt halk yığını üzerinde yürütülen baskılar, katliamlar yoğundur. İşte Irak'ı şekillendiren temel gerçeklikler bunlardır.

Bunun içinde Baas ve onun Saddam önderlikli gerçeği hiç şüphesiz yakın dönemin ve daha çok da kapitalizmin ortaya çıkardığı milliyetçilikle bağlantılıdır. Arap milliyetçiliği boyutu ve diğer yandan onun çok geriden de olsa bir birlik yönü söz konusudur. Yani, bölünmüş Arap ulusunu birleştirme amacı -ki bu da milliyetçilikle bağlantılıdır- ve bir de hürriyet ifadesi vardır. Bu da çağdaş hürriyet anlayışlarından bir etkilenebilir ifade eder. Yine, belli ölçüde, gelişen reel sosyalizmden etkilenecek söz konusudur. Ama bu-

nun yanında Arap gerçeğinin tarihsel özellikleri de taşınmaktadır. İslamcı özelliği başta gelen özelliğidir. Aynı şekilde feodal yönetim gerçeğinin etkisi çok güçlüdür. Çok güçlü bir feodal toplum olmanın yanı sıra, özellikle bunun yönetim ifadesi, sultanlık, emirlik, krallık geleneği çok güçlüdür. Ve hatta aşiretlerdek emirlik, şeyhlik geleneği güçlü etkisini taşımaktadır.

Saddam'ın ortaya çıkışına gelince; böylesi bir tarihsel ve toplumsal yapıdan şüphesiz ki etkilenir. Biçimlendirilmesinde bu koşullar etkili olur. Irak'ın çelişkili yapısı, ulusal ve mezhepsel farklılıkların temel teşkil ettiği mozaiksel konumu iki türlü aşılabilir. Buna bir de Arap toplumunun çelişkili durumunu eklersek; ya çok geniş bir demokrasiyle ya da çok ağır bir diktatörlükle aşılabilir. Irak'ta demokrasinin gelişemediğini biliyoruz. Bunun çok yönlü nedenleri olabilir. Demokratikleşme deneyimleri var ama özellikle toplumsal yapının geriliği olumsuz bir rol oynuyor. Diğer yandan yüzyıllardan beri Osmanlı yönetimi altında gerçekten ağır bir despotizm egemen olmuştur. Irak'ta, Osmanlı despotizmi aşılar en ufak demokratik bir gelenek bırakmamıştır. Bunun yerine gelen bir İngiliz sömürgeciliği vardır. İngiliz sömürgeciliğinin de Irak'ta uyguladığı bütünüyle böl-yönet politikasıdır. Aşiretleri, emirlikleri, şeyhlikleri egemen kılmıştır. Azınlık çelişkilerini sürekli beslemiştir. Ve o meşhur böl-yönet politikasıyla Irak'ı kendi işbirlikçileri vasıtası ile 1960'lara kadar ya direkt veya dolaylı olarak yönetebilmiştir.

1958'lerde gerçekleşen Irak devrimi vardır. Bu devrimin emperyalizmin temel işbirlikçi dayanağını, monarşiyi yıktığını biliyoruz. Bununla birlikte Kürt halkının da geri bir önderlik altında da olsa isyana kalkıştığını ve giderek Kürdistan'ın çağdaş tarihinde güçlü bir isyanın gelişim gösterdiğini biliyoruz. Bu yıllarda Baas milliyetçiliği de atağa geçer. 1958 devrimi darbesel niteliktedir. Ama hiç şüphesiz ki Irak toplumunun anti-emperyalist tutumuna cevap vermeye çalışmıştır. Yine başlangıçta demokratik olmaya da özen göstermiştir. Fakat diktacı yan her zaman tersine yol açmaya da uygundur. Bilindiği gibi, Kasım rejimi böyle ikili bir karak-

terde yol almaya çalışırken devrilir. Peşisıra gelişen benzer general darbeleri vardır. 1968'ler de Baas'ın tam iktidara gelmesi ile Saddam'ın ağırlığının giderek gelişmesi söz konusudur. 1968'lerden itibaren Baas rejimi iktidara egemen olur ve Baas milliyetçiliği gittikçe devleti kontrol altına alır. 1978'lerde Saddam Devlet Başkanı olur ve büyük bir silahlanmaya -ki, Irak'ın zengin petrol kaynakları buna imkan veriyor- yönelir. Arapların temel sorunlarına kendine göre bir çözüm getirmeye koyulur. Bunun için özellikle Irak'ın içini temizlemeye çalışır. 1968'lerden itibaren Kürt hareketine bir otonomi -ki bu, güçten düşürülmüş, teslim alınmış bir otonomidir- çözümünü dayatır ve bu tutumunu 1975'lerde tam başarıya ulaştırır. Yani bugün de uğrunda çaba gösterilen otonomi aslında tamamen Baas rejimi tarafından dayatılan, içi boşaltılarak, boyun eğdirilerek, kendine göre rejimle bütünleştirilerek kabul ettirilen bir otonomidir.

Peki diğer otonomici çıkışlar nasıldır, demokratik midir? Bunların pek demokratik olduğunu sanmıyoruz ve otonomi tezinin dar bir aşiretçi-feodal gücün çıkarlarına cevap vermekten öteye bir rol oynamadığını sürekli tekrarlamışızdır. Dolayısıyla, Baas'ın otonomiyi yıkmasının ağırlıklı yönünün otonomici güçlerin sınıf niteliğinde aranması gerektiğini söyledik. Bu anlayış doğruluğunu bugün de sürdürmektedir. Baas rejiminin başarısı onun dikta özelliğinden öteye; otonominin kendisinde, sınıf temelinde, onun yaklaşım ve savaşım tarzında aranmalıdır. Yenilgisinin temeli buradadır.

Baas o dönemde daha çok anti-emperyalistliği, en azından Irak çapında bünyesinde yürütüyor ve yine ağırlıklı olarak geleneksel güçleri yıkıyor. Kendi konumunu bu geleneksel güçlerden daha ileri götürüyor. Sovyetlerle bu temelde ittifak kuruyor. Hatta Komünist Partisi'ni bu temelde kullanabiliyor. Bütün bunlarda hiç şüphesiz ki rejimin amacı demokrasiden ziyade dikta-törlüğe yönelmedir. Nitekim Saddam'ın şefliği de böyle geliyor. 70'lerin sonlarına doğru bu konuda Irak içi gelişme tamamlanır. Baas rejimi iktidara tam oturur ve hatta kendi içindeki fraksiyonları bile etkisiz duruma getirerek, diğer tüm muhalif odakları temizleyerek dört başı mamur tek parti rejimini kurar. Böylece Irak'ta, Türkiye'de M. Kemal döneminde yaşananlardan bile daha aşırı boyutlara ulaşan tek parti rejimi doğar. Süreç içinde rejim büyük bir silahlanmayla birlikte güç kazanır. İran Devrimi'nin başarısını ve bu temelde doğan yeni rejimi Irak açısından bir tehlike olarak nitelendirip bunu bir savaş gerekeci yapar ve İran'la sekiz yıl gibi çok uzun bir süre devam eden amansız bir savaşa girer, kendisinde bu gücü görür. İran'la yaptığı savaşta yenilmez fakat onu yene-mez de, ve geri çekilir.

İran'la savaş bitmiştir, ama bu durum Irak için yeni sorunlar da doğurmuştur. Her şeyden önce, Irak'ın elinde oldukça silahlandırılmış olan ve tecrübeli bir ordu vardır. Ki bu ordu dünyanın dördüncü büyük ordusu olarak adlan-

dırılıyor. Irak bu orduyu ne yapacaktır? Eğer bir çelişki temelinde savaştırmazsa, yılların bu yoğun hazırlığına ve savaş tecrübesine dayanan ordusunu dağıtması gerekecektir. Saddam'ın orduyu dağıtması ise kendisinin inkarı demektir. Yüz milyonlarca dolara mal olan bu ordunun ve yürüttüğü savaşın masraflarını nereden çıkaracak, onu nasıl yaşatacağı? Sorun budur. Kuveyt'in işgaline yol açan temel gerçeklerden bir tanesi de budur. Dağılması gereken, oldukça güç kazanmış bir ordu var, nereye yönelilecektir? İç muhalefeti sindirmiş, İran'a karşı belli bir dengeyi tutturmuştur. Ama diğer yandan yıllardan beri üzerinde hak iddia ettiği, Irak'ın ayrılmaz bir parçası dediği Kuveyt vardır. Ayrıca ideolojisi gereği, Arap toplumunu birleştirme, Arap zenginliğini Arap halkına verme iddiası söz konusudur. Gerçekçi olup olmadığı bir yana, ama böyle bir iddia vardır. Ve kendisine göre Saddam Irak genelinde diktatörce sağladığı birliği tüm Arap halkı bünyesinde geliştirmek ister. Bunun bir adımı olarak Kuveyt'e girer. Irak yönetiminde ve Saddam kişiliğinde ifadesini bulan iddia ve gerçek budur.

Diğer yandan Irak'ın gerek Arap gerçeği içinde ve gerekse emperyalizm gerçeği içinde bir ifadesi vardır. Özellikle Suudi Arabistan'ın egemen olduğu ve Körfez işbirliği adı altında resmileştirdiği bir birimin içindedir. Kuveyt'in Suudi'ye büyük bir bağlılığı vardır. Suudi Arabistan bir de Arap alemi içinde belirgin bir yere sahiptir ve bu önemli bir yerdir. Bu önem Mekke, Medine gibi dinsel açıdan kutsal yerlere sahip olmasının yanı sıra büyük bir petrol rezervine sahip olmasından da kaynaklanmaktadır. Suudi rejimi, Arap tutucu rejimlerinin önde gelenidir. Mısır'la bağlantıları güçlüdür. Dolayısıyla Arap gerçeğinin ağırlıklı bir yönünü teşkil etmektedir. Tüm bunlardan dolayı Suudi Arabistan Kuveyt'in işgalini kabul edemeyecek, müttefiklerini yardıma çağırarak, kendisi Emirlik'lerin yardımına koşacaktır. Bunu yapmak zorundaydı, aksi halde kendisinin de aşınma tehlikesi vardı. Bu haliyle Kuveyt işgalinden sonra Suudi'nin kendisini yaşatması çok zordu. Nitekim, bildiğimiz gibi, Suudi Arabistan kendi müttefiklerini imdada çağırdı. Emperyalizme zaten daha baştan beri bağımlı, gücünü ordan alıyor. ABD'yi yardıma çağırdı ve Arap yarımadasına ilk defa başka bir din ve tarihi gelenekten olan, çok uzaktan gelen süper bir devletin ordusunu sınırsız bir biçimde yığdı. İngiliz, Fransız ve hatta önde gelen diğer bütün emperyalist devletlerin destekleriyle bir ittifak oluşturdu. Başta Mısır olmak üzere Arap aleminden de önemli bir gücü yardıma çağırdı ve böylece bir taraf oluşturdu. Bu taraf emperyalizme dayalı ve Arap alemi içinde de dayanakları olan bir taraftır. Böyle bir kampaşma gerçekleşti.

Demek ki bir yandan Irak'ın kendi özgüllüğünde tutturduğu bir rejim, bu temelde oldukça devasa boyutlara ulaşmış bir ordu ve kendisinin ayrılmaz bir parçası olduğunu iddia ettiği Kuveyt'in işgali var.

Diğer yandan ise bu durumun böyle kabul edilmesini olanaksız gören ve Suudi'nin başını çektiği bir ittifak var. Kriz bu temelde başladı. Altı aya yakın süre diplomatik yöntemlerle çözüm aranmaya çalışıldı. Özellikle ABD'nin, Sovyetler'le girdiği ilişkiyi iyi kullanarak, BM Güvenlik Konseyi kararlarını esas alması gibi bir tutumu belirginleşti. Yani yapmak istediklerinin tümünü BM Güvenlik Konseyi kararları haline getirdi ve bu temelde Güvenlik Konseyi'nden birçok karar çıkardı. Dolayısıyla savaşı Birleşmiş Milletler ile Irak arasındaki bir savaşa dönüştürmede başarılı adımlar attı. Irak'ın bu konudaki zayıflığını iyi kullandı. Aynı şekilde Sovyetler'in "yeni düzen" arayışlarını iyi kullandı. Sonuç, Irak'ın bütün dünya ile karşı karşıya gelmesi oldu. Bir de işin bu yönü vardı.

Irak geri adım atamayacak bir duruma gelmiştir. Saddam'ın geri adım atması, devrilmesi demektir. Buna bir de şunu eklemek gerekiyor: ABD ve Sovyetler'in geliştirdiği zirvelerin bir amacı da, sözümona zamanı dolmuş diktatörlüklerin devrilmesidir. Sovyetler Birliği bunu Doğu Avrupa ülkelerinde peşpeşe gerçekleştirmeye koyuldu. Doğu Avrupa ülkelerinin reel sosyalizm diktatörlükleri devrilirken, burda Sovyetlerin onayı vardır. Çavuşesku buna karşı direnmek istedi. Aslında Saddam'ın bir ön habercisi, Çavuşesku örneğidir. Çavuşesku gerçeği neydi? Çavuşesku zaten reel sosyalizme karşı Romanya örneğinde çelişki yaratmıştır. Sosyalist sistemi uğraştırmış, ABD ve İngiltere ile kendisine özgü ilişki geliştirmiştir. Gerçekte sistemin dışına daha 70'lerde düşmüş birisidir. Bu nedenle de Sovyetler'in Çavuşesku'ya hıncı vardır. Ancak son zamanlarda Çavuşesku Gorbaçov önderlikli reformlara da karşı çıkıyor ve bu sefer de Doğu Avrupa ülkelerinde katı sosyalizmin temsilcisi durumuna geliyor. Barışçıl yöntemle iktidarı bırakmamada çok kararlı. Tabii bu konumuyla hem Sovyetler'e ve Gorbaçov reformlarına karşıt düşüyor ve hem de ABD ve müttefiklerinin sözümona insan haklarına ve demokrasiye ağırlık veren yeni dönem arayışlarına karşı çıkıyor. Dolayısıyla kendi kendisini izole ediyor, iki sistemden de kopuyor. İran'a son anda gitti. Belki Bloksuzlar'la birşeyler kurtarmaya çalışıyordu ama artık çok geçti. Ve daha İran'dan döner dönmez, basit bir tahrikle doğan birkaç gösteriyle, bir baktı ki daha düne kadar kendisini çılgınca alkışlayanların arasında yapayalnız kalmış. Ve birkaç güne bile sığınmayan bir direniş sonucunda katledildi.

Bu örnek şunu gösterdi: ABD-Sovyet ittifakı, sistem dışına, bu ittifak dışına çıkmış bazı kişileri, diktatörlük yanı ağır basan rejimleri ya devirecek veya devrilmesi için uluslararası zemini uygun hale getirecektir. Nitekim peşpeşe etkisiz hale getirilen Haiti diktatörlüğü, Panama diktatörlüğü, Çavuşesku diktatörlüğü ve daha önce safdışı edilen Markos diktatörlüğü bu zincirin parçalarıydı. Bunlardan sonra sıra Ortadoğu'ya geldi. Ortadoğu'da en tehlikeli diktatörlük ise, Saddam diktatörlüğüdür. Biz daha önceleri de bu konuda dedik ki, iki sistemin uzlaşmasının Ortadoğu kurbanlarının başında Saddam yer alabilir. Zaten bunun belirtileri Körfez krizinden çok daha önce ortaya çıkmıştı.

Özellikle İngilizlerin Irak üzerinde emelleri vardır. Kendilerinin yakın dönem sömürgesidir Irak ve belli bir muhalefeti içinde sürekli beslemiştir. Örneğin, bir İngiliz gazetecinin idamı meselesi vardı. Sad-

dam gazeteciyi idam ediyor ve tabuta koyup Thatcher'a gönderiyor. Tabii ki bu aralarında şiddetli bir çelişkinin mevcut olduğunu gösteriyor. Hatta ABD elçisini çağırıyor ve, "Bizi devirmekten bahsediyorsunuz, buna karşı koyacağız" diyor, Körfez krizinden önce Saddam bir anlamda aşılmaya başlandığını ve harcanacağını hissediyor, bunun korkusuyla yaşıyor.

Çavuşesku'nun son anda duyduğu korkuyu Saddam daha erken duyuyor. Ve çok aktifçe, çok kurnazca ve zamanında bir tedbirle İngiltere ve Thatcher'a karşı koyuyor. Ardından da Kuveyt'e girişi söz konusudur. Acaba sadece Kuveyt Irak'ındır düşüncesiyle mi girmiştir, yoksa uluslararası koşullar devrilmesini hazırlıyor da bundan duyduğu endişeyle, bir an önce bir direnişe yol açayım diyerek Kuveyt işgalini bir bahane olarak mı kullanıyor, bu pek bilinemez ama bütün bunlar içiçedir.

"İçine girilen süreç, ister Irak yenilsin, ister yenilmesin, değişik bir süreçtir. Bölge üzerindeki etkileri çok önemlidir ve uluslararası statükoya, özellikle ABD-Sovyet dizginsiz ittifakına, uzlaşmasına da bir cevaptır. Ve bu anlamda, dünyayı keyiflerine göre yönetmeye karşı değişik amaçlı da olsa, kendine göre haklı veya haksız nedenlere de dayansa objektif olarak, pek de halkların çıkarlarına olmayan bir statükoya veya bir yeniden dünya yapılanmasının bölgeye taşınmasına karşı bir tavır söz konusudur."

Kendisinin diğer bir tedbiri de, "işte demokrasiyi geliştireceğim", "anayasayı değiştireceğim", "çok partili rejime geçeceğim" diyerek peşpeşe sözler vermesidir. Bu da aslında kendi diktatörlüğünün aşılmasını önlemek için bir tedbirdir. Böylesine çelişkilerin de kriz öncesi yakın dönemde yaşandığını biliyoruz. Bütün bunlar iç içe geçince, sıcak savaşımı yaşamış büyük ordusuna ve örgütlü rejimine dayanarak, kendisine göre Arap gerçeği temelindeki amaçlarına yönelmeye girişiyor. Ve yaptıklarını milliyetçilik adına, hatta devrimcilik adına yaptığını iddia ediyor. Bunu belli ölçüde Arap kamuoyuna da kabul ettiriyor ve özellikle Arap yok-sullarına sesleniyor.

Kısacası Saddam, kendisinin aşıldığı ve devrileceği korkusuna kapılınca, uluslararası ve bölgesel gelişmelerin kendisini tehdit ettiğini görünce, sanırız, Kuveyt'e yönelmekten başka çare bulamadı ve böylece bugünkü savaşın temeli atıldı.

Şimdi savaş sürüyor. Ne denilebilir? Olası sonuçları ne olabilir? En temel sorun, Irak'ın, Irak rejiminin, Saddam'ın direnişi ne kadar devam edebilir? Direnmenin olanakları nedir? İkincisi, ister rejim yenilsin ister yenilmesin, yakın dönem sonuçları bölgede ve uluslararası alanda ne olacaktır? Bunlar günümüzde aslında savaştan daha çok tartışılıyor. Savaşın kendi içinde ayrı bir mantığı vardır. Hava üstünlüğüne dayanıyor, çok gelişmiş bir teknoloji ile yürütülen bir hava savaşı aslında. Eskiden ilkel tekniklere karşı emperyalist-sömürgeciliğin, donanımlı, zırhlı teknikleri sonuç alıyordu. Bugün bunun yerini alan hava tekniğine dayalı, adeta tek taraflı bir savaştır. Bu hava tekniğine dayalı

savaş ne kadar sürdürülebilir veya sadece hava tekniğine dayalı bu savaş emperyalizm açısından başarıyı getirebilir mi? Halihazırda en çok tartışılan sorun, bir kara savaşına yönelmeden ve buna gerek kalmadan, havada üstünlükle sonuç alıp alamayacağını tartışıyor emperyalistler. Bazıları alabiliriz, bazıları almayız diyor. Kara savaşı günümüzde çok yaygın tartışılıyor ve hatta kara savaşının başlaması gün meselesidir deniyor. Öyle anlaşıyor ki, bir kara savaşı olacak. Ancak kesin olur da diyemeyiz. Özellikle diplomasi devreye girebilir. Nitekim çok yoğun giriyor da. Diplomasi'nin bir amacı da sınıyoruz kara savaşını önlemektir. Irak rejimi de belki yumuşayabilir. Çünkü oldukça zor durumda.

Kara savaşı çıkabilir de. Henüz bu konuda kesin sonuçlar yok. Irak'ı oldukça yıkıma götüren ve ordusunun zayıflatılmasına yönelik bu hava saldırıları devam edecek. Mümkünse belki bir kara savaşıyla Kuveyt sözümona kurtarılmaya çalışılacak. Gerçekten dünyanın en ilginç bir kurtuluş savaşı da herhalde Kuveyt'in kurtuluş savaşı olacaktır. Neyin adına, kimin adına kurtuluş? Bu da ayrı bir mesele. Hatta kimden kurtulacak, ayrı bir mesele. Yani kimin kurtardığı belli değil. Irak diyor ben kurtarıyorum, Suudi diyor ben kurtarıyorum, Kuveyt Emiri diyor ben kurtarıyorum, Amerika diyor ben kurtarıyorum, Sovyetler diğer yandan "Kuveyt'in kurtuluşu" diyor. Yani herkes Kuveyt'in kurtuluşundan bahsediyor. Ama, bir zift alanından başka bir alan da değildir bu. İlginç bir kurtuluş savaşı!

Evet, Araplar açısından kurtulur veya kurtulmaz, kara savaşıyla olur veya hava savaşıyla olur, iman savaşıyla olur, islam-hristiyan savaşıyla olur nasıl olursa olsun; so-mut sonuç, mevcut uluslararası statükoya veya yeni yapılanmaya direnen, teslim olmayan Irak rejimi ve önderliğine karşı emperyalizmin bir savaşın yönetici gücü olarak mutlaka bazı sonuçlar elde edeceğidir. Daha şimdiden Irak üzerinde çok sayıda senaryo geliştirildi. Savaş sonu senaryoları! Bu senaryolar üzerinde durulabilir. Biz daha önce de şunu belirttik. İçine girilen süreç, ister Irak yenilsin, ister yenilmesin, değişik bir süreçtir. Önemli bir süreçtir. Bölge üzerindeki etkileri çok önemlidir ve uluslararası statükoya, özellikle ABD-Sovyet dizginsiz ittifakına, uzlaşmasına da bir cevaptır. Ve bu anlamda, dünyayı keyiflerine göre yönetmeye karşı değişik amaçlı da olsa, kendine göre haklı veya haksız nedenlere de dayansa -ki buna bir kişinin keyfi denilebilir, bir rejimin milleyteçiliği denilebilir, ne denilirse denilsin- objektif olarak, pek de halkların çıkarlarına olmayan bir statükoya veya bir yeniden dünya yapılanmasının bölgeye taşınmasına karşı bir tavır söz konusudur. Tek taraflı, özellikle de görüşmeler yöntemiyle böyle statükolar belirlemeye objektif bir cevap oluyor bu. Ne kadar bilinçlidir, o ayrı mesele. Fazla bilinçli olduğunu sanmıyoruz. Fakat hiç bilinç yoktur da denilemez. Bu anlamıyla önemlidir, ilginçtir. Dikkate alınmayı ve sonuç çıkarmayı gerektiriyor. Meseleyi sadece Saddam kişiliğiyle, Baas milliyetçiliğiyle veya salt petrol üzerindeki bir kavga ile sınırlandırmamak gerekiyor. Araplar içi bir mesele de değildir. Oldukça uluslararası boyutu olan bir meseledir. Bölgeyi emperyalizme karşı yeniden ele almada, özellikle bölge halklarının çıkışı için bu sonuçlardan azami yararlanmaya büyük dikkat göstermeyi gerektiriyor. Bunu yapmaya çalışıyoruz.

Demek ki, uluslararası yeniden yapılanma bir darbe yiyor ve onun bölgeye yansımaları muazzam bir tepki ile karşılık buluyor. Bu durum yeni senaryolarla değiştirilmek isteniyor. Yeni senaryolar içinde Irak ne olacak, Arap alemi ne olacak? Filistin meselesi, Lübnan meselesi, Kürt meselesi deniliyor; bunlar ne olacak? Bütün bu meselelerde İsrail gibi çok örgütlü militarist bir güç ayakta. İran gibi bir güç ayakta. Türkiye gibi bir güç ayakta. Araplar ne kadar bölünüp parçalanmış da olsalar öyle kolay kolay boyun eğecek bir durumda değiller. Saddam gitse de gitmese de belki daha fazla sorunlar doğacak. Ve hatta bize göre asıl savaş bu gidişle bağlantılıdır. Gidiş derken, savaşta emperyalizm ister başarı sağlasın ister sağlamasın, ister Irak rejimi bu konumunu sürdürsün ister sürdürmesin, veya şahsileştirilirse, ister Saddam gitsin ister gitmesin, savaşın gelişmesi asıl bundan sonradır.

Hiç şüphesiz emperyalizm ve işbirlikçileri bölgeyi soğutmaya çalışacaklardır. Veya kendi lehlerine çıkışlara, örneğin; İsrail'in güçlendirilmesine yol açacaklardır. Türkiye'ye daha şimdiden, NATO Sekreter-yası taşınılmadığı biçiminde bir karşılık veriliyor. Türkiye'yi İsrail ile birlikte güçlendirme, Suudi'nin muazzam petrol dolarlarını bunun mali kaynağı haline getirme, şimdiden bu konuda Mısır'ı alabildiğine güçlü kılma, buna bazı yandaşlar daha hazırlama; bu bir senaryodur. Emperyalizmin desteklediği bir senaryodur. Arkasında özellikle de siyonizmin görünmez ellerinin çaba harcadığı bir senaryodur bu.

Diğer yandan İran'ın öne çıkarmak istediği bir senaryo var. Bu biraz da bu senaryoya karşıt bir senaryodur. Irak'ı etkilemek istiyor. Özellikle tarafsızlık görüntüsü altında geleneksel islam devriminin de bazı amaçları vardır. Onu da kollayan, buna Suriye'yi de dahil etmek isteyen ve giderek gelişebilirse birçok müslüman ülkeyi de katabilecek olan, kendine göre bir senaryo geliştiriyor. İran barış planı diye tabir edilen bir senaryo da bu.

Diğer bir senaryo da Arap içi bir çözümden bahsediliyor. Tabii ki Araplar savaş içinde taraf durumuna geldiği için bu senaryonun şimdilik

"Sınıf ve ulus savaşımının bir mantığı vardır. Öyle kolay kolay bastırılamazlar. Hele hele özellikle tek partili rejimlerin zayıflaması, kişisel dikta yönü ağır basan yapıların zayıflaması ve tasfiyesi kabarığa yol açar. Siyasal yanı ağır basan gösteriler başta olmak üzere -ki Irak'ta bu her an silahlı savaşım da iç içedir- böyle bir gelişmeye yol açar, işte şu anda sorun gelip buraya dayanmıştır."

işleme sahası daha az. Fakat yine de bir senaryodur. Arap Zirvesi'nde bu senaryo işletilmek istendi, başarılamadı. Yeniden bir Arap içi çözüm olabilir mi? Irak şimdiden, "Arap içi bir çözüm için ben uzlaşmaya varım" diyor. "Hatta ateşkes hemen olabilir. Arap içi çözüm, Arap birliğinin gözetiminde geliştirilen bir çözüm olabilir." Tabii buda Irak'a geri adım attırmaya dayanıyor. Irak'ın geri adım atma

isteği olmayınca, şimdilik işleme şansı çok azdır. Fakat yine de Arap çözümü ağırlığını duyuracaktır. Kendi alanlarında bir savaşır ve dolayısıyla kendilerinin karar verme iradeleri giderek güç kazanacaktır. Ve fakat bütün bu senaryolar içiçedir.

Unutmayalım ki bir de sözümona Türk senaryosu geliştirilmek isteniyor. Bizce bu tamamen bir uşak senaryodur. Daha çok ABD'nin geliştirdiği senaryonun değişik bir lehçe ile dile getirilmesidir. Her ne kadar, Türkiye ağırlıklı rol oynamalı, hatta Ortadoğu Konferansı'na ev sahipliği yapmalı deniyorsa da, Türk senaryosunun tepeden tırnağa kadar ABD senaryosu içinde sahte bir senaryo olduğu açıktır. Dolayısıyla Türklerin artan etkinliği, Türkler uluslararası alanda olsun bölgesel çapta olsun, bu yeni gelişmelerden en büyük kazancı elde edecek ağırlığı artacak dence de gerçek bu değildir. Olsa olsa ABD için Türkiye'nin önemi artacak, İsrail için önemi artacak, biraz daha fazla silah yığınağı yapacaklar Türkiye'ye ve geçmişten daha fazla bağımlı, daha fazla işbirlikçi hükümetlerle idare edilmek istenen, kuklalar gibi oynatılan bir Türkiye ortaya çıkacaktır.

Sözü edilen senaryo işte bunun senaryosudur. Bu önemlidir. Şu anda Türkiye'de bu konuda bir kargaşa var; savaşa karşı mıyız değil miyiz kargaşası. Yine, Özal'ın mı, diğerlerinin mi güç kazandığı tartışması var. Açıktır ki, Türkiye üzerinde ABD ve İsrail güç kazanıyor. Ve hatta Türkiye üzerinde Avrupa etkinliği biraz azalıyor, buna karşılık ABD etkisi artıyor. Bu Türkiye'yi çalkantılı bir döneme sokmuştur. Geleceğin nasıl kestirileceği halen bilinmemektedir. Bu da Türkiye'nin savaştan etkilenmesidir. Buna ayrıca ekonomisinin ve sosyal yapısının altüst olmasını da eklemeliyiz. Genelkurmay Başkanı istifa etti, savunma bakanları istifa etti; bütün bunlar ciddi çelişkilerin mevcudiyetini gösterir. Türk ordusunun varlığı tartışmaya getiriliyor, 70 yıllık Türk dış politikası tartışmaya getirilmiştir. Hiç şüphesiz bu önemli bir çalkantıdır. Sonuçları ne kadar Türk burjuvazisinin lehine olacak, bunu biraz da zaman gösterecek veya zaman içinde verilecek mücadeleler bunu gösterecektir.

Bütün bunlar senaryo dedik. Bu senaryoların hepsi iç içedir aslında ve kesinlikle ulusal çıkarlarla, sınıfsal çıkarlarla bağlantılıdır. Birinden diğerine geçilebilir, bir diğeriyle uzlaşma yapılabilir. Hiç şüphesiz böylesine önemli gelişme dönemlerinde, birçok diplomatik hamle karışımına çıkar. Birçok tasarı vücut bulur. Birisi gider yerine yenisi gelir. Sözümona bloklar da devreye giriyor, bloksuzlar da devreye giriyor. Bloksuzların kendileri de erimştir. Ne kadar ayrı bir telden çalabilirler, ne kadar ciddiye alınabilirler? Sovyetler sözümona ABD'den farklı birşey geliştireyim diye çaba gösteriyor. İşte, muhafazakarların etkisi arttı, ordunun etkisi arttı, eskiye dönüş var deniliyor. Gelişmeler buraya da yansıyor deniliyor. Bütün bunlar günlük olarak karşımıza çıkan gelişmelerdir.

Kahin olmaya gerek yok, ama olası gelişmeleri de gözönüne getirmek önemlidir. Mühim olan ve daha çok da bizi ilgilendiren yönü, Irak'taki durumların dönülmeyecek bir noktaya gelmesidir. Irak içinde Kürt halkı da önemli bir varlık teşkil ettiği için, bu dönülmeyecek noktada yerinin ne olacağı çok tartışılıyor. Zaten Körfez krizi denilince Kürt sorunu ne olacak sorusu da peşisıra gelmiştir. Ve hatta bu bütün toplantılarda da yansıyor. Irak için dü-

şünülen bir ana husus, Irak ordusu-
nun zayıflatılması, şeflik idaresinin
dağıtılması ve yerine demokratik bir
idarenin getirilmesidir. Tabii ki de-
mokratik bir idare denilince de,
bunun içinde çok sayıda azınlığın,
mezhepsel-kültürel varlıkların vücut
bulması, kendilerini konuşturmaları
söz konusu olacaktır. Baas'ın tek
yanlı ezdiği ve bir dikta altında
gemlediği çelişkiler yoğun bir bi-
çimde devreye girecektir. Baas'ın
etkisizleşmesi, zayıflaması demek,
sınıf mücadelesinin, ulus mücadelesinin
Irak bünyesinde kabarması
demektir. Baas diktatörlüğü bir an-
lamıyla -kendisine ne kadar devrimci
denilirse denilsin- sınıf mücadelesinin
durdurulmasıdır. Belki Arap ül-
keleri genelinde şu anda sınıf mü-
cadelesini yoğunlaştırıyor; gerçek-
ten Arap yoksullarına hitap ederek
milyonlarcasını ayağa da kaldırıyor.
Bu bir yönüyle, yani Arap alemine
yönelik yönüyle, sınıf mücadelesinin
kabarışdır ve olumludur. Bunu sa-
dece Saddam'ın bir oyunu olarak
değerlendiremeyiz. Saddam gitse
de gitmese de Arap yığınları, özel-
likle Arap monarşilerine ve siyo-
nizme karşı ayaklanacaklardır. Bu o-
lumludur. Salt Saddam rejimi mi
buna vesile teşkil ediyor? Hayır, bu
işin ayrıntı kısmıdır. Mühim olan,
Arapların gerçekten dipten bir kal-
kışa, emperyalizme ve siyonizme kar-
şı bir uyanışa geçmesidir. Filistinlile-
rin bu konudaki hareketliliği bilini-
yor. Buna gerçekten birçok Arap ül-
kesi halkı da katılıyor. Bize göre bu
bir başlangıçtır, daha da gelişmeye a-
daydır. Yani varlığı öyle Saddam'a
bağlı da değildir. Ama en önemlisi,
Irak içinde de mücadele gelişe-
cektir. Rejimin buradaki varlığı, sınıf
savaşının kösteklenmesi, sınıfsal ve
ulusal kabarışın bastırılması, gidişi
ise onun kabarışı olacaktır.

Her ne kadar emperyalizm ken-
dine bağımlı işbirlikçi bir yönetimle
bu muhtemel kabarış durdurmaya
çalışıyor ve "Irak'a demokrasi Kür-
distan'a otonomi" adı altında işbir-
likçilerini devreye sokup toplumu
nötrale etmeyi amaçlıyorsa da bu-
nun sonuç alacağını sanmıyoruz.
Sınıf ve ulus savaşımının bir
mantığı vardır. Öyle kolay kolay
bastırılmazlar. Hele hele özellikle
tek partili rejimlerin zayıflaması,
kişisel dikta yönü ağır basan yapıla-
rın zayıflaması ve tasfiyesi kabarışa
yol açar. Siyasal yanı ağır basan
gösteriler başta olmak üzere -ki
Irak'ta bu her an silahlı savaşım-
la da iç içedir- böyle bir gelişmeye
yol açar, işte şu anda sorun gelip bu-
raya dayanmıştır. Irak'a yönelik se-
naryoların içinde işin en önemli yanı
bu; uydu, işbirlikçi bir rejim oturtu-
labilir mi oturtulmaz mı, yeniden yapı-
lanmaya, emperyalizme, Arap işbir-
likçilerine ve Kürt işbirlikçilerine
hizmet eden bir Irak doğar mı
doğmaz mı? Tartışmaların bir yönü
de işte burasıdır.

Şimdiden çoğu diyor ki, rejimi
gitti sayalım, peki gitti ama sonrası
ne olacak? Çeşitli tezler çatışıyor.
Demek ki, bir defa rejim iddialı, öyle
kolay gitmem diyor ve hemen şu-
nuda belirtelim ki, öyle kolay gi-
deceğe de benzemiyor. Kişi dü-
zeyinde gitse de rejim düzeyinde
kolay gitmez. Parti düzeyinde gitse
de çok önemli bir miras bırakmıştır:
Arap milliyetçiliği! Yarattığı bir ordu
var, yarattığı bir psikoloji ve hatta bir
kültür var. Onun kolay kolay aşıla-
cağını beklemek çok zordur.

Diğer yandan sınıflar vardır. On-
lar her an yeni hareketler geliştire-
bileceklerdir. Ulusal azınlıklar var-
dır, mezhepler vardır. Zaten hepsi
örgütlü ve hızla gelişim gösterecek-
lerdir. Demek ki, bir yandan rejim ve
onun sonuçları, veya ortaya çıkar-
dığı oluşumlar, diğer yandan hızla

yeniden örgütlenecek çok sayıda
kültür, mezhep, ulus güçleri! Ve
bunların ne kadar emperyalizmin de-
netimi altına gireceği de tartış-
malıdır. Dolayısıyla, Irak'a yönelik
senaryolar çıkmazla karşı karşıyadır.

İşte bu olası sonuçlardan en
önemlisi, Irak'taki Kürt halkının olası
durumudur. Hiç şüphesiz, daha şim-
diden Kürt halkının durumu eski-
siyle kıyaslanmayacak biçimde bir
serbestliği yaşıyor. Rejim her şey-
den önce Kürtlerin yüzbinlercesini
silahlandırmıştır. Bu silahlar nereye
gidecek? Rejim gitse de gitmese
de bu silahlı olma durumu devam
edecektir. Varsayalım ki rejim zayıf-
ladı veya gitti, kendiliğinden bu
silahları teslim edemezler. Ve bir de
Kürt halkının orda silahlı bir varlığı
yıllardan beri sürüp gelmektedir.
Daha şimdiden ulaşmış oldukları
silahlı konumu hızla geliştirecek-
lerdir. Buna savaş sonrasında el-
verişli siyasi koşulları da eklenirse,
kendilerini hızla siyasileştirecek-
lerdir. Dolayısıyla emperyalizmi ür-
küten bir durum bu oluyor. Özellikle
onun işbirlikçisi olan Türkiye'yi ger-
çekten büyük bir korku içine iten bir
durum bu oluyor.

Türkiye'nin şu anki Kürdistan
yığınağının altında yatan neden, as-
lında Saddam'ın gitmesi isteği ya
da meşhur ikinci cephe açılması
olayı değildir. Bilakis, Türkiye burju-
vazisinin en azından bir kesimi Irak
rejiminin zayıflamış olarak, ayakta
kalmasından yanadır. Şunu çok
sıkça söylüyorlar: Kürtleri denetim
altında tutacak rejim Türkiye için en
iyisidir, Kürtleri nefes alamaz du-
ruma getirecek, sürekli baskı al-
tında tutacak bir rejim en iyisidir.
Dolayısıyla, mevcut rejim biraz zayıf-
lasa kendileri için en ideali ola-
cağını belirtiyorlar. Bu, adına kema-
list takım denilen, sosyal-demokrat
olarak adlandırılan Ecevit'lerin, İnönü-
lerin ve hatta istifa eden Genel-
kurmay Başkanı'nın ısrarla bağlı
kaldığı görüştür. Ortaya çıkan geli-
meler de gösteriyor ki, bu temelde
Irak'la görüşmeler yapıldı. İnönü ve
Ecevit Saddam'la görüştüler. Ardın-
dan sanırız general ziyaretleri de
oldu. Geçmişte çok oluyordu. Belki
şimdi de el altından oluyordur. Türk
ordusunun geçtiğimiz günlerde şö-
yle bir teminatı vardı: "Biz Irak'a
girmeyeceğiz". Genelkurmay bu te-
minatı veriyor. Ve yine şu da Genel-
kurmay Başkanı Rumtay'ın istifası
üzerine söylendi: ABD yanlısı Özal,
ABD güneyde zor duruma düşerse,
Türkiye ordusunu savaşa sürecektir,
fakat buna karşı ordu direniyor. Ve
hatta ordu buna karşı direnmekle
de kalmadı; "ortak Kürt tehlikesine
karşı zimni bir ittifak" için, Genelkur-
maylık planlar yaptı ve hatta el
altından Irak'la da görüşüldü. Tabii
ki ABD buna hiç bir şekilde onay
vermez, bu kadar yardım ettiği, bu
kadar desteklediği, milyarlarca do-
lari hizmetine verdiği Türk rejimini
böyle bir konumda kabul etmez.
Nitekim, Özal kanalıyla dayatmada
bulunuyor. Sonuç: Güçlü taraf ABD-
Özal olduğu için, Genelkurmay geri
bir adım atıyor. Yenilmiyor ama geri
adım atıyor ve o da istifa biçiminde
somutlanıyor.

Bütün bu gelişmeler, Kürdistan
halkının durumundan kaynaklanıyor.
Görülüyor ki, Türk ordusu Irak'a
karşı değil, Kürt halkına karşıdır.
Yine, İnönü ve Ecevit başta olmak
üzere -ki buna sol bir kesimi de
katmak istiyorlar- sözde muhalefet
Körfez savaşına karşı değil, Kürdis-
tan'daki olası bir devrimci savaşıma
karşıdır. Temel endişeleri budur. Do-
layısıyla bunların savaşa karşı poli-
tikalarının temelinde de, Kürdis-
tan'da gelişen devrimci savaşa kar-
şı olma endişesi yatıyor. Ve bu an-
lamıyla daha tehlikeli bir rol oynuyor.

70 yıllık politika dedikleri politi-
kanın altında ne var? Özal bunu
bozarsa Divan-ı Harbe gider diyor-
lar, böyle tehdit ediyorlar. Bunun
altında şu var: 70 yıldır ne yapıldı
Irak'la? Daha önce Musul sorunu
dolayısıyla İngilizlerle yapılan bir
anlaşma var. Temelinde, Kürdistan'ı
bölme ve her parçası üzerinde de-
netim kurarak onu güçten düşürme
amacı yatar. Bunun sonucunda ke-
malistlerin İngilizlere Musul ve Ker-
kük'ü vermesi, İngilizlerin ise
karşılığında Türk egemenliği altın-
daki Kürdistan'a yardım etmemesi,
bilakis isyanların bastırılması için
kernalistlere yardım etmesi söz ko-
nusudur. Başlangıçta Şeyh Sait ön-
derliğindeki isyan nedeniyle, İngil-
tere'nin Türkiye'de, "Sen Musul ve
Kerkük'ü bana vermezsen ben de
Kürtleri tahrik ederim" biçiminde
sahte sinyaller gönderdiğini bili-
yoruz. Fakat tüm bu sinyaller kema-
listlere boyun eğdirmek içindir. Ke-
malistler İngilizlerle uzlaşmaya girer
girmez elbirliğiyle 25'lerden itiba-
ren Kürt isyanlarını ezdiler. Bu çok
önemli bir gerçektir aslında. Ama
sık sık saptırılıyor. Gerçekte İngiliz-
Türk uzlaşması daha 1925'lerde
Kürdistan üzerinde bu temelde sağ-
landı ve bu devam etti. Ne zamana
kadar? Bir anlamda aslında günü-
müze kadar. 1958'lere kadar bu
Sadabad Paktı; CENTO vasıtasıyla
oldu, 1958'den sonra Irak rejimiyle
bunu yaptılar. Çok ilginç bir nokta
da Kürt otonomistleriyle de Türk-
lerin işbirliğinin gelişmesidir. Özellikle
Barzani önderliğinde bu çok
somuttur. Barzani önderliğinin çok
uyduruk bir işbirliği vardır. TC Cum-
hurbaşkanı Sunay'a Türkleri nasıl
dost gördüğüne ve onlarla nasıl
işbirliği yapmak istediğine dair
mektupları vardır. Günümüze kadar
da bu işbirlikçilik devam ediyor.

Diğer yandan ister Baas olsun,
ister daha önceki Irak rejimleri ol-
sun, Türklere Kürt halkının isyanına
yönelik çok somut teminatlar ver-
diler, Türkiye'ye saldırmayız dediler.
Barzani de bu konuda çok açık
teminat vermişti. Verdiği teminat; siz
bizi destekleyin, biz "Türkiye Kürt-
leri"nin gelişmemesi için, hatta olası
bir direnişlerinin önlenmesi için el-
den geleni yaparız şeklindeydi ve
yaptılar da. Bilindiği gibi, Türkiye-
KDP'si aslında Kuzey Kürtlerini
kontrol KDP'sidir. Bu örgüt 65'-
lerde şekillendirilirken belki bunda
bazı iyi niyetli yurtseverler rol oy-
namışlardır, gerçekten bazıları dü-
rüst olabilir. Ama giderek, özellikle
70'lerden itibaren niteliği değişir -ki
ilk kurucularının şüpheli ölüm-
leri söz konusudur bu dönemde. Ardın-
dan, ilk sekreter Faik Bucak'ın
ölümü gündeme gelir ve sanırız bu
ölüm de kuşkuludur halen. Yine iki
Sait'in (Sait Kırmızıtoprak ve Sait
Elçi) birbirlerine karşı kışkırtılmaları
ve önce birisinin daha sonra da di-
ğerinin öldürülmesi durumu vardır.
Sonuç; onların öldürülmesi ile bir-
likte, 72'lerden itibaren Türkiye
KDP'si yönetiminin adeta MİT'in
Kürdistan müsteşarlığının emrinde,
Kürt yurtseverliğini bastıran bir
araca dönüştürülmüştür. 1975'-
lerde, Kürt halkındaki yeni uyanışa
karşı nasıl yöneltildiğini biliyoruz.
Özellikle KUK örneğinde, PKK ön-
derliğindeki uyanış üzerine nasıl
salındığı hatırladadır. 1975-
1980 arasında bu giderek nere-
deyse modern ulusal kurtuluşçu
düşünceye ve örgütlenmeye karşı
dayatılan temel bir provokasyon
aracıydı.

Bütün bunlar kaynağını Türkiye'-
nin 70 yıllık politikasından alıyor. Bu
politikaya göre, Güney Kürtleri daima
bir pasifikasyon içinde olmalıdır.
Bunu 1925'lerde İngilizlerle ya-
pıyordu, Irak devriminden sonra

Kürt işbirlikçileri ile yapıyor ve Baas
rejimiyle 20 yıldır sürdürüyor. İşte
şimdi Özal'ın ABD'nin zorlamasıyla
bu politikadan uzaklaşması durumu
vardır. Bu durum Özal'ın iyi niyetin-
den mi kaynaklanıyor? Açık ki hayır.
Özal'ın yönetimi Evren'le birlikte
Kürdistan'da özel savaşı tırmandı-
ran bir yönetimdir. 1980 sonrası
genelde Türkiye, özelde Kürdistan
üzerindeki yönetim, bir özel savaş
yönetimidir ve PKK'nin 15 Ağustos
1984 Atılımı'ndan beri yürüttüğü
savaşına karşı da zaten çok açık-
ça, özel yönetimli bir savaş dayatıldı
ve bunun sorumlusu Özal'dır. TC'-
nin ekonomisini, dış politikasını çizen,
orduya görülmemiş boyutlarda
finansman imkanı sağlayan Özal
yönetimidir. Ve Özal kendisi bizzat
bu yönetimin en önde gelenidir.
Bugünün Başbakanı ise geçmiş
dönemin içişleri bakanı olarak özel
savaşı dört yıl yönetmede belirgin
rol oynadı. Şimdiki İçişleri Bakanı
benzer tipteki bir İçişleri Bakanıdır.
Ve dedik ki, Genelkurmay Başka-
nı'nın istifası biraz da, Savunma ve
İçişleri Bakanı da dahil bu yönetimin
daha çok özel savaşı geliştirme
tarzından kaynaklanıyor. Çelişki bir
yönüyle de buradadır. Özellikle
PKK'ye karşı özel savaş, muhteme-
len Kürt işbirlikçileriyle de iş-
birliğine yeşil ışık yakan bir özel
savaştır. Fark burada.

*"TC kendi durumundan çok korkuyor. Kürdistan'da
yürüttüğü savaşı NATO'ya yıkmak istiyor, Çevik
Kuvvetler'e yıkmak istiyor. Onları da bu işe bulaştırmak
istiyor. Gerekçe olarak Körfez tehlikesini gösteriyor ama
Körfez'e filan bulaşacağı yoktur. Ancak Kürdistan'daki
devrimci savaşa bunları bulaştırması kendisi açısından
iyidir. Altı ay da olsa, bulaşması iyidir ve bulaştırıyor. Çok
sayıda silah alıyor. Ayrıca militarizm bütün topluma
egemen oluyor. Her gün sivil savunma tatbikatları adı
altında kitlelerin bilinci saptırılıyor. Ve milyonlarcası
Kürdistan'dan kaçtı. Teşvik ettiler aslında. Saddam
vurdu-vuracak, vurdu-vuracak dediler, milletin ödü koptu.
Gerçekten milyonlarca insan Batı'ya geçmiş varını yoğunu
satarak. Ve şimdi hala satıyorlar. Ardından da geriye
dönüyorlar. Ama ordu tabii ki burada gereken yığınağı
ağzına kadar yaptı, denetimini güçlendirdi."*

Diğerleri bu politikayı fazla tutarlı
bulmuyorlar. Sosyal-demokrat geçi-
nenler bu politikayı tehlikeli buluyor-
lar. Her ne kadar onlar da PKK'siz
bir çözüm konusunda Özal'ın ge-
çen yıl kendileriyle yaptığı zirvede
anlaşılsa da, bu SHP'yi bitirdi
özellikle. Bunu farkediyorlar. Bu ne-
denle SHP ve diğerleri ayrı ayrı
Kürt programları hazırladılar. Bu-
nunla puan toplamak istediler. Özal'-
ın Kürtçeye serbestlik maskesi al-
tında günümüzde yeni geliştirdiği
Kürt atağının bunu da boş çıkarma
durumu söz konusudur. Alttan alta
Kürt işbirlikçilerinin konumunu güç-
lendirme çabaları var. Birtakım mil-
letvekillerinin tartışmasında bu ken-
disini ortaya koyuyor. Sözümona
"ANAP grubu bölündü" adı altında
aslında Kürt işbirlikçilerine daha
fazla rol verilmek isteniyor. Bütün
bunlar aslında bir anlamıyla devlet
bünyesinde, onun çeşitli parti ve
kurumları içinde çelişki anlamına
geliyor. Bu çelişkilerin son tahlilde
gelip dayanacağı yer, geleneksel
Kürdistan politikasının yürüyüp yü-
rüyemeyeceği noktası olacaktır.

Türk ordusunun Kürdistan'daki
büyük yığınağına bu anlamda ne ad
vereceğiz? Şunu açıkça söyleyebil-
riz: Türk ordusu Irak rejimine karşı
savaşıma veya Körfez krizinde ABD'-
nin yürüttüğü savaşa katılma ama-
cıyla değil, Kürdistan'daki devrimci
savaşı bu bahaneyle tasfiye etme,
bu olmazsa gelişmesini önleme a-
macıyla yığılmıştır. Dolayısıyla Türk
ordusu Körfez savaşında bir taraf
değil, Kürdistan savaşında bir taraf-
tır. Çoğu bunu saptırıyor. Özellikle

Türkiye'deki savaş tartışmasında bu
gerçek tamamıyla saptırılıyor. Sanki
Türk ordusu Körfez savaşında çok
ciddi bir tarafmış gibi, "savaşa gir-
mesin, biz savaşa karşıyız" biçiminde
bir edebiyat geliştirildi. Bu yanlış
ve saptırmadır, gerçekleri ört-
bas etmedir. Körfez krizi dolayısıyla
Güney Kürtlerinin kendi silahlı ve
siyasi savaşımını geliştirmeleri
korkusu ve daha çok da büyük
Kürdistan parçasında yürütülen dev-
rimci savaşımın bu gelişmeden yar-
arlanarak bir атаğa geçmesine,
"Irak Kürtleri"nin de cephe gerisi
konumuna dayanarak veya bu cep-
he gerisi konumu güçlendirerek
büyük bir atakla kendi devrimci
savaşımını geliştirmesine karşı,
Türk ordusunun yığınağı söz konu-
sudur. Ve hatta Türk ordusu savaşta
aslında çok iğrenç ve ikiye bölünmüş
bir rol oynuyor. Bir yandan üsleri ABD
uçaklarına veriyorlar, ama diğer
yandan alttan alta Irak rejimiyle Kür-
distan tehlikesi temelinde görüş-
meler yapıyorlar. Yakın dönemde
yapmışlardır. Güney Kürdistan'ın
15 km. içlerine kadar Türk ordusu
girebilir denildi. Bu bir anlaşmaydı,
ancak 1988'den sonra bozuldu.
Şimdi buna tekrar işlerlik kazandır-
ılmak isteniyor. Irak zor durumda
olduğu için buna göz yumabilir, veya
göz yummaz. Son derece karmaşık
bir durum yaşanılıyor. Türkiye'nin bir

tarafı, özellikle Özal kanadı, pasta-
dan daha büyük pay koparmak için
alabildiğine yüklenelim, masaya da-
ha güçlü oturmak için bu savaşta
aktif yer alalım diyor. Bu bir politika.
Diğer taraf da diyor ki; yüklenirsek
zararlı çıkarız. Demirel bunu bir
demecinde, "Dimyat'a pirince gi-
derken evdeki bulgurdan oluruz"
şeklinde ifade ediyordu. "Pastadan
daha büyük pay koparmaya ça-
lışırken, elimizdeki bütün pasta gi-
der" diyordu. Bu da bir görüş. Ordu
da önemli oranda işte bu çatışma ve
çelişki içinde, istifalar bu temelde
vücut buluyor.

Her gün, "girmeyeceğiz" diye
demeç üstüne demeç veriliyor. Ama
diğer yandan yığınak devam ediyor.
Özellikle savaşımın gelişimi alan-
larının çevrelenmesi, savaşın gide-
rek denetim altına alınması için her
tүrlü yığınak devam ediyor. "Gü-
neydoğu'daki yığınak hergün art-
ıyor" deniliyor. Her gün siren ses-
leri, sivil savunma hazırlıkları! Tüm
bunlar Irak tehlikesi nedeniyle mi?
Hayır! Bin defa Irak rejimi diyor ki,
"Ben vurmam". Zaten vuracak gücü
de yok. Zor bela yaşıyor. Nasıl
Türkiye'yi vuracak? Peki, her gün
sivil savunma hazırlıkları neden?
Neden özellikle de şehirlerde? Kı-
saca buna da değinirsek; aslında
şehirlerde belli ölçülerde uyanış var
ve serhildanlar gelişiyor. Bu sene
çok daha hızlı gelişecek. Bunu bildik-
leri için, çok sahtekarca, "Irak füze-
leri gelecek" adı altında her gün
şehirleri ayağa kaldırıyorlar. Bu bir
özel savaş uygulamasıdır. Ve özellik-
le de halkın bilincini dağıtmak, u-

yanışını engellemek için bir saptırmadır. Sivil savunma hazırlığı aslında özel savaşın kentlerdeki gelişecek devrime karşı hazırlığıdır. Fakat maskeyle örtbas ediyorlar. "Saddam sizi vuracak", "füzeler geliyor", "uçaklar saldıracaktır", "biz hal-kırmızı çok sevdiğimiz için, Güney-doğu halkına taptığımız için şimdi-den iyi tedbirler alıyoruz", "bakın ne kadar doktor getirdik, ne kadar füze diktik, her gün patriot füzesi, bilmem ne füzesi geliyor", "İşte bir de Alman askeri getirdik, İtalyan askeri getirdik, hepsi Kürdistan halkının korunması içindir"! Alçaklığın, sahtekarlığın ancak bu kadar olabilir!

Oysa TC kendi durumundan çok korkuyor. Kürdistan'da yürüttüğü savaşı NATO'ya yıkmak istiyor, Çevik Kuvvetler'e yıkmak istiyor. Onları da bu işe bulaştırmak istiyor. Gerçekçe olarak Körfez tehlikesini gösteriyor ama Körfez'e filan bulaşacağı yoktur. Ancak Kürdistan'daki devrimci savaşa bunları bulaştırması kendisi açısından iyidir. Altı ay da olsa, bulaşması iyidir ve bulaştırıyor. Çok sayıda silah alıyor. Ayrıca militarizm bütün topluma egemen oluyor. Her gün sivil savunma tatbikatları adı altında kitlelerin bilinci saptırılıyor. Ve milyonlarcası Kürdistan'dan kaçtı. Teşvik ettiler aslında. Saddam vurdu-vuracak, vurdu-vuracak dediler, milletin ödü koptu. Gerçekten milyonlarca insan Batı'ya geçmiş varını yoğunu satarak. Ve şimdi hala satıyorlar. Ardından da geriye dönüyorlar. Ama ordu tabii ki burada gereken yığınağı ağzına kadar yaptı, denetimini güçlendirdi.

Ama dediğimiz gibi, amaç aslında bizim 1991 yılı gelişme perspektiflerimizi boşa çıkarmaktır. Bugün Cizre, Silopi hattı adım başı asker doldurulmuş. Ve hatta TC bu hattı Zaxo'ya kadar genişletiyor. Böylece, mücadelemiz için önemli hatları kesmeye çalışıyor. Dolayısıyla Kürtlerin önemli bir bölümünün Botan'a akışını önlemeye yöneliktir çabaları Irak'a yönelik değil.

Daha önce bir İran hattını özellikle KDP ile kesme durumu vardır. Irak ve İran kesiminden yönelen olası olumlu gelişmelerin önünü kesmek için Şemdinli aşiretlerini KDP ile birlikte büyük bir kalkan olarak dikme durumu vardır. Bu bildiğimiz gibi, savaşı köstekleyen ve önemli kayıplara yol açan bir kalkan durumundadır. Şimdi bunu da biraz pekiştirmek istiyor. Son işbirlikçilik politikası aslında buna biraz daha kan ve can vermedir. Kuzey'deki kuvvetlerini, Türkiye'deki biraz dayanabilecek bütün kuvvetlerini buraya yığıyor. Özellikle Irak hududuna yığıyor ki, Güney Kürtlerinin olası bir cephe gerisi olma konumunu aşsın. Güney Kürtlerini tehdit ediyor; "devlet kurdurtmam", "daha geniş bir otonomi kabul etmem", diyor. Bütün bunları dayatıyor. Amaç aslında, Güney Kürtlerini bir cephe gerisi güç konumuna getirtmemektir, bunu zaten Güney-Batı Kürtleri için de yaptı. Suriye ile yürüttüğü görüşmelerin ana nedenlerinden birisi de, Güney-Batı Kürtlerinin konumunu zayıflatmak ve onları cephe gerisi güç konumuna getirtmemektir. İran'a yönelik de bu politikası vardır. Şimdi yoğun bir biçimde "Güney Kürtleri"ne yönelik bunu yapıyor.

İşte, huduttaki büyük yığınak tamı tamamına genelde Kürdistan'ın birliğine, Kürt halkının ortak direnişine fırsat vermemek içindir. Güney Kürtleriyle Kuzey Kürtlerinin önüne tarihi bir fırsat olarak çıkan, ortak mücadelede birbirini arkasına alarak kendi mevzilerinde savaşı daha da güçlendirme, giderek daha anti-emperyalist bir öze ve sınıf işbirlikçilerine karşı da savaşı yü-

rütme durumlarını tasfiye etmek istiyor.

Özal'ın son geliştirdiği "Kürtçe'ye serbestlik" meselesi de aslında bunun bir parçasıdır. "Kürtçe'ye serbestlik" adı altında Kürt milletvekilleriyle, sahte Kürt partileriyle geniş görüşmeler yapıyor. Bir taşla birkaç kuş vurmak istiyor. "En büyük Kürt parçası bizim yanımda", "Kürtleri biz himayemize alacağız" iddiasıyla çıkıyor. Himaye de ne biçim himaye! Evet, böylece, nasıl ki İran-Irak vaktiyle Kürtleri böyle kullandılar, kendisi de bütün diğer parçaları bu ülkelere karşı kullanmak istiyor. Üstelik bir de demokrat geçiniyor. Bunların hepsi bir taşla vurulan kuşlar oluyor. Avrupa'ya demokrat görünürken, ABD'nin de bazı isteklerini kabul etmiş, yani Kürt programına yatmış oluyor. Kürt işbirlikçilerinin önemli bir kesimine nefes aldırıyor ve dolayısıyla bütün bunlar devrimci savaşın göya tecriti için. Şunu söylüyorlar: "Özal hiç bir zaman bir taşla tek bir kuş vurmaz, bir taşla birkaç kuş birden vurmaya bayılır"! İşte, "Kürtçe'ye serbestlik" de böyle bir serbestlik oluyor. Oysa özünde bu, Kürtçe'ye serbestlik değil, onu yasaklama yasasıdır. Resmi bir yasaklamanın geliştirilmesi söz konusudur. Deniliyor ki, "Kürtçe ko-

"Şimdiden halkımızın gerçekten inanılmaz bir karşılık verdiği partinin ideolojik-politik doğrultusuna, yine oldukça desteklediği gerilla doğrultusuna artık parti yapısının da karşılık vererek önemli başarıları bu temelde öncüye yaraşır bir biçimde yaratması kaçınılmaz görevimiz oluyor. Biz her zamankinden daha fazla bir yoğunlaşmayla bu görevlerimizi de başarıyla tamamlayarak bu savaşı turmandıracağımıza inanıyor ve yakın dönemin, Kürdistan devrimci savaşımının büyük başarılar kazandığı ve sonuca doğru gitmeye çalıştığı yıllar olacağına dair inancımızı dile getiriyoruz."

nuşabilirler, birkaç türkü söyleyebilirler, ama tabii ki gayri-resmi yerlerde. Toplantılarda konuşulmayacak, resmi yerlerde konuşulmayacak, gösterilerde konuşulmayacak, okuma-yazma dili olmayacak! Zaten adam başka bir ses çıkarmadığı için, o birkaç sesi öldürsen de çıkaracak, yani zincir vursan iki dudağına ancak o zaman tutabilirsin, fakat o da mümkün değildir. Yani hayvanların ağzına bile böyle zincirler vurulamayacağına göre, herhalde Kürtlere de vurulamaz. Dolayısıyla bu bir serbestlik değil, bir aşağılama yasasıdır, aşağılama ve yasaklama yasasıdır. Tabii ki bir yanıltma yasasıdır aynı zamanda. Kürt işbirlikçilerine nefes aldırma, kamuoyunu yanıltma amacına yöneliktir. Buna bir de "Benim anam da Kürt'tür" edebiyatını ekliyor, böylece Kürtlere ne kadar yakın olduğu safasasını yaymaya çalışıyor. Bununla bir taşla kaç kuş vurduğu belli değil. Bu bir sahtekarlık örneği oluyor kısacası. Hatta şunu da söylüyor: "Herkes oturuyor görüşüyor bu meseleleri, niye PKK de görüşüp oturmuyor?" Bununla, o reformizmle yatanlara, ılımlı PKK'lilik taslayanlara, itirafçılara bir şans vermeyi amaçlıyor.

Görülüyor ki, Türk yönetiminin asıl derdi, Körfez savaşı değil. Her

ne kadar bundan da yararlanmak istiyor ve yararlanıyorsa da asıl derdi, asıl korkusu Körfez krizinin sonuçlarından Kürt halkının direnişinin ne kadar yararlanacağı, yararlanırsa Türklerin bundan ne kadar zarar göreceğidir. Devletin şu veya bu kanatları arasındaki mevcut çekişmenin ve çelişmenin ana yönü, bu gelişmelerden duyulan korku ve bu korkunun yol açtığı farklı politik arayışlardır. Ve kesinlikle hiç birisinin de iyi niyeti yoktur. Her biri diğerinden beterdir. Birisi özel savaşın sınırsız gelişmesini teşvik ederken, diğeri özel savaşın sakıncalarını sözümona sosyal-demokrat politikayla gidermek istiyor. Ve bu daha tehlikeli bir politika. Özel savaş zaten çok tehlikeli bir tasfiye ve imha savaşıdır, ama onu sosyal-demokrasıyla maskeleyip olası olumsuzluklarını önlemek de en az o kadar tehlikelidir.

Düşman elbetteki kendisi açısından her türlü tedbiri alacaktır. Bunu yadırgamamak gerekir. TC'nin kuruluşundan beri en büyük korkusu, Kürdistan gerçeğidir. 1925-40 yılları arasında büyük bir tenkil ve bastırma Kürdistan sorununu belli ölçüde denetim altına aldığını iddia ediyordu ve gerçekten de bu yıllarda vahşi bir savaş yürüttü. Sonuçta, "Kürt sorununun kökünü kazımayı başardım" dedi. Ardından asimilasyonu uyguladı ve 1970'lere gelindiğinde artık, "sorunu hallettim, hatta betonladım" diyordu. PKK'nin çıkışıyla birlikte yeni bir dönem açıldığında ise, bu kez bir özel savaş dayattı, 12 Eylül'ü dayattı. Tam "sorunun kökünü kurutmayı başardım" dediği bir sırada, yeni hamlelerle savaş geliştirebileceğimizi ortaya koyduk. Ve uluslararası durumu, bölgesel durumu değerlendirmeye çalıştık. İran-Irak savaşımının olası etkilerinden yararlanmaya çalıştık, yine Ortadoğu'daki diğer çelişkilerden yararlanmaya çalıştık. Bilindiği gibi, tüm bu çabalar sonucu devrimci savaşı biraz boyutlandırdık.

Günümüzde Körfez krizi dolayısıyla özellikle Güney Kürtlerinin durumundan değişiklikler gündeme gelecek. Daha çok da olumluya yönelik değişimlerdir bunlar. Bunu da daha başından değerlendirerek, burayı bir cephe gerisi durumuna getirmek ve Güney Kürtlerinin, Kuzey Kürtleriyle sağlam ittifakını geliştirmek için çabalarımızı ardı arkasına geliştirdik. Hiç şüphesiz yenilmeyen PKK, devrimci savaşı tırmandıran PKK yıllardır TC için büyük bir korku vesilesidir. Bunu zaten günlük basından izliyoruz. Daha önce Evren-Özal yönetiminde olduğu gibi günümüzde de Özal-Akbulut yönetimi ve Genelkurmaylık sıcaklığına her gün cephelerden gelen tomar tomar savaş raporlarını tartışıp bu savaş üzerinde duruyorlar. Kendi özel savaşımını yetkinleştiriyorlar. En son işte Körfez savaşı bahanesiyle buna NATO Çevik Kuvvetleri'ni de bulaştırarak, kendilerine olan güvenlerini tazelemek ve güçlendirmek istiyorlar. Karşı-devrim cephesinde, özel savaş cephesinde, bu vesileyle meydana gelen yığınağı doğru değerlendiriyoruz. Yığınak, Kürdistan'daki devrimci savaşın gelişmesini tasfiye etmek, bu olmadıysa önlemek içindir. Ve eğer mücadele daha da tırmanırsa, hiç olmazsa Kürdistan'ın toptan kopuşunu önlemek, yine mücadelemizin Türkiye'yi de devrime götürmesini engellemek içindir. Çünkü mücadelemiz Türkiye devrimini de büyük oranda tahrik ediyor, Türkiye'yi de gerçekten devrime götürüyor. İşte TC bunu önlemek; yani, genelde Güney Kürdistan'ı Kuzey Kürdistan'dan, Türkiye'-

yi de Kürdistan'dan koparmak istiyor. Bunun için bütün ordu gücünü Kürdistan'a yığıyor.

Yine hududa yığınak yaparken, özellikle Güney Kürtlerinin PKK'den olası etkilennemelerini ve PKK'nin orda güç kazanmasını engellemek amacını güdüyor. Yığınağın somut ve açık nedenleri böyle iken, kalkıp da "Irak'a demokrasiyi getirmek, Irak rejiminin diktatörlüğüne karşı demokrasi cephesini desteklemek için yaptığımız yığınak" biçiminde yoğun bir propaganda yapması yanıltmacadır, sahtekarlıktır.

Diğer yandan, İncirlik ve Kürdistan'daki üsleri Irak'a karşı savaşta kullanırması ve buralara NATO Çevik Kuvvetleri'ni konumlandırması, NATO'yu da mücadelemize karşı yürüttüğü savaşa bulaştırmak ve Kürdistan'daki varlığını güçlendirmek içindir. Tüm bu güçler ve hazırlıkların Irak'a karşı fazla bir rol oynamayacakları açıktır. Ama diyelim ki ABD Güney'de zorlandı ve TC savaşa girdi; bunun temel bir amacı olacaktır: Kürdistan'da gelişen mücadeleyi bir de oradan çevrelemek ve direkt denetim altına almak. Çok iyi biliniyor ki kara savaşının sonucu çok daha yıkıcı olacaktır. Bütünyle bölge altüst olacaktır. Bu altüst oluştta hiç şüphesiz en büyük çıkışı Kürt halkı yapabilir veya denetimden çıkan bir Kürt halkı bağımsızlığa kadar gidebilir. Q tehlike ortaya çıktı mı Türk ordusu devreye girecektir. Görüyoruz ki, TC'nin tüm hazırlıklarının sebebi Körfez'deki savaş değil, Kürt halkının bağımsızlığa kadar yönelebilecek kabanışını önlemektir. Dolayısıyla nereden bakılırsa bakılsın, emperyalizmin Körfez'deki savaşı kuzey cephesinde adına ikinci cephe de denilen bir biçime bürünürse, bu cephedeki savaşım kesinlikle Kürdistan'daki devrimci savaşıma karşı dayatılan bir emperyalist özel savaşım olur. Sadece Türklerin uyguladığı bir özel savaşım değil, NATO'nun desteğiyle, dolayısıyla emperyalist devletlerin de direkt bulaştığı bir karşı-devrimci özel savaş olur.

Bir ara Vietnam'da nasıl ki işbirlikçiler eliyle karşı-devrimci savaş yürütüldüyse, adına sınırlandırılmış savaş, özel savaş denilen savaşla, Vietnam'ı Vietnam'a kırdırma biçiminde bir savaşla sonuç alınmak istenilip de bu yetmediğinde ABD beşyüzbin kişilik ordusuyla ve büyük hava gücüyle bu savaşta bir taraf olduysa, öyle görünüyor ki, eğer Körfez savaşının sonuçları olumlu bir biçimde Kürdistan'daki devrimci savaşa yansır, Kürdistan'ın Kuzey'i ile Güney'i devrimci savaşı tırmandırırsa ve kesinlikle bunun karşısında Türk özel savaş yetmez bir duruma düşerse -ki düşüyor- emperyalizm direkt devreye girecektir. Daha şimdiden Batman, Muş ve Malatya'daki üslere yapılan büyük yığınak ve NATO askeri gücünün yerleştirilmesi, artık Türklerin tek başına özel savaş finans edemeyecekleri, yürütemeyecekleri bir konuma gelmesi anlamına gelir. Dolayısıyla emperyalizmi direkt bu savaşa bulaştırma, Kürdistan'daki savaşı emperyalizmin de direkt taraf olduğu -daha önce dolaylıydı- bizzat içinde askeriyle yer aldığı bir savaşa dönüştürme çabaları söz konusudur ve bunun hazırlıkları şimdiden yoğunlaştırılmaktadır. Herşeyi şu belirleyecektir: Eğer Kürdistan'daki devrimci savaşım tırmanırsa ve gelişmeyi çok yönlü kılarsa, Çevik Kuvvetler aktif bir biçimde, sınırlı da olsa, Türk ordularının lojistik ihtiyacını, yönetim ihtiyacını ve diğer ihtiyaçlarını açıkça karşılayabilirler. Kaldı ki yedi yıldır yürüttüğümüz savaşta ABD'-

nin Piriçlik üssü ve Diyarbakır'daki kurmayları TC'nin arkasındaydılar. Hatta helikopterleriyle zaman zaman savaşı desteklediklerini biliyoruz. Bunu biraz daha tırmandıracaklardır. Biraz daha, araç-gereç yönüyle, yönetim düzeyinde, taktik düzeyde savaşı birlikte yürütmeye çalışacaklardır. O halde, Irak'a karşı ikinci cephe değil, Kürdistan'a karşı genelleştirilmiş bir emperyalist özel savaşımdır söz konusu olan. Ve tabii ki buna karşı, bizim geliştirmek durumuyla karşı karşıya olduğumuz bir devrimci savaş cephesidir. Gerçeği tamı tamamına böyle koymak, bunun dışındaki yaklaşımların tamamen safсата olduğunu, saptırma olduğunu, özellikle resmi muhalefetin körüklediği "savaşa karşıyız", "Irak'ın işgaline karşıyız" iddiasının bir safсата olduğunu bilmek gerekiyor. Hatta denilebilir ki TC hükümeti bu konuda daha gerçekçidir. Ne diyor hükümet? İsrarla, "Bizim yığınağımız, asla Irak'a karşı değildir" diyor. Bu, açıkça söylenmezse de, "Biz asıl tehlikeye karşı, ulusal birlik ve bütünlüğümüze yönelik tehlikeye karşı bu yığınağı yaptık" demektir. Ama muhalefet ısrarla bunun böyle olmadığını söylüyor ve dolayısıyla daha gerçek dışı bir konum sergiliyor.

Kısacası, açıkça anlaşılmalıdır ki, TC Irak'a girmeyecek, girse de yükselen Kürdistan bağımsızlık mücadelesine karşı girecektir. Ve bu da yine Irak'a girişi anlamına gelmez. Eğer Irak dağılırsa hem Musul-Kerkük üzerindeki geleneksel iddiasına işlerlik kazandırmak ve hem de esas olarak olası bir Kürt bağımsızlığına karşı durmak için, bir yeniden işgale -buna bazı alanları "Kıbrıslılaştırma" da diyebiliriz- girişebilecektir. Böylesi bir savaşla girecektir ki, bunun da temelinde görülüyor ki, Kürdistan'ın işgali söz konusudur, Irak'ın değil. Irak'ın bütünlüğü gidince işgal edilecek yer Kürdistan'dır. Biz buna Irak işgali demeyeceğiz, Kürdistan'ın işgali diyeceğiz. Bazı işbirlikçileri şimdiden bulabilir, işbirlikçi bir Kürt yönetimi de kurabilir ve bunlar vasıtasıyla bu işgali sürdürebilir. Biz buna da Kürtler otonomi kazandı demeyeceğiz, Kürdistan'ın işgali daha da geliştirildi, diyeceğiz. "Kürtleri himaye altına alıyoruz" denildiğinde, buna himaye altına alma değil, işgal altına alma diyeceğiz. Ve daha şimdiden ortada geliştirilen politikaların, Kürt politikalarının esas amacı da budur. Bu politikaların arkasında ABD de vardır, Avrupa da vardır, İsrail de vardır. Yaratılmak istenen Kürdistan statüsü emperyalizmin denetimi altındaki bir statüdür. Kürdistan senaryosu bu anlamda tamı tamamına ABD, Türkiye, biraz farklılık da olsa Avrupa ve İsrail'in arkasında yer aldığı bir Kürdistan statüsüdür. Gelişir mi, o ayrı bir mesele. Fakat özellikle de eğer Irak'taki Kürtlerin konumu, büyük parçadaki Kürdistan'ın ulusal kurtuluşuna bir cephe gerisi olmaya dönüşürse, savaş Kuzey'de bu temelde geliştirilir ve Kürdistan'ın geneline önderlik edecek bir duruma gelirse, asıl cephesinde büyük başarılarla doğru giderse geliştirilecek emperyalist senaryo budur. Bu senaryonun içinde Türk rejimine tanınan vurucu bir rol vardır, mali harcamaların kaynağını ise önemli oranda, başta ABD olmak üzere Batı ve Ortadoğu'da bir güç olması itibarıyla İsrail teşkil edecektir.

Diğer yandan Kürt işbirlikçilerini yeniden reorganize etmek, yani onları yeniden örgütlemek ve bunun için de bu son dil serbestisi maskesi altında birtakım yasal düzenlemeler geliştirmek istiyorlar. Sanırım Fransa'da ve Washington'da yeni

bazı konferanslar geliştirmek istiyorlar. Bu temelde Kürt egemen işbirlikçi güçlerini yeniden örgütlemek istiyorlar. Tüm partiler bünyesindeki milletvekillerini ve tüm Kürt aşiretlerinin önde gelenlerini birleştirip böylece Türk işbirlikçisi olan ve bir ucu Washington'a kadar uzanan bir Kürt işbirlikçi cephesi oluşturmak istiyorlar. Veya kaba anlamda Türklerin korucularla, kendi özel savaşında görevli kıldıkları aşiret kuvvetleriyle şimdiye kadar sürdürdükleri işbirlikçi yaklaşımı daha da boyutlandırıp bir Kürt yaf-tası vurmak, bunu mümkünse bir Kürt işbirlikçi partisi veya bu tip şahsiyetlerle yürütülen bir politika boyutuna yükseltmek amacındadırlar.

Bu politikayla Türkiye'ye Kürt sorununun öncü bir konum yüklenmek istenmektedir. İran'ı tehdit altına almak, Irak'taki rejimi veya eğer yeni bir rejim kurulursa onu tehdit altına almak ve hatta Suriye'yi tehdit altına almak için, Kürt kozunu bu sefer Türkler eliyle kullanma planı geliştiriliyor. Emperyalizmin ve özellikle ABD'nin ısrarla vurguladığı ama Türklere kabul ettiremediği, şimdi ise Türk yönetiminin bir bölümünün önemli oranda kabul ettiği politika bu aşamaya getirilmiştir. Bunun fûguranları vardır, yürütücüleri vardır. Bu o kadar önemli değildir, ama politikanın esas özelliği böyledir. Buna karşı PKK'nin yürüttüğü politika, devrimci savaş politikasıdır. Tam bağımsızlık şiarından yola çıkarak ve devrimci savaşı halk savaşı temelinde tırmandırarak, Kürdistan'ın birlik-bütünlüğüne de bu temelde işlerlik vermek isteyen, yani büyük parçayı temel kurtuluş alanı olarak gören, Kürt problemini esas itibarıyla büyük parçanın ulusal kurtuluş problemi haline dönüştüren, diğer parçaların rolünü de bu temelde ele alan, bölge halklarının emperyalizme, siyonizme, iş geriliği karşı yürüttükleri mücadelede Kürt halkının konumunu bir müttefik gücü olarak değerlendiren, ilerici yönetim veya partilerle ilişkide bu temelde bir politikayı esas alan, ve böylece devrimci bir çıkışı, bu temel bağımsızlık amacıyla bağlantılı olarak ama çok esnek, çok uygun taktiklerle bölge çapında geliştirmeye çalışan tutumdur PKK'nin önderlik ettiği tutum. İşte bu tutum temelindeki devrimci savaşa karşı, karşı-devrimin senaryosu, büyük ordu yığınakları ve buna dayanan bir savaş oluyor.

Meseleleri doğru ele almak, tamı tamamına böyle ele almakla mümkündür. Bu konuda bütün taraflar çok mu bilinclidir? Hayır! Türk devleti özellikle, çelişkili bir durumu yaşıyor. Bu biçimde bir özel savaşı yürütmeli miyiz, yürütmemeli miyiz tartışmasıyla parçalanmıştır. ABD'nin ve İsrail'in olası yaklaşımları, Türkiye'yi kendileriyle tam bir ittifak içinde tutmaktır Ortadoğu'da. TC içinde, bu konudaki yaklaşımlarla da tam bütünlük içinde olmalı mıyız, olmamalı mıyız tarzında bir çatışma vardır. TC'nin geleneksel Kürt politikasını yürütmeli miyiz, yürütmemeli miyiz tarzında bir çelişki vardır. Devlet bu konuda bir bocalama içine girmiştir. Tabii ki temelde de buna yol açan, devrimci savaşın gelişme olasılığıdır, Körfez savaşıyla birlikte daha da hızlanan gelişme olasılığıdır. Tartışmaları ve saptırmaları devam edecektir. Ama öz değişmeyecektir. Ne kadar senaryo da düzenlense, ne kadar uygulama ve yığınak da yapılsa, amaç esas itibarıyla, devrimci bağımsızlık savaşını mümkünse imha etmek, mümkün değilse önünü kesmek ve bazı reformlarla tasfiyeyi tamamlamaktır. Bu konuda da bazı Kürt işbirlikçilerine rol oynatmak istiyorlar. Bu

onların planı.

Bizim temel yaklaşımımız baştan beri, Türk sisteminin halk olarak varlığını imhayı içeren, onun ulusal-toplumsal özgünlüğünü, kimliğini hiçe sayan, yok eden, tarihten günümüze kadar bu konuda her türlü vahşeti uygulayan, günümüze doğru uluslararası koşulları da dikkate alan bir özel savaşı tırmandıran ve PKK'ye karşı özellikle bu özel savaşı geliştiren yönelimine karşı, yeni bir sınıf önderliği, yeni bir ideolojik-politik önderlik ve taktik ifadeyle devrimci savaşı geliştirmek, dayatılan özel savaşın istediği gibi başarıya ulaşmasını engellemek, bunun yanında halk savaşının boyutlandırılabilceğini ve küçümsenmeyecek gelişmeleri ortaya çıkarabileceğimizi kanıtlamak olmuştur. Bu temelde savaşımız gelişebilir. Hatta özel savaşı zorlayabilir ve bazı sonuçlara da ulaşabilir. Kanıtlanan gerçeklik budur. Zafere ulaşır mı, ulaşmaz mı? Bu şüphesiz doğru devrimci hattın veya stratejinin sağlam bir taktik önderlikle yürütülmesine bağlıdır. Yıllardır üzerinde durduğumuzun da bu olduğu biliniyor. Strateji doğru, yani temel amaçlar, sınıf mevzilendirilmesi, dış ittifaklar doğru konulmuştur. Ama taktik önderlik buna yeterince cevap vermiyor. Bu da tabii ki bir pratik meseledir. Üzerinde yoğunlaşıldığı oranda, başarılı olduğu oranda savaşın pratikte de geliştiği zaten kanıtlanmıştır. Dolayısıyla başarı şansını başarılı uygulamada görüyoruz. Onun da gün be gün gelişeceği kesinleşmiş oluyor. İşte savaşın gelişme seyri, devrimci savaş cephesinde de böyledir.

O halde sonuç olarak; Ortadoğu bölgesi yeni bir gelişme aşamasına girerken, Arap aleminde özellikle, büyük çalkantılar olur ve emperyalizmin dayattığı statü zorlanırken, bundan en yakından etkilenecek olan bir cephe de Kürdistan'daki cephe olur. Kürdistan'a sömürgeciliğin ve emperyalizmin dayattığı statüko zorlanıyor. Körfez kriziyle birlikte bu daha da tutunamaz bir duruma geldi. Sonuçta hiç şüphesiz en çok Kürdistan üzerinde bu statükonun aşılmasına yönelik etkiler kendisini gösterecektir. Partimiz baştan beri böylesi olası gelişmeleri dikkate aldı. Her ne kadar partimizin esas dayandığı çizgi objektif durumu dikkate alıp bunun tahlili temelinde planlı ve örgütlü bir çabayı esas alıyorsa da; İran-Irak savaşı gibi bölgedeki olası ani gelişmeleri ve Körfez savaşı gibi tesadüfen veya beklenmedik bir şekilde dıştan doğan ama mücadelemizi çok etkileyen gelişmeleri de dikkate alan bu türden gelişmelere karşı da çok duyarlı olabilen, bunu zamanında kavrayabilen, sonuç çıkarabilen, dolayısıyla kendi devrimci planlı ve sürekli savaşımını bu olası gelişmelerden de yararlandırılabilen esneklikteki bir politika takip ederek, bu yönlü gelişmeleri de mücadelede bir tırmandırmaya dönüştürme özelliği nedeniyle, biz Kürdistan cephesindeki devrimci savaşı daha da tırmandırabileceğimizi bir kez daha kanıtlamış bulunuyoruz.

Düşmanın yaptığı muazzam yığınak sadece ve sadece bizim devrimci savaş doğrultumuzda ne kadar doğru yürüdüğümüzün bir kanıtıdır. Emperyalizmden direkt kuvvet isteyebilecek kadar korkması bizim savaşımızın gelişme olasılığının yüksek olmasından ötürüdür. Ve daha şimdiden bu korktuğunun başına gelebileceğinin derin endişesindedir. Bu temelde devrimci savaş doğrultumuzun gelişeceği ve kitlelere gittikçe daha fazla mal olacağı açıktır. Kürdistan'daki dev-

rimci savaş daha şimdiden uluslararası bütün tarafları düşündürecek bir sorun olmaya yüz tutmuştur. Hiç şüphesiz, Irak'ın bundan sonraki oluşumunda Kürtler önemli bir rol oynayacaktır ve bu rol hiç bir zaman eskisinden daha geri bir rol olmayacaktır. Etkileri Kuzey-Kürdistan üzerine olumlu yansıyacaktır. Kuzey-Kürdistan'daki gelişmeler de Güney-Kürdistan üzerindeki gelişmeleri olumlu temelde etkileyecektir. Eski statükoyu burda zorlayacaktır. Dolayısıyla bütün bunlar Kürdistan'daki statükonun parçalanmasına yolaçacaktır.

Çok yoğun bir biçimde halkın özellikle şehirlerde bu yıl saflara akın etmesiyle devrimci savaşımız kırsal alandaki bir savaş olmaktan çıkıp şehirlerin de rolünü iyi oynadığı ve giderek çok kapsamlı boyutlara ulaşan bir devrimci savaşıma dönüşecektir. Her geçen günün bu konuda ileri bir adım teşkil etmesi, yetmez taktik önderliğe rağmen, bu tür gelişmenin varlığını sürdürmesi, bir türlü önüne geçilememesi söz konusudur. Hatta yetmez devrimciliğin parti içindeki kontra-pratiğine her türlü zemini sunan ve bu yönüyle bırakalım taktik önderliğin gereklerini yerine getirme, taktik önünde bizzat engel olan bütün tutum ve davranışlarına rağmen, kitlelerin kabarışı geliyor. İnanılmaz bir biçimde, örgütsüz de olsa ama partinin genel doğrultusunda, onun arayışı içinde ve onunla her an birleşme temelinde bir gelişme sürüyor.

Parti hiç şüphesiz böylesine bir gelişmenin önder gücüdür; ideolojik-politik önder gücüdür ve taktik önder gücü olmasını da bilecektir. Taktik için harcanan çabalar az değildir, silahlı savaşım cephesi için, siyasi savaşım cephesi için taktik düzeyde harcanan çabalar az değildir. Bu çabalar IV. Kongre temelinde daha da yoğunlaştırılmıştır. Ve hiç şüphesiz bütün bunlar parti içinde netleşmeyi, özellikle taktik önderliğe ulaşmayı engelleyen anlayış noksanlığını, tutum zayıflığını giderecek, bunun yerine taktiği her savaşım alanında başarıyla uygulayabilecek seviyeyi geçirebilecektir. Bir taraftan kitlelerin gelişimi böyle tırmandırılırken ve partinin ideolojik-politik doğrultusu buna yol açarken, diğer taraftan partinin kadro gücünün doğru taktik önderliği geliştirilerek, gerilla savaşı bir yandan, şehirlerdeki halk ayaklanmaları diğer yandan ve iç içe savaşı tırmandıracaktır. Taktikte de parti önderliği konuşturulacaktır. Bu konudaki eksiklikler giderildiğinde, yetmezlikler ve olumsuzluklar aşıldığında görülecektir ki, şimdiye kadar çok az kişinin inandığı ama bir gerçek haline gelen devrimci savaş cephesi şimdi çok kimsenin inandığı, fakat bununla da kalmayıp kendisini tamamen kattığı bir devrimci savaş gerçekliğine dönüşecektir. Kanıtlanan devrimci savaş gerçeğimiz bu oluyor.

Buna hiç şüphesiz her zamankinden daha fazla, özellikle şimdiye kadar önyargılı yaklaşmış, Türkiye halkının öncü güçleri olduğunu iddia eden devrimci-demokratik güçler de dikkat edeceklerdir. Onlar da gerçekten özel savaşın büyük yanlışını yaşadıklarını -ki bu kontrgerilla tartışmasıyla daha da iyi açığa çıktı-, yürürlükte olanın bir demokrasi değil, bir özel savaş ve kontrgerilla yönetimi olduğunu ve bunun sadece Kürdistan'da uygulanmayıp Türkiye halkının da her türlü demokratik gelişmesinin ve hatta ekonomik mücadelesinin frenlendiğini gördüler. Kendileri bu konudaki yanlışlarını ve yetmezliklerini daha hızlı kavrayacak, dolay-

ısıyla devrimci savaşımın Türkiye boyutu da gelişecektir. Kürdistan'da yürütülen savaşımın Türkiye halkının savaşımıyla ne kadar bağlantılı olduğu, onu ne kadar etkilediği her zamankinden daha fazla kavranacak, daha baştan iddia ettiğimiz, Türkiye'deki devrimci gelişme biraz da Kürdistan'daki devrimci gelişmeye bağlı olacaktır şeklindeki tezimize her zamankinden daha fazla bir işlerlik kazandırılmış olacak ve Türkiye cephesi de devrimci savaş cephemizin önemli bir tamamlayıcısı durumuna gelecektir.

Buna daha şimdiden Ortadoğu sahasında yürüttüğümüz ittifakların küçümsenmeyecek etkilerini de eklersek, şimdiye kadar sınırlı etkilendiğimiz, ama bundan sonra daha fazla etkileyip-etkileneceğimiz ve daha da geliştirilmesi için rolümüzü iyice ortaya çıkaracağımız bir bölgesel konum ortaya çıkacaktır.

Kürdistan devrimi bu temelde kesinlikle gelişmesini sürdürecektir. Bunun tek engeli, gerçekten olsa olsa, kendi politik-örgütsel önderliğimize kendi elimizle verebileceğimiz bir zarar olur. Yine, silahlı savaşım cephemize kendimizin çok büyük yanlışlarla yaklaşması gelişmenin önünü bizzat kendimizin tıkmaması olur ki, buna da hiç birimizin hakkının olmadığı açıktır. Devrimcilerin görevi devrimleri engellemek değil, devrimin gelişmesinin bütün teorik-pratik sorunlarına çözüm gücü olabilmektir, PKK'de gerçekleştiren budur.

Dolayısıyla şimdiden halkımızın gerçekten inanılmaz bir karşılık verdiği partinin ideolojik-politik doğrultusuna, yine oldukça desteklediği gerilla doğrultusuna artık parti yapısının da karşılık vererek savaşı tırmandırması için, herkesin, kendisinden kaynaklanan eksiklikleri gidererek rolüne hakkını vermesi ve önemli başarıları bu temelde öncüye yarışır bir biçimde yaratması kaçınılmaz görevimiz oluyor. Biz her zamankinden daha fazla bir yoğunlaşmayla bu görevlerimizi de başarıyla tamamlayarak veya en azından gelişmelerin hızına cevap veren bir tempoya kavuşturarak bu savaşı tırmandıracağımıza inanıyor ve yakın dönemin, Kürdistan devrimci savaşımının büyük başarıları kazandığı ve sonuca doğru gitmeye çalıştığı yıllar olacağına dair inancımızı dile getiriyoruz. Ancak bunun gerçekten sıkı bir çalışmanın ürünü olacağını, savaşı gerçekten kurallarıyla ve her cephede yürütmekle bu sonuca ulaşacağımızı da çok iyi biliyoruz. Dolayısıyla hepimizden beklenen görev, büyük bir tarihi fırsat olan ve gerçekten

ancak önemli uluslararası altüst oluşlarda yakalanabilecek böylesi tarihi anlara, geleneksel, oldukça yetmez kişilik yaklaşımlarıyla değil, olağanüstü dönemlerin olağanüstü kişiliğiyle yaklaşmak ve PKK gibi bir partide bunun somut ifadesi olabilmektir; bugün artık bir fırsat olmaktan da çıkıp oldukça yakaladığımız, kendi ellerimizle sonuca doğru götürmeye çalıştığımız bu koşullardan devrimi güçlendirerek çıkarmaktır. İddiamız o ki, Ortadoğu'nun altüst oluşlarında Kürdistan'ı yeni bir Ekim Devrimi'nin alanına çevireceğiz

dedik, bu iddiamız her zamankinden daha fazla geçerliliğini koruyor ve Körfez savaşı dolayısıyla bölgede geliştirilen dünya çaplı savaşa da ifadesini buluyor. Bu savaştan biz gerçekten sosyalizmin de güçlü bir atılımına yol açabilecek yeni bir Ekim Devrimi yaratabiliriz. Uluslararası etkisi oldukça önemli olabilecek bir devrimci gelişmeye kendi çapımızda karşılık verebiliriz.

Görülüyor ki gerek ulusal kurtuluş, gerek enternasyonalizme en anlamlı katkılardan birisini yapabilecek bir savaş anlamına da geliyor bizim yürüttüğümüz savaş. Bütün bunlar, sadece başarılı olmak için bir görevi koşturmak değil, insan soyunun önemli gelişme anlarında katettiği büyük gelişmenin bir benzerinin bizim koşullarımızda da gerçekleşebileceğine derinden inanarak, bunun artık gününün geldiğinin bilincinde olarak görevlerimize sarılmanın gereğini ortaya koymaktadır. Zaten bizim gibi, bırakalım kaybedecek bir şeyi kalan, aşağılanacak kadar aşağılanmış, elinden alınacak ne varsa alınmış, aslında yaşamı koca bir iflastan ibaret olanlar için, gerçekten, savaşa her şeyin kazanılacağı ve bunun ancak kişiyi büyütebileceği çok açıktır, bütün gıdamızı -maddi ve manevi-, yeniden kendimizi yaratmamızı tamı tamamına bağlayabileceğimiz böyle bir savaştan başka ne bir seçeneğimiz var, ne de görkemli karşılayabileceğimiz başka bir ciddi tarihsel olayımız olabilir. İşte bunu yakalamışız, işte buna yücelmenin, kaybedilen her şeyi kazanmanın büyük ve doğru bilinci, arzusu, amacıyla yaklaşıyoruz. Ve eğer bütün bunlar doğruysa, ve eğer bizim için her şey anlamına geliyorsa, yüklenip başarmamak mümkün değildir. Başarmak için de kendimizi tüm gücümüzle ayaklandırıp sonuca gitmememiz düşünülemez. O halde, görevlerimizi bu temelde derinliğine kavrayıp, üzerine yükleniyor ve kazanmanın kesin olduğuna inanıyoruz.

Politik Rapor

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş tarafından PKK IV. Ulusal Kongresi'ne sunulan, Kongre öncesi ve Kongre platformunda tüm parti yapısınca incelenip Kongre'de onaylanan 31 Ekim 1990 tarihli Politik Rapor'u bölümler halinde yayınlamaya başlıyoruz. Politik Rapor'dan alınan, Kürdistan halkına dayatılan vatansızlaştırma hareketine ilişkin bölüm Serxwebûn Ocak sayısında yayınlanmıştır. Bu sayımızdan itibaren kalan diğer bölümlerini sırasıyla yayınlayacağız.

İNSANLIĞIN DURUMU

İnsan toplumu tarihte kolektif bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkar. Bu, ilk insan kümesinden başlayarak günümüze kadar sürüp gelen bir gerçektir. Topluluğun düzeyini, o günün tekniği, düşünce ve tasarım gücü belirliyor. İnsan toplumu bu temel ilke üzerinde gerçekleşiyor. Tek başına insan veya bir başına insan toplulukları insanlığı fazla ifade etmiyorlar. İnsanlığın kuruluş ilkesi budur. Ve insanlık devam ettiği süre, bu ilke de değerinden bir şey kaybetmeden varlığını sürdürmeye devam edecektir.

İnsanlığın artı-eksi kutuplarda toplanması, sömüren-sömürülenler olarak ayrışması, çeşitli fiziksel nedenlerden dolayı farklılaşması insanlığın bir ve bütün olarak oluştuğunu dışlamıyor.

Günümüze geldiğimizde, insanlığın karşı-karşıya olduğu sorunlar ele alındığında, insanlığı bu karakterini iyi bilmek gerekiyor. Eğer, sosyalizm bir bilimse ve bu bilimsel gerçekliğe oturan devrimci çözümlerle insanlığa yol aldırma yönü müze koymuşsak, insanlığın kuruluş ilkesini hareketimizin tabanına kendi ağırlığına oturtmak zorundayız.

Bütünü birbirinden kopararak değil, kendi içinde çözüme ulaştırmak kuruluş ilkesinin özüne uygun hareket etmektir. Bu, insanlığın kendi içinde bölünmüş olduğunu -sınıflar, uluslar olarak- red anlamına gelmez. Anlaşılması gereken, tekil çözümlerin kendi sınırları içindeki yetmezliğidir. İnsanlığı ilgilendiren her ciddi sorun ve onun çözümü bütünü mutlaka ilgilendirmek zorundadır. Bir sorun karşısında ulusal çözümde fazla ısrarlı davranıldı mı, ulusal çözüm herşeyin üzerine çıkarıldı mı orada ortaya çıkan durum şovenizm olur. Bu faşizmde üstün ırk anlayışına kadar götürebilmiştir. İnsanlık bu gerçeği yaşamıştır. Tekil çözümlerin abartılması, insanlık sisteminin koparılması çalışılması bilimsellikten çıkmayı, hayalciliğe dalmayı birlikte getirecektir. Bu, yaşamı çarpıklaştırır ve kendisi ile birlikte çözümü değil, çözümsüzlüğü geliştirir.

İnsanlığın gelişim sorunlarına dayatılan "çözümler" çokça ileri sürüldü ve "uygulandı". Ama, bugün varmış olduğumuz noktada, insanlığın oldukça çözümsüz bir devreyi yaşadığından söz ediliyor. Bunun bir gerçeği ifade ettiği inkar edilmez bir durumdur. Bunun nedenleriyle en fazla ilgilenmek zorunda olanlar hiç kuşkusuz, üyelerinin özgür ve karşılıklı hak eşitliği içinde olduğu bir dünya toplumu yaratma hedefinin sahipleri olan biz sosyalistler.

Bilimsel sosyalist teorilerin yapıldığı günden bugüne bir buçuk asır geçti. Sosyalizm adına devrimler yapıldı, "sosyalist toplumlar" yaratıldı. Genel ifadelerle, dünya insanlığına doğru "pratik adımlar" atıldı. Oysa bugün herşeyin altüst oluşundan söz ediliyor; sil baştan deniliyor. Özcesi, pratik çözümlerin çözümsüz kaldığı ve insanlığın 20. yüzyılın sonundaki bunalımının bir gerçek olarak kendini önümüze serdiği görülüyor.

Eşitlik ütopyası güzeldir. Özgürlük isteyen çabanın yaratıcı-geliştirici özüne bağlılığı ifade eder. Bu, aynı zamanda tüm değerlerin ve elbette insanlığın temeli olan emeğin özgürleşme istemidir. Kuşkusuz, geçerliliğini her zaman da koruya-

caktır Çalışanlar kazansın; üretkenler ürettikleri emek oranında paylaşınsınlar; yaşamak için geline dünyada, insanlar ihtiyaçları olan herşeye sahip olsunlar! İnsana, insanlığa yaraşan budur. Bu oldukça ideal bir hedeftir ve gerçektir.

Gerçekliğini her zaman koruyacak olan bu ütopya adına atılan pratik adımların bugün bu ütopyayı zıddına dönüştürdüğünü, dönüş-türmeye başladığını görüyoruz. 20. yüzyılın sonuna geldiğimiz günümüzde, insanlığın gündemindeki en önemli sorun bu olmaktır.

70 yıl önce insanlığın gündeminde olan bu ütopyanın ilk pratik adımı olarak kabul gören Ekim Devrimi idi. Bugün, Ekim Devrimi'nin açmış olduğu pratik bir sürecin geriye dönüşüdür. Şu bir gerçek ki, insanlık 70 yıldır karşılıklı kutuplaşmanın etkisi altında yol alıyor. İnsanlığın bugün varmış olduğu aşama, bir asıra yakın bir süredir, bu kutuplaşmanın yaratmış olduğu hareketin üzerine oturmuştur. Sonuç olarak, kutuplaşmada bir dağılma olduğunu görüyoruz. Bunu nasıl anlayacağız? Bunda kazanan kim, kaybeden kim? Dağılma geriye çekilme mi, ileriye atılma mıdır? Buna hiç bir yüzeysel yaklaşım gerçekçi cevabı vermeyeceği gibi, buna verilecek gerçekçi cevabı olmayanlar da yeni çözümsüzlüklerin pratik adımlarının kısır teorik döngüsünde turlamaya devam etmek zorunda kalacaklardır.

Hemen belirtilmesi gerekir ki, yıkılan şey dünya insanlığının önüne koymuş olduğu ve bu temelde çözüm teorilerini kapsayan bilimsel sosyalizm değil, bilimsel sosyalizm iddialı pratik süreçtir. Büyük bir çelişki içinde olduğumuz düşman, her ne kadar "ideolojileri yıkıldı, artık bunların temsil edebilecekleri bir temel dayanak kalmadı" diyor ve a-deta zil takıp oynuyorsa da bu bir kuruntudur. Gerçekte yıkılmakta olan, bizim onları rahatlatacak olumsuzluklarımız ve onların da bizi rahatsız eden rahatlıklarıdır.

Biz burada ilkelerin iflasından değil, ilkelerin ihlal edilmesinden doğan bir olumsuzluktan söz ediyoruz. Bilimsel sosyalizm ile reel sosyalizm arasındaki çelişkidir söz konusu olan.

Bilimsel sosyalizmin teorik yaratıcıları Marx ve Engels her zaman bir dünya devriminden söz ediyorlardı. Onlar, proletaryanın kurtuluşunu insanlığın kurtuluşu olarak ele alıyorlardı. Bunun gerçekleşmesi zor bir ütopya olup olmadığı öteden beri tartışılan bir konudur. Ancak, kendi içinde oldukça anlaşılır bir mantığı vardır. Onlar, çözümü bir ulusun kalkınma problemi olarak ele almadılar. Marx ve Engels'de ulus ve ülke kavramları çok daha üst boyutlarda insanlık ve dünya kavramları içinde erimişlerdir. İnsanlığa proletaryanın öncülüğünde bir çare formüle ediyorlardı. İnsanlığın kurtuluşu proletaryanın kurtuluşuna bağlıdır ve proletarya da kurtuluşunu ancak insanlığın kurtuluşunda gerçekleştirebilir. Bunun anlamı çok açıktır; proletarya kendini insanlık durumuna getirmeli!

Çözüme sınıfsal çıkışla başlıyorlar. Bu çözümde sınıfsal kurtuluş sağlandığında sınıflar kalmayacak-

tır. Sömürenlerle sömürülenlerin kalmadığı bir dünya! Proletarya kendini ancak böyle bir dünyada insanlaştırma ülküsüne vardırabilir. Aynı zamanda böylece insanlığın kuruluşu sağlanacaktır. İşte bu amacın bir zorlayıcı olarak, devletin ortadan kaldırılması gündeme geliyor. Devlet oldukça sınıflar ve ulusal farklılıklar vardır. Uluslararası eşitsizlik genel olarak sınıfsal eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıyla bağlantılı olarak aşılabacaktır. Sınıfların eriyişinde, yok oluşunda hiç şüphesiz en gereksiz olanlar önce aşılır. Giderek üretime yakınlık ölçüleri dahilinde bu erime-sönme işi devam edecektir. Bilimsel yanı oldukça ağırlığını hissettiren bir ütopyadır.

"19. yüzyılda formüle edilen bilimsel sosyalizm bir ulusun ve hatta bir bölgenin kalkınma sorunu olmaktan öteyedir. Sadece bu da değil; salt bir sınıfın kurtulmasının da ötesinde bir anlama sahiptir. Bilimsel sosyalizmde, ezilen sınıf kendisini insanlık durumuna getirerek kurtuluşunu sağlıyordu. Bunun dışında kurtuluş gerçekleşmiş bir olgu değildir. Burada, gerçekleşen sosyalizmin kendini insanlık durumuna getirip-getiremediği sorusu gündeme geliyor. Ne yazık ki, buna olumlu cevap veremiyoruz. Bazı uluslar geliştirdi, sosyal gelişmeyi belli kesimlerde sağladı. Bugün Sovyet deneyiminde merkezi temelde oluşan bir bürokrasi ve bunun sınıflaşma çabaları var. Polonya'daki durum daha da gelişkindir. Ama, hiç birinde sınıfın (proletaryanın) gelişerek kendini insanlık durumuna getirmesi görülüyor. Tersine, bir sınıftan çıkarak insanlığa varma durumu değil, karşına dönüşme var. Proletaryanın adına ve yine onun omuzları üzerinde yükselen bürokrasi bugün pazara açılarak, çok değişik bir yoldan da olsa, kapitalist devlet olacak. Büyümek isteyen sınıf kendisiyle birlikte güçlü bir sınıf savaşımı da getirecektir. Milli hareketlerin temelinde yatan, biraz da bu gerçekliktir."

Büyük Ekim Devrimi'nde gerçekleşen acaba bu ütopya ile ne kadar örtüşüyor? Hiç şüphesiz, kesinlikle bu ütopyadan etkilenme var. Sınıf tahlillerini buradan alıyor. İşe bir parti ve öncü rolü giriyor. Bir sınıfsal ittifaklar meselesi giriyor. Ve yine sorun ezen-ezilenler sorunu olarak da kendini dayatıyor. Bütün bunlar Marx ve Engels'de de var. Teorik çözümlere olarak onlar da bu sorunların tahlilini yapmışlardır.

Ekim Devrimi ağırlıklı olarak Rus ulus gerçeği içinden fıskırdı. Rus ulus gerçeği içinde aşılması gereken Çarlığı aştı ve bu anlamda oldukça ileri bir aşamaya yol açtı. Ekim Devrimi, insanlığın en çok yaratan ama hiç sahip olmayan bir kesimine dayandırıyordu. Tarihte ilk defa hak arayışı doğru olan bir sosyal temele dayanan ve aynı zamanda üretimden uzak bir asalak-aristokrat kesime karşı yürütülen ve büyük bir ileri açılıma yol açan harekettir bu.

O zamana kadarki devrimlerin tümü oldukça dar bir sosyal taban ve yönetime oturdularından dolayı, hiç biri bu denli büyük altüst oluşu kendisiyle birlikte getirmiş değildi. Ekim öncesi devrimler, daha çok yönetim düzeyinde ve üretimin üstten kontrolü esasında işlev görmüşlerdi. Şüphesiz bu, üretimde en az emek sahibi olan oldukça sınırlı bir sosyal kesimin çıkarına hizmet ediyordu.

Ekim'de tam tersi bir durum

yaşandı. Burada dayatılan sosyal kesim toplumun büyük bir bölümünü oluşturuyordu. Toplumun en çok sömürülen, en yoksul ve en fazla emek sahibi kesimlerinin yaşamda kurtarılması sorunu yaşandı Ekim'de.

Bu devrimin ulaştığı Sovyet sistemi, 70 yıldır bazı değerler gerçekleştirilmeye çalıştı ve insanlığa maletmek istedi. Umutla karşılanan ve insanlığın ezici bir kesimi tarafından desteklenen bu devrim acaba ne zaman aşınımına uğradı, veya, daha başta temel eksiklikleri nelerdi?

Ekim Devrimi'ni esas alan sistem aşıyor. Bunun üzerinde durmak gerekiyor. Nedenleri sorgulanmaya değerdir. Kurulışta bazı eksikliklerin olduğu bir gerçektir. Bunlar sıra-

mediğine tanık olmaktayız. Enternasyonalizmden tam bir uzaklaşma yoktur ama, enternasyonalizmin bu devrimin gelişiminde ciddi bir tıkanmaya girmesi, çarpık bir duruma bürünmesi gerçeği vardır. Enternasyonalizmle oldukça ilgili gibi görünse de burada olan, Rus gerçeği etrafında sistemleşen bir devrimdir. Yaşatılmak istenilen her ne kadar açık ifade edilmese, ulusların eşitliği sıkça söylene ve buna belli bazı ölçülerde işlerlik kazandırılmak istense de, yaklaşık daha ziyade taktik bir olgu olarak ele alınmakta, stratejik çözümün teorisi pratikte tıkanmaktadır. Rus ulusunu şu kadar güçlü tutmak için, diğer uluslara şu kadar eşitlik! Bu, bir taktik yaklaşımdır, stratejik değildir. Lenin, -ki, devrimin önderi ve ustasıdır-, büyük Rus şovenizminden çekinmekteydi. Devrimin Rus karakterli ağırlıkla yürütmesi onu ürkütüyordu. İnsanlığın kaderiyle oldukça ilgili olan ve bir dünya devrimcisi olan Lenin, ölüm anında bile bu tehlikeye işaret etmekten geri durmuyor.

Lenin'in de işaret ettiği bu gerçeğe daha sonra bir de sistem kılıfı giydirildi. Sosyalist sistemin çıkarına adı altında yapılmayan bırakılmadı. Bu temelde insanlık ilkesinden ne kadar taviz verildi? Bunun ağır hesapları var. Sosyalizmin genel çıkarı adına bir halkı itmek veya bitişine seyirci olmak! Sosyalizmin genel çıkarı adına parça feda edilirken, gerçekte insanlık çok çok önemli bir yekunu feda etti. Bütün adına parça feda edile edile şimdi elde kalan nedir? Şu an, sistemin tümü feda edilmiş durumdadır. Demek ki, bu işin altında ciddi bir ilke ihlali vardır.

Öyle anlaşılıyor ki, bütünün çıkarları adı altında parçanın feda edilmesi veya stratejiyi kurtarmak adı altında taktik fedakarlıklar reel sosyalizmin en önemli ilkesiydi. Burada, Marks ve Engels'deki insanlığın kurtuluşu ilkesinin dejenerasyonunu görmekteyiz. Onlarda, ulusal çıkışlara açık olmayan tutum, yani dünya insanlığının kurtuluşu vardır. Hatta öyle ki, Marx ve Engels'deki ulusal gerçekliği geriye itme bazen bilim dışılığı düşme izlenimi bile vermektedir.

Marks ve Engels insanlık ilkesine proleter bir öncülük kazandırmak istiyorlardı. Ekim Devrimi'nin de iddiası buydu. Teori pratiğe uygulandığında somutta netleşme başlar. Şu sorunun sorulması gerekiyor: Ekim Devrimi hangi insan malzemesi üzerinde yükseldi? Söz konusu olan hangi çapta bir proletarya idi?

Devralınan insan, hem kapitalizm ve hem de sosyalizme oldukça bulanmış, onu yaşayan insandı. Eski toplumu yıkarken sosyalist kahramanlar ve büyük fedakarlık örnekleri ortaya çıkıyor. Bunlar, devrimin kahramanları ve kahramanlıkları oluyor.

Bugün varmış olduğumuz düzey ise şudur: Artık kendini kapitalizmin piyasa yasalarına dönüştürmek zorunda hisseden, oldukça milliyetçi bir gelişmeye yol açmış bulunan, çok ağır bir bürokratik aygıt altında demokrasinin canına okuyan ve a-deta kapitalizme atılmak için dört nala koşan bir yapı.

Tepede çok ciddi bir tıkanma vardı. Bu tıkanmayı aşmak için iki yol görünüyor gibiydi. Bunlardan birincisi; dünya devriminin kılıcını dayatmaktı. Ama, bunun bir atom

savaşı anlamına geldiği ve dünyanın sonu demek olduğu konusunda herkes hemfikir. Dolayısıyla sosyalizmin evrensel savaşında en azından devlet gücünü konuşturarak sonuç almaya doğru gitmek bir çılgınlık olacaktı. Bir iddia da şuydu: Bir eşitsizlik vardı, o eşitsizlik aşıldı ve belli bir güç dengesi oluştu, bu güç dengesi yeni bir süper güce tekabül etti ve artık daha değişik bir dünya durumunda yer alma zorunluluğu doğdu, denilmekteydi. Bu iddia sahiplerine göre, belki de gerçeğin bu yönü daha ağır basmıştı ve devrimin görünmeyen hedefi belki de buydu. Reel sosyalizmin uygulama sahalarında sosyalizmin doğal sorunlarını kaldıramayacak kadar hantal-bürokratik bir yapı oluşmuştur. Başlangıçta hizmet eden, kalkınma sorunlarını çözen, sanayi ve tarımın gelişmesini mümkün kılan merkezileşme bugün bir tıkanma nedeni olmuştur. Bu durumda, merkezileşmekten vazgeçme mevcut bürokrasinin de çıkarına oluyor. Bir anlamda, merkezileşmenin zorunlu bir ürünü olarak doğan bürokrasi, bugün kendini bir sınıf olarak ayakta tutmak için ürünü olduğu merkezileşmeyi dağıtarak pazara açılmak ve bu temelde gelişmesini sürdürmek zorundadır.

İşte, son girişime öncülük eden böylesi bir sosyal gerçeklik vardır, deniliyor. Bütün bunlarda doğruluk payı olabilir. Ama sorun salt üstten tıkanma ve bu tıkanmanın aşılma istenmesi olarak ele alınamaz. Altta da ciddi bir kaynaşmanın ve değişim isteğinin olduğunu, sokaklara dökülen milyonlarca insan bize söylemektedir.

Reel sosyalizm insanlara ne getirdi ve insanlar reel sosyalizmden ne anladılar?

19.yüzyılda formüle edilen bilimsel sosyalizm bir ulusun ve hatta bir bölgenin kalkınma sorunu olmaktan ötedir. Sadece bu da değil; salt bir sınıfın kurtulmasının da ötesinde bir anlama sahiptir. Bilimsel sosyalizmde, ezilen sınıf kendisini insanlık durumuna getirerek kurtuluşunu sağlıyordu. Bunun dışında kurtuluş gerçekleşmiş bir olgu değildir. Burada, gerçekleşen sosyalizmin kendini insanlık durumuna getirip getiremediği sorusu gündeme geliyor. Ne yazık ki buna olumlu cevap veremiyoruz. Bazı ulusları geliştirdi, sosyal gelişmeyi belli kesimlerde sağladı. Bugün Sovyet deneyiminde merkezi temelde oluşan bir bürokrasi ve bunun sınıflaşma çabaları var. Polonya'daki durum daha da gelişkindir. Ama, hiç birinde sınıfın (proletaryanın) gelişerek kendini insanlık durumuna getirmesi görülüyor. Tersine, bir sınıftan çıkarak insanlığa varma durumu değil, karşısına dönüşme var. Proletaryanın adına ve yine onun omuzları üzerinde yükselen bürokrasi bugün pazara açılarak, çok değişik bir yoldan da olsa, kapitalist devlet olacak. Büyümek isteyen sınıf kendisiyle birlikte güçlü bir sınıf savaşımı da getirecektir. Milli hareketlerin temelinde yatan, biraz da bu gerçekliktir.

Yaşanan tarihsel gerçeklik içinde komünizme hemen gidilmeyeceğinden, kapitalizmle bir iç içelik olacaktır. Bu durumda, daha bu evrenin içinde komünist ütopyaya gitmek mümkün değilken, komünizme varlık-varacağı gibi değerlendirilmelerin oldukça abartılı olduğu daha baştan belliydi.

Proletarya diktatörlüğünün kendisinde de kapitalizmin ağır etkileri vardır. Yapılanma ve işleyişte bunu görmemek mümkün değildir. Örneğin, merkezileşme devlet kapitalizmini yaratıyor. Sosyalizme yol açtığı gibi, tekkelci devlet kapitalizmine de

rahatlıkla yönelebildiği görülüyor.

Buna bir de ulusların gelişmişlik düzeyini ekleyelim. Bazılarının çok, bazılarının az kaynakları olduğu; kiminin büyük, kiminin küçük uluslar olduğu vb. gibi nedenler ileri sürülebilir. Sonuçta, bunların da bir eşitsizliğin kaynağı olacağı açıktır, kaçınılmazdır.

Kısaca, Sovyet deneyiminde gerçekleşen reel sosyalizm genel teoride de ifade edildiği gibi, komünist evre olmaktan çok uzaktır. Kapitalist ve diğer toplumların bazı evreleri için söylendiği gibi, sosyalizm için de halen bu toplumun ilkel aşamasında bulunduğumuz söylenebilir. Her iddialı sistemde olduğu gibi, sosyalizmde de böyle bir aşamaya işaret etmek olanak dahilindedir. Vahşi kapitalizm, vahşi feodalizm, vahşi kölelik daha değişik bir biçimde sosyalizmde de ifadesini bulabilir. Bu temelde, sosyalizmin vahşi aşamasından bahsedilebilir. Kapitalizm ile sosyalizmin iç içe yaşaması durumu, bizi bu dönem hakkında bu değerlendirmelere götürüyor.

O halde, 1980'lere doğru geldiğinde "Komünist evreye ulaştık!" tanımlaması bir abartmadır. Aynı biçimde, kapitalist öğeleri görmemek, uygulanan pür-sosyalizmdir demek tam bir yanılgı olur. İçte ve dıştaki uygulamaları bunu gösteriyor. Hatta, adına sistemler arası mücadele denilen olayda ağır basan güdünün sosyalizm değil, dar ulusçu bir yükselme tutkusu olduğunu söyleyebiliriz. Kendini konuşturan, daha çok kapitalist devletler arası dengeye ulaşmak için çokça görülen gümrük duvarlarına benzeyen bir kapitalist yasanın Sovyet deneyiminde de uygulanmasıdır. İnsanlığın durumunu bir bütün olarak ele alan, kurtuluşu bir bütün olarak önüne koyan bir ideolojinin bu kadar sert ve aşılmaz duvarları önüne koyabileceğine inanmıyoruz. Bu, sosyalist ilkeye terstir. Sosyalizm sınırları yükseltmekle değil, sınırları aşmakla görevlidir. Kapitalizm feodal çitleri kırarken devrimciydi. Sosyalizm de ulusal çitleri kırarak, en azından aşındırarak devrimciliğini oynayacaktı. Bu durumda, kapitalizmin milliyetçiliğinden bile daha sert bir uygulamanın içine girmenin anlamı nedir? Ortaya çıkan, şovenist yanı ağır basan bir milliyetçilik olur. Hatta, kendi içinde faşizmin öğelerini de taşır. Bugün Ukrayna'da, Polonya'da, D. Almanya'da bu öğelere rastlamak olasıdır. Görülmektedir ki, Demokratik Almanya'daki faşistler Batı Almanya'daki faşistlerden daha fazla. Polonya'daki şoven milliyetçilik batıdaki herhangi bir milliyetçilikten daha ileride. Sovyetler Birliği'nde gelişen milliyetçi akımlar Batı Avrupa'daki milliyetçilikten daha şiddetli. O halde, biz burada sosyalizmin sonuçlarına mı işaret edeceğiz, yoksa kapitalist gelişme yasasına has bir milliyetçiliğin geliştiği gerçeğine mi parmak basacağız? Hiç şüphesiz, milliyetçilik nasıl bir tekkelci devlet kapitalizmine yol açmışsa, ulusal boyutta da bir şoven milliyetçiliğe yol açmıştır. Zaten, tekkelci devlet kapitalizminin yaratacağı milliyetçilik şoven milliyetçiliktir. Aralarında sıkı bir ilişki vardır.

Şu anda tekkelci devlet kapitalizminin piyasaya açılmasına tanık olmaktayız. Liberalizme öykünülmetedir. Tarımda olsun, sanayide olsun özel işletmelerin yaygınlaştırılması yaşanmaktadır. Bu, kendisiyle birlikte sert sınıf çatışmalarına yol açacaktır. Aynı şey şiddetli bir milliyetçilik temeli atıldığı için, -batıda sönmeye doğru giderken- ulusal kavgaları doğuya yansıtmıştır. Kav-

ga daha çok da Sovyet ulusları arasında geçeceğe benzemektedir.

Bütün bunlar reel sosyalizmin sonuçları oluyor. Sorun sadece Sovyetler'le sınırlı değildir ve bütün sosyalist ülkeleri ilgilendirmektedir. Sosyalist ülkelerin en büyüğünden en küçüğüne kadar hepsinde yaşanan durum budur. Bu deneylerde sosyalist öğeler de var, kapitalist öğeler de. O halde, gerçekleşene ne diyeceğiz? Sosyalizmin bütünüyle kaybedilmesi mümkün değildir. Buna, insanlığın sosyalist eyleminin ilk aşaması, deneyi ve gerçekleşmesi bakımından vahşi aşaması diyeceğiz.

Burada anlaşılması gerekir, **bilimsel sosyalizmin Sovyet modelinin biricik olmadığı ve sosyalizmin bu modelde kilitlenemeyeceğidir.**

"Kapitalizm altında teknolojinin alabildiğine gelişmesi ve bunun kapitalist denetimi -daha doğrusu denetimsizliği- büyük tahribatlar yaratmaktadır. Ortaya çıkan insan üretici olmaktan çok korkunç tüketici bir tip olmakta, giderek insanlığa yabancılaşmaktadır. Bununla birlikte, alabildiğine çoğalan bir işsiz kitle yaşamın zorluklarıyla karşı karşıya gelmektedir. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki sosyal düzey ciddi bir tehdit altında zorlanmaktadır. Bunlara salt batıyı değil, bütün dünyayı tehdit eden çevre sorunları da eklenmektedir. Hiç kuşkusuz gelişen teknolojinin sınırsız kullanılması çevre sorunlarına temel teşkil etmektedir ve doğrudan kapitalizmden kaynaklanmaktadır. Buna boyutları giderek gelişen uluslararası eşitsizliği de eklemek gerekiyor. Eskiden bir Doğu-Batı ayrımı vardı ve eşitsizlik daha çok bu şekilde ifade edilirdi. Doğu'da, reel sosyalizm altında bazı gelişmeler sağlandı. Bugün uluslararası eşitsizlik Kuzey-Güney ayrımı biçiminde ifade ediliyor. Bu bir gerçekliği ifade etmektedir."

Başta da belirttiğimiz gibi, bu devrimin dayanmış olduğu sınıfın sosyal-kültürel durumu, yıkıcılığa başat gidecek bir yapıcılığa ulaşmış değildi. Devrime ulaştı ama, nasıl bir devrim içinde olduğunu bile tam kestirecek durumda değildi. Bu devrim barış, özgürlük ve toprak getirecekti. Halk bunun için ayaklanmıştı. Ayaklanan halk barış, özgürlük ve toprak talebini nasıl gerçek haline getirecekti; bunu pek bildiği yoktu. Devrimin yıkıcı yanında büyük bir coşkuyu gösteren kitleler, hedef gösterilirse devrimi yaymak için dört bir yana akmaya hazır oldukları halde, yeniden yapılanmada alabildiğine bilgisizdiler. Bu devrimin üstte programlanması da kendi içinde değişik eğilimler taşıyordu. Devrim Rusya'da mı sınırlı kalacak, dünyaya mı yayılacaktı; atılım anında bunlar birer soruydu. Yine, devrimin ekonomipolitikası, siyaseti ne olacaktı; hepsi yeni süreçte el yordamıyla yürümenin sonucunda cevabını bulacaktı. Bu durumda, yıkmasını bilen devrim yapmaya fırsat bulamadan değişik

arayışların içine girmek zorunda kalıyordu.

Daha 1920'lerde NEP yoluyla kapitalizmin sınırlı da olsa gelişmesine müsaade ediliyor. Buna, sosyalizmi yeşertmenin zorunluluğu diyorlar. Daha sonra ağır bir merkezizetçi ve özel mülkiyete kesin bir yasaklamacı yaklaşım safhasına geçiliyor -ki bu, bürokrat burjuvazinin yeşerdiği toprak oluyor-, buna da sosyalizm için deniliyor. Ve günümüze geldiğimizde, liberal kapitalist modele öykünme ile yeni bir "atılım" yaşanıyor. Bu kez de sosyalizmin darboğazdan kurtulması için deniliyor. Gerçekleşen budur.

Birey düzeyinde de gerçekleşen tipte ağır kapitalist güdülerin kendini konuşturduğu durumu var. Sadece bireylerde değil, uluslarda da aynı durum yaşandı. Bu, sosyalist insan tipiyle uyuşmayan bir olgudur. Ağır kâr güdüsü, bireysel hırs, tüketime büyük tapınma istemi ve gerektiğinde, amaçlarına ulaşmak için, yanbaşındaki insanı ezerek yükselme düşüncesi ve pratiği kapitalist toplum kişiliğine tekabül eder ve bu da, sonuçta birey ve toplum ahlakı olarak anlam kazanır. Bunların yaşandığı yerde sosyalizmin zafinden söz etmek mümkün müdür? Sorun biraz da ahlakidir. Sosyalizmin herşeyden önce, ahlaki olarak kapitalizmi aşması gerekiyor. Yeni tipimiz, bir tüketim çılgını olmayacak, kapitalizmin geliştirdiği modelleri gelişme, kalkınma modelleri olarak ele almayacak ve helele kendini kurtaran rolüyle köşeyi dönen, gelişen birey-ulus özelliklerini yırtmış olacak ki, sosyalizmin kolektivizmini üretebilsin.

Ama, böyle olması gereken tipimizle, sosyalist birey olarak elimizde bulunan Sovyet bireyini kıyasladığımızda, durumun hiç de teorinin pratik gerçekleşmesi olmadığı ortaya çıkacaktır.

Sosyalist insanın hazırlanışı devrim öncesinde olduğu gibi, devrim sonrası için de anlamlı olmaktadır.

Bir de birey ve toplum özgürlüğü sorunu var ki, kendi başına büyük soru ve cevapların kaynağı olan bir alandır. Sosyalizmde birey ve toplum özgürlüğü, insanda yaratıcı ve geliştirici olan ne varsa, bunu açığa çıkarma koşullarının yaratılması ilkesi vardır. Bu kapitalizmin özgürlük anlayışından temelden farklı ve onu oldukça aşan bir durumdur. Özgürlük sosyalizmde gerçek anlamını bulur, kendi gerçeğine kavuşur. Sosyalist özgürlük anlayışı, birey ve toplumu karışık etmenler olarak değil, birbirini besleyen bileşkeler olarak ele alır ve birey toplum gücü olarak katkı sunar. Ortaya, özgürlüğün en üst yaratımı çıkar ki bu, kapitalizmi alabildiğine aşmadır.

Ama özgürlük bağlamında, birey ve toplum acımasız bir bürokratik mekanizma altında nefes alamaz duruma getirilmişse, birey ve toplum, kapitalizmde olduğundan daha ağır bir kontrol altına alınmışsa, bu alanda sosyalizmin kendini ifade ettiğinden söz edemeyiz.

Bu alanda da, sosyalist kuruluş adı altında güçlendirilmiş bir devlet olayıyla karşı karşıya bulunuyoruz. Bu, sosyalist uygulamanın -ki, buna proletarya diktatörlüğü denildi- bir sonucu değildir şüphesiz. Burada kapitalist uygulamanın uçlandırılmasıyla karşılaşırız. Eğer bir yerde özgürlükler bastırılıyorsa, şovenizm neredeyse faşizmi besleyecek boyutlara tırmanıyorsa, uygulanan devlet modelinin ciddi sakıncaları vardır ve buna düşülmüştür.

Proletarya diktatörlüğünün içinde yeşerdiği koşulların kapitalizmle iç içeliği dikkate alındığında, tedbirleri alınmadığı takdirde proletarya

diktatörlüğü adı altında başka diktatörlüklerin ortaya çıkmasını kaçınılmazdır. Bir devlet aygıtı karşısında birey ve toplumun özgürlükleri kendi garantilerine kavuşturulmamışsa, orada faşizmin tırmanması hiç de garipsenecek bir durum değildir.

Birey ve toplum karşısında gidecek sönmesi gereken devlet-bilimsel sosyalizm böyle söyler-, eğer bunun zıddı bir durum takip ediyorsa, gittikçe birey ve toplum üstü bir durum arz ediyorsa, ortaya sosyalist devlet değil kapitalist devletten daha tehlikeli bir biçim çıkar. Üst yapıda sosyalist demokrasinin giderek kendini toplumsal demokrasi olarak gerçekleştirmesi değil, kapitalist ülkelerde bile gerçekleşmeyen baskıcı bir uygulaması şekillenirse, orada demokrasinin inkarı, kapitalist diktatörlüğün kendisi vardır.

Kısa bir gözatış, bir yığın hatalı yönelimin olduğunu açığa çıkarmaktadır. Sosyalizmin ilk evresi olan kuruluş süreci oldukça tehlikeli bir geçiş evresidir. Bu aşamada hatalı bir yönelim kapitalist öğelerle bütünleşmeye ve sosyalizm adına sosyalizmin zıddı bir yaratımın içine girimesine yol açar. Oysa sosyalizm, ekonomide, siyasette, kültürde, psikolojide kapitalizme ve onun devam eden öğelerine karşı tam bir savaş içinde gerçekleşebilir. Ustaların belirttiği gibi, sosyalist kuruluşta sınıf savaşımı oldukça keskin ve en basit bir hatayı korkunç boyutlarda ödetecek kadar acımasızdır.

İdeal böyle iken, "Bizde, proletarya diktatörlüğü altında artık düşman sınıflar kalmamıştır" demek ve parti içinde yabancı sınıfların etkisinin kalmadığı hayaline yatmak, kaba bir yanılgı olur. Bu durum belki de bilinçli bir yanılgı olur. Şu anda bu yanılgının sonuçlarını yaşıyoruz.

Buna neden olan nedir? Bu döneme hangi kişilikler damgasını vurmuştur? Sıkça öne çıkarıldığı için vurgulamakta yarar var; Stalin'in bundaki rolü, kişiliği, devraldığı partinin durumu ve kurulan iktidardaki kişisel etkinliği birer ayrıntıdır. Bu ayrıntılar gerçekleştirmiş sosyalizmin çerçevesini fazla zorlamazlar.

Reel sosyalizm adına olup biteni bu biçimde değerlendirmek mümkündür. İster tasfiye edildi, isterse dönüşümü yaşıyor denilsin, bugün bir gerçek var ki, yaşanan süreç kapitalizmle buluşmadır. Biz, bu buluşmanın gerektiğine inanıyoruz. Çünkü, insanlığın temel sorunları kapitalizm tarafından körüklenmektedir.

Kapitalizm altında teknolojinin alabildiğine gelişmesi ve bunun kapitalist denetimi -daha doğrusu denetimsizliği- büyük tahribatlar yaratmaktadır. Ortaya çıkan insan üretici olmaktan çok korkunç tüketici bir tip olmakta ve giderek insanlığa yabancılaşmaktadır. Bununla birlikte, alabildiğine çoğalan bir işsiz kitle yaşamın zorluklarıyla karşı karşıya gelmektedir. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki sosyal düzey ciddi bir tehdit altında zorlanmaktadır. Bunlara salt batıyı değil, bütün dünyayı tehdit eden çevre sorunları da eklenmektedir. Hiç kuşkusuz gelişen teknolojinin sınırsız kullanılması çevre sorunlarına temel teşkil etmektedir ve doğrudan kapitalizmden kaynaklanmaktadır. Buna boyutları giderek gelişen uluslararası eşitsizliği de eklemek gerekiyor. Eskiden bir Doğu-Batı ayrımı vardı ve eşitsizlik daha çok bu şekilde ifade edilirdi. Doğu'da, reel sosyalizm altında bazı gelişmeler sağlandı. Bugün uluslararası eşitsizlik Kuzey-Güney ayrımı biçiminde ifade edi-

liyor. Bu bir gerçekliği ifade etmek-
tedir. Dünyanın yoksul halkları gü-
neyde kümelenmiş durumdadırlar.
Bu, kapitalist dünya karşısında bir
tehdit oluşturmakla birlikte, çe-
lişkinin düğümlendiği bir alan duru-
munda değildir. Bazıları, Güney-
Kuzey çelişmesine geçmişin Doğu-
Batı ifadelerini getirmek istiyorlar. Bu
durum, Güney merkezli bir düşünce
döngüsüne yol açar. Buna, genel
sorunların bir türevi olarak yak-
laşmak daha doğru olacaktır. Kapi-
talizmin iç sorunlarını deşifre etmek
ve o çelişkiler üzerinde de yeterli
ağırlıkta durmak bakımından böyle
bir yanılığ içine düşmeden, eski
abartılı tanımlamalardan kaçınmak
gerekmektedir.

Geçmişte reel sosyalizm dünya-
nın önemli bir kısmını -ki bu en çok
sorun teşkil eden kısmıydı- kapita-
lizmden alıp kopardı. Bu, kapitalizm
için büyük bir rahatlama yarattı.
Kapitalizm her ne kadar belli bazı
hammadde kaynaklarından yoksun
kaldıysa da, son dönemlerinde ol-
dukça rahatlamış durumdaydı. Özel-
likle sistemler arası tecrit -sistem
kopuşması- çok geliştiğinde onu
rahatlatıyordu. Bu rahatlık NATO'da
çok somut bir ifadeye kavuşmakta-
dır. NATO kapitalizmi güçlendirdi;
kapitalizm de ABD'yi güçlendirdi.
Sovyet deneyimi bu tarzda geliş-
me ve kopuşma bu denli olma-
saydı, kapitalizm de bu kadar bü-
tünleşerek hareket etme ve iç çeliş-
kilerini dışa yöneltme olanağına ka-
vuşmazdı. Sovyet modeli kendini
kurtarmayı insanlığı kurtarma olarak
ele alsaydı, durum bu noktaya vara-
bilir miydi? Bu anlatım kapitalizmin
tecritçi karakterini görmemek de-
ğildir. Elbette kapitalizm bu konuda
elinden geleni yapacaktır. Ancak,
gerçekleşen sosyalizmin "ben sos-
yalizmi kurdum ve şimdi de komü-
nizme gidiyorum; herkes kendini
buna göre feda etsin!" biçiminde
dünyaya yaklaşımı ve kendi kendini
tecrite alma durumu vardır. Tehlike-
nin büyüğü budur. Bu, hem kapita-
lizmi rahatlatı ve hem de içinde
yanlış yönelimler sonucu, kapitaliz-

ğının da sona erdiğini görüyoruz.
Sonun başlangıcıdır. Reel sosyaliz-
min dev gibi sorunları şimdi kapita-
lizme ihraç olacaktır. Yine, kapitaliz-
min üzerine oturduğu sistemler ara-
sı kutuplaşmaya dayanan siyasal ve
askeri stratejileri ve hatta ekonomi
politikaları şu anda tam bir açmazın
içine girmiş bulunuyor. Varşova'nın
işlevsiz kalmasından sonra, NATO'-
nun ne gibi bir işlevi kaldı sorusu
soruluyor ve bu, burada da bir
işlevsizliği beraberinde getiriyor.
Eskiden bölgesel sorunlara NATO
müdahale gücünü kullanmada yapı-
lan ısrarlar, şu anda yerini "bölgesel
güvenlik sistemleri" düşüncesi ve
önerilerine ve hatta girişimlerine
bırakıyor. Şimdiye kadar ekonomik
dev olarak kapitalist dünyada boy
veren Japonya ve Kanada pratik
siyasal ve askersel alanda da işlerin
içine çekiliyor. **Genel olarak bakıl-
dığında, kapitalizm kendi sorun-
larının kaynağına düşüyor ve on-
larla başbaşa kalıyor.**

Bütün bunlar sosyalist sistem-
deki dağılma ile başlayan bir süreç-
tir. Acaba, SBKP tüm bu süreci stra-
tejik olarak hesaplayarak mı, işe gi-
rişti? Yoksa, kendisini buna mecbur
mu görüyor? Bu, objektif olarak bir
anlam ifade etmiyor. İster bir taktik ve
ister sağa savrulmanın bilinçli bir pro-
gramı olsun, onlar biraz da olması
gereklerdi. Bundan sonraki geli-
şmeler artık sistemler arası blok-
laşmalara mahkum olmayacaktır.
Bu, halklara, uluslara büyük bir siya-
sal gerçekleşme alanı açacaktır.
Halkların özgürleşmesi -ve hatta
siyasette özgürleşmesi-için önemli
koşul değişimi oluyor. Sistemlere
dayalı yaklaşımların yerini, daha
çok, insanlığı amansız bir şekilde
tehdit eden kapitalizm kaynaklı
sorunlara karşı, insanın kurtuluşunu
zorlayan yaklaşımlar alacaktır. Bi-
reyin insan hakları, toplumun demok-
rasi, halkların ulusal kurtuluş sorun-
larının cevap bulacağı bilimsel sos-
yalizm yeniden tüm canlılığıyla ro-
lünü oynayacaktır.

Kapitalizmin yüklü sorunlar dos-
yası üzerine bu şekilde gitmek her
zamankinden çok daha geçerlilik
taşımaktadır. Bilimsel sosyalist teo-
rinin kendini pratikte doğru bir tarz-
da gerçekleştirmesinin koşulları
bugün daha olgundur. Bunun böyle
olduğu görülecektir.

Sonuç olarak; insanlık bloklara-
rası siyasal-ekonomik çatışmalar-
dan kurtulma yolundadır. İnsanlığın
sorunlarının kaynağında kapitaliz-
min olduğu çıplak gerçeği açığa
çıkıştır. İnsanlık sorunlarının çözü-
münü çelişkilerin ana merkezle-
rinde aramaya başlamıştır. Daha
duyarlı ve daha soğukkanlı yakla-
şimler olgulaşmaktadır.

Günümüzün dünyasında, bireyin
özgürlüğü daha çok konuşulacaktır.
Bu, toplumsal demokrasi ihtiyacını
körükleyecek ve demokrasi cana-
lıcı bir ihtiyaç olarak kendi tabansal
hareketi üzerine oturacaktır. Aynı
şekilde, ulusal kurtuluşların daha
çok yaygınlaştığına ve bunun salt
reel sosyalizme dayanan ulusal ha-
reketler olmayıp bütün dünyaya
yayıldığına tanık olacağız. ABD'ye
bağlı birçok ülkenin kendilerine
özgü gelişim derecelerine göre ulu-
sal kurtuluş sürecine girmeleri kaçı-
nılmazdır.

Bir bütün olarak insanlığı tehdit
eden boyutlara varmış çevre sorun-
larına, ahlaki yozlaşmaya, kültürlü-
lüğe, tüketim çılgınlığına, teknolojik
başboşluğa karşı insanlığın köklü
ve ciddi çözümler için arayışa yö-
neleceği; bu temelde sosyalist
ütopyaya çok iş düşeceği açıktır.
Reel sosyalizmin hataları, yanlışları,
içine girmiş olduğu sapmalardan
arınarak, kaba boyutlarıyla değil,
özellikle ahlaki-kültürel boyutlarıyla

insanlığın her sorununa cevap ver-
meyi yeni bir gündem maddesi ola-
rak geliştiren bir rol üstlenmesi
beklenmelidir. Daha önce salt siya-
sal boyutlu bir devrim olarak düşü-
nülen sosyalist devrimin taşıdığı
mesajlar bütünüyle açığa çıkacaktır.
Hiç şüphesiz siyasi yanı devam et-
mekle birlikte, amaç, daha çok kül-
türel, ahlaki, bireysel özgürlüğü gün-
demleştiren ve bunu garantiye alan,
siyasal kurtuluşu insanın genel kurtu-
luşuna bağlayan ve bu temelde çö-
zümleri zorlayan bir arayış olacaktır.

Mevcut deneyimden çıkarılacak
en önemli sonuçlar bunlardır. Sa-
dece birkaç ulusa özgü gelişme,
kalkınma sorunlarının çözümünün
sosyalizmi kurtarmayacağı anlaşılmıştır.
Sosyalizmin, salt bir ekono-
mik kalkınma ve hatta siyasal geliş-
me sorunu olmadığı, tam tersine
bireyin özgürlüksel ve kültürel, top-
lumun özgürlük gelişimi olduğu kav-
ranacaktır. Bunun bir bütün olduğu,
bazı ulusların tekeli olmaktan çık-
arılması gerektiği, ayrıcalıklı uluslar
döneminin sona erdiği ve ayrıcalık-
lara karşı mücadele zorunluluğu
kendini gündemleştirmiştir. Sosya-
lizmin, enternasyonalizmin eskiden
daha fazla anlam kazandığı, bunu
insanlığın bir bütün olarak kavramak
zorunda olduğu bir döneme girmiş
bulunuyoruz. İnsanlığın sorunlarına
eğilirken ulusal yapıya dikkat etse
de, sosyalizmin bunu değil insanlı-
ğın genel sosyal düzeyini esas ala-
cağı, sosyal kurtuluşun derecesinin
insanın kurtuluşuyla sıkı sıkıya bağlı
olacağı, ulusların da kurtuluşunun
bunlarla birlikte ele alınacağı bir
gelişim dönemi başlayacaktır.

Bütünlüğün taşıması olduğu espi-
rinin çarpıtılması son bulacaktır. Bü-
tün için parçanın, bir veya birkaç
ulus için bir ulusun/halkın ve hatta
toplum için bireyin feda edilmeye-
ceği, bunun sosyalizmle ilişkili ol-
madığı anlaşılacaktır. Taktik adına
bu konuda geliştirilen şeyin ciddi
bir sapma olduğu görülecektir. Çö-
zümün ısrarla bütünsellik içinde a-
randığı ve esas alındığı bir gelişim
dönemi başlayacaktır.

Demokrasilerde bu anlamda bir
sıçramanın gelişmesi, sosyalizmin
insan hakları temelinde bireysel öz-
gürlüğe daha fazla ağırlık vermesi
beklenmelidir. Sosyalizmin insan
özgürlüğünü kapitalizmden çok
ileriye götüreceği ve demok-
rasiyi oldukça ilerleteceği bir
döneme giriyoruz. Sosyalizm bun-
dan böyle ulusal kurtuluşa daha
büyük ve yeni katkılarda bulunacak-
tır. Ulusal kurtuluş, bütün ulusların
yaşayacağı bir eşitlik biçiminde

yorumlanacaktır.

İnsanlık çabalarını artık ekono-
mik-siyasal sahada olduğu kadar
kültür, ahlak ve çevre vb. sahalarda
da yoğunlaştıracaktır. Bu yoğun-
laşma temelinde yeni mücadele bi-
çimleri, gelenekleri ve örgütleri o-
luşacaktır. Sorunların alabildiğine
kitlesele olmasından dolayı, söz ko-
nusu mücadele biçim ve örgütleri
de oldukça geniş tabanlı olacak ve
bu alanda insanların yakınlaşması
her düzeyde gerçekleşecektir. Bu
mücadele ve örgüt tiplerinde birey-
sel özgürlük, ulusların eşitliği iç içe
bütünsel olarak ele alınacaktır. Bu
durum ortak mücadele kültürünü
geliştirecektir.

Devletin genel terörüne karşı,
halkların genel şiddeti, siyasal gös-
terisi ve bunun yükselen bir tem-
posu görülecektir. Yoğun ve sürekli
bir özgürlük mücadelesi bireyi ol-
dukça içine çekecektir. Bireyin mü-
cadele etkinliği daha kapsamlı ve
gelişkin olacaktır.

Bunlar öncünün inkar anlamına gel-
mez. Öncü olacaktır ve öncünün yol
göstericiliği devam edecektir. Ama,
eski tarz bir öncülüğün koşulları
giderek zorlanmakta ve ortadan kalk-
maktadır. Yaratıcı yanı ağır basan,
demokratik vurgusu yüksek, merke-
ziyetçiliğin bürokrat bastırmacılığa
varmayacağı, bireysel yaratıcılığa
önem veren bir biçimde olacaktır.

Proletarya diktatörlüğünden bü-
rokratik devletin doğuşu ve onun da
neredeyse faşizme bile yataklık e-
decek biçimlere varışı, biraz da,
partilerdeki merkeziyetçiliğin aşırı
gelişmesi ve bu merkeziyetçi yapı-
nın içinde yer alan biri ve/veya
birlerinin kolektivizmi kendi tasarruf-
larına almalardan kaynaklanmıştır.
Bu, küçük bir azınlığa ayrıcalıklı bir
konum yaratmış ve devamı, baskı ve
sömürü gelişmiştir. Bu tehlikeli du-
rumu bertaraf etmenin yolu, öncüyü
yeni tarzda biçimlendirmektir. Öncü,
bireysel katılım özgürlüğünü kole-
ktivizm esaslarında garantiye alan
halk demokrasisini ve ulusların e-
şitliğini gözetin bir politika ile ken-
dini gerçekleştirmek zorunda kala-
caktır. Öncü, bir halk kendi sorunla-
rını bilinç ve pratik düzeyde çözebi-
lecek duruma gelinceye kadar ge-
reklidir ve şarttır. Öncü, halkı bu
yeteneğe ulaştırmak ve kendi göre-
vine bu temelde giderek son ver-
mek durumundadır.

Yeni dünyada ortak sorunlara
karşı kolektif mücadele, kolektif ya-
raticılık ve kolektif katılım kendini
her alanda dayatacaktır. İnsanlık,
her zamankinden daha fazla insan ol-
manın özelliklerini konuşturacaktır.

Hızlanan son siyasal gelişmeler

90'lı yıllarla birlikte meydana gel-
en siyasal gelişmeler dünyanın çeh-
resini oldukça değiştirmiştir, ve ha-
len değiştirmeye devam etmektedir.
II. Dünya Savaşı'ndan buyana SSCB'-
nin öncülüğünü yapmış olduğu sos-
yalist kamplaşmayla birlikte, dünya-
nın siyasal ve askeri yapılanmasının
üstüne oturduğu iki başlı kutup-
laşmada SSCB'den başlayarak di-
ğer Doğu Avrupa ülkelerinde yapı-
lan reformlar sonucu meydana gel-
en iktidar değişimleriyle birlikte bir
dağılma yaşanmaktadır.

Başta SSCB olmak üzere diğer
Doğu Avrupalı sosyalist ülkeler, u-
zun yıllardır toplumsal, ekonomik ve
siyasal olarak tam bir tıkanma içine
girmişlerdi. Bu tıkanma aşılma-
yı zorunlu kılıyordu. Tıkanmanın aşıl-
ması için geliştirilen cevaplar re-
formlar biçiminde oldu. Bu reform-
larla birlikte, özde ve biçimde ciddi
değişmeler gündeme geldi. Sözkö-
nusu gelişmeler sosyalizmin ken-
dini aşması biçiminde değil de,

daha ziyade sağa savrulma tarzında
oluyor. Tıkanmanın kitlelere yan-
sıyan yüzü, kitlelerin iktidar partile-
rinden uzaklaşması ve küçük-bur-
juva demokrasisine yönelmesi ola-
rak beliriyor.

Bu gelişmeler, yaygın bir kitle
hareketliliği üzerine oturan hükümet
değişimlerini birlikte getirirken; Do-
ğu Avrupa'nın yeniden yapılanması,
serbest piyasa ekonomisi ve çok
partili siyasal sistem mantığına göre
şekillenmektedir. Değişimler, adeta
buz tutmuş Doğu ve Batı Avrupa
ilişkilerini yeni bir sürece sokmuş-
tur. Sistem olarak kapitalizmle sıkı
bir ilişki içinde kendini aşmak is-
teyen Doğu Avrupa'nın yüzü Batı'ya
doğru olunca, Batı da bu değiş-
melerden azami bir şekilde kendi
lehine sonuç almaya çalışmaktadır.
Bu karşılıklı yönelim dünyanın iki
merkezli politikalarını bir bütün ola-
rak geçersiz kılmıştır.

Doğu Avrupa ülkelerindeki geli-
şmeler karşısında tarafsızlığı seç-

*"Sadece birkaç ulusa özgü
gelişme, kalkınma sorunlarının
çözümünün sosyalizmi
kurtarmayacağı anlaşılmıştır.
Sosyalizmin, salt bir ekonomik
kalkınma ve siyasal gelişme
sorunu olmadığı, tam tersine
bireyin özgürlüksel ve kültürel,
toplumun özgürlük gelişimi
olduğu kavranacaktır. Bunun
bir bütün olduğu, bazı ulusların
tekeli olmaktan çıkarılması
gerektiği, ayrıcalıklı ulus
döneminin sona erdiği ve
ayrıcalıklara karşı mücadele
zorunluluğu kendini
gündemleştirmiştir.
Sosyalizmin,
enternasyonalizmin
eskiden daha fazla anlam
kazandığı, bunu insanlığın bir
bütün olarak kavramak
zorunda olduğu bir döneme
girmiş bulunuyoruz. İnsanlığın
sorunlarına eğilirken ulusal
yapıya dikkat etse de,
sosyalizmin bunu değil
insanlığın genel sosyal
düzeyini esas alacağı, sosyal
kurtuluşun derecesinin insanın
kurtuluşuyla sıkı sıkıya bağlı
olacağı, ulusların da
kurtuluşunun bununla birlikte
ele alınacağı bir gelişim
dönemi başlayacaktır."*

mesi ve daha ziyade iç ekonomik ve
politik gelişmelere cevap vermeye
çalışması, SSCB'yi eski dış politi-
kasından tamamen uzaklaştırmış
görünüyor. SSCB'nin nükleer silah-
sızlanmaya verdiği ağırlığa ek ola-
rak soğuk savaşı tamamen durdur-
masının ve uluslararası politik tıkanık-
lığı aşmak isteminin bir sonucu
olarak birliklerini Afganistan'dan
çekmesinin ardından Doğu Avru-
pa'da da böyle bir yönelime girmesi,
Varşova Paktı'nın askeri yanını ta-
mamen etkisiz hale getirmişse ben-
ziyor. Doğu Avrupa ülkelerindeki
yeni siyasal yönetimler de Varşova
Paktı'ndan çıkmayı ve bağımsız kal-
mayı esas aldığından, söz konusu
statüko daha şimdiden anlamını yi-
tirmiştir.

Hiç şüphesiz, sosyalist sistem-
deki bu değişim emperyalist bloku
olduğu gibi etkilemiş ve burada da
eski politikaları geçersiz kılmıştır.
Başını ABD'nin çekmiş olduğu em-
peryalist blokta yer alan Batı Av-
rupa, bugüne kadar SSCB ve Var-
şova ülkelerine karşı NATO içinde
kendini koruma mantığına yatmış-
ken, şimdiki durumda buna bir ge-
rekliklik görmemeye başlamıştır.
Daha önce de ABD etkisinden
kurtulmaya çalışan Batı Avrupa, yeni
dönemde bunun alabildiğine elve-
rişli koşullarına kavuşmuştur.

Özellikle Demokratik Almanya
ve Batı Almanya arasında birleş-
menin gerçekleşmesiyle birlikte,
Birleşik Almanya'nın öncülüğünde,
yeni bir Birleşik Avrupa gündeme
gelmektedir. AET içinde ve onun bir
üst biçimi olarak Avrupa Birliği i-
çinde bütünleşmek isteyen Batı Av-
rupa ülkeleri, şu anda Doğu Avrupa
ülkelerini de bu birleşmenin içine
çekmenin çabalarına yatmış bulun-
maktadır. Bu, dünya siyasetinde,
oldukça güçlü bir Avrupa'nın boy-
vermesi demektir ki, dünya daha
şimdiden bunun etkisi altına girmiş
bulunmaktadır.

Yakınlaşma ve ardından bütün-
leşmenin hesapları içindeki Avru-
pa'nın, NATO için bir gereksinimi
kalmamış gözükmektedir. Bu bağ-
lamda, NATO'nun da esas olarak
anlamı kalmamıştır.

ABD, süreçte cevap verecek poli-

*"Sovyet deneyiminde
gerçekleşen reel sosyalizm
genel teoride de ifade
edildiği gibi, komünist
evre olmaktan çok uzaktır.
Kapitalist ve diğer
toplumların bazı evreleri için
söylenildiği gibi, sosyalizm
için de halen bu toplumun
ilkel aşamasında
bulunduğumuz söylenebilir.
Her iddialı sistemde olduğu
gibi, sosyalizmde de
böyle bir aşamaya işaret
etmek olanak dahilindedir.
Vahşi kapitalizm, vahşi
feodalizm, vahşi kölelik daha
değişik bir biçimde
sosyalizmde de ifadesini
bulabilir. Bu temelde,
sosyalizmin vahşi
aşamasından bahsedilebilir."*

min bürokrat tarzda gelişmesine yol
açtı. Bir bütün olarak, yaşanan süre-
cin sonunda kapitalizmin yararlı çık-
tığını görüyoruz. Sosyalizmden ya-
pılacak her sağ ve sol sapma kapi-
talizmi doğal olarak rahatlatacaktır.
İşte komünizm geliyor denildiği
an, tam tersine gelişen kapitalizm ve
ABD oldu.

Kapitalizmdaki bu rahatlama o-
nun öz yeteneğinden kaynaklan-
mıyor; sosyalizmin kendi içindeki
saplantıyı uzun süre yaşamasından
kaynaklanıyor. O halde, sağa sav-
rulma veya tekrar buluşma geli-
şmelerin doğal bir sonucudur.

Bu durumda, gelişmelerin özüne
bakıldığında, kapitalizmin rahatlı-

tıkları geliştiremiyor. Sosyalist sistemin bu tarzda değişimi, SSCB'nin dünya politikasından düşmesi ABD'nin işine geldiği halde; kontrolünün dışında ve kendisine güçlü bir rakip hale gelmiş bulunan bir Avrupa'yı da istememektedir. Ancak yapabileceği başka bir şey de yoktur. Onun için "süreçten ne kadar faydalan-sam kârdır" anlayışıyla, elinden geldiği kadar kontrolü elinden kaçır-mayacak girişimlerde bulunmaktadır.

üzerinde gelişeceği görülmektedir. Ortadoğu bölgesi üzerine gerek emperyalist sistemin yönelmesi ve tahakkümü, gerekse de, emperyalizm kadar olmasa da, yeni bir güç olarak yükselen Sovyetler'in ilgisi, gelişimi ve etki alanları yaratması bölge halklarının aleyhine olmuştur. Sovyet yaklaşımının bölgede ulus-salcı eğilimi geliştirmede katkıları olmuşsa da, burjuva temelde yürü-tüldüğünden, sonuçta halkların üze-

"SSCB'ye dayanan ve esas olarak iki merkezli siyasal statükolara göre politikalar üreten sosyalist ülkelerin tümü, yeni dönemde bir başlarına kalmışlardır. Dolayısıyla bunlar da, kendi sorunlarına kendi öz güçlerine dayanarak cevap vermek durumuyla karşı karşıyadır. Ne var ki, ağır yapısal sorunlarla karşı karşıya bulunan bu ülkeler de, gerek iç muhalefetlerine karşı ve gerekse emperyalist ekonomik ve siyasal saldırılara karşı oldukça zorlanmakta ve genelde bir sağa kayışı yaşamaktadır. Şu anda sosyalizmde çözüm aramakta inat eden Küba ve Çin'in bunu ne kadar götürecekleri, ne kadar dayanacakları belirsizliğini korurken; ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerindeki radikalizm de ciddi bir bunalımın içine girmiştir. Ancak, çözümsüz değildir."

İki kutuplu siyasal durumun bu tarzdaki değişimi sadece dünyanın bu alanlarını değil, tümünü etkilemektedir. SSCB'ye dayanan ve esas olarak iki merkezli siyasal statükolara göre politikalar üreten sosyalist ülkelerin tümü, yeni dönemde bir başlarına kalmışlardır. Dolayısıyla bunlar da, kendi sorunlarına kendi öz güçlerine dayanarak cevap vermek durumuyla karşı karşıyadır. Ne var ki, ağır yapısal sorunlarla karşı karşıya bulunan bu ülkeler de, gerek iç muhalefetlerine karşı ve gerekse emperyalist ekonomik ve siyasal saldırılara karşı oldukça zorlanmakta ve genelde bir sağa kayışı yaşamaktadırlar. Şu anda sosyalizmde çözüm aramakta inat eden Küba ve Çin'in bunu ne kadar götürecekleri, ne kadar dayanacakları belirsizliğini korurken; ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerindeki radikalizm de ciddi bir bunalımın içine girmiştir. Ancak, çözümsüz değildir.

Dünyanın siyasal yapılanmasının değişimi, bloksuzlar hareketini de etkilemektedir. İki merkezden geliştirilen politikalar karşısında bir takım çıkarlarını koruma istemiyle bir araya gelen ve birlikte hareket etmek isteyen bağlantısızlar hareketi, yeni değişimler içinde işlevini yitirmektedir. Çünkü, bu dayanışmayı gerektiren nedenler ortadan kalkmaktadır. Bu durumda, eski değerler üzerinde uzun süre politika yapmaları mümkün değildir. Nitekim daha şimdiden, doğru dürüst bir toplantı dahi geliştirememektedirler.

Dünya için genel olarak söyle-necek şudur: II. Dünya Savaşı'nın ardından oluşan siyasal statükolar bir bütün olarak parçalanmış ve yeni bir sürece girilmiştir. Geçiş dönemlerinin tüm özelliklerini taşıyan yeni sürecin ne gibi sonuçlara varacağı henüz netleşmiş olmamakla birlikte, nereden bakılırsa bakılsın, yeni çelişkilerin üzerinde yeni dengelerin oluşacağı ve bunun eskiye benzemeyeceği açıktır.

Dünyadaki gelişmelerden en fazla etkilenen alanlardan biri, içinde bulunduğumuz bölgedir. Bölgedeki gelişmelere bakıldığında '90'lı yılların '80'li yıllardan oldukça zorlu boyutlarda ve değişik dinamikler

rinde katı diktatörlüklerin oluşmasına önyak olduğunu belirtmek gerekiyor.

Son 40-50 yıldır iki sisteme dayanan politik arayış ve yapılanmalar, dıştan ihraç edilen ekonomi ve siyaset, bölge halklarının özgüçlerini konuşturmaları önündeki en büyük engel olmuştur. Bu da, sistemler arası çatışmalara oturan dünyanın değişmeye başlamasıyla birlikte, bölge halklarını ve iktidarlarını amansız koşullara karşı oldukça hazırlıksız bırakmıştır.

Kısacası, gerek Sovyetler'e dayalı olarak geliştirilen diktatörlükler, gerekse daha çok da ABD'ye dayalı olarak geliştirilen şahlıklar, monarşiler dünya halklarının aleyhinedir. Birakalım sosyalizme ve demokrasiye ulaşmayı, bunlar normal bir siyasal gelişmeyi bile sağlayamamışlardır. İktidar oluşumları ekonomik gelişmeyi değil, bütünüyle tahakkümü ve talanı esas almışlardır.

Ancak, bazı ilerici tutumlara da işaret etmek gerekmektedir. Suriye, Libya, İran gibi devletler ve irili-ufaklı birçok örgüt, dünya siyasetinin tepesindeki uzlaşma ve birlikte harekete karşı, kendi politikalarını konuşturma eğilimlerini canlı bir şekilde sürdürmektedirler.

"Gerek Sovyetler'e dayalı olarak geliştirilen diktatörlükler, gerekse daha çok da ABD'ye dayalı olarak geliştirilen şahlıklar, monarşiler dünya halklarının aleyhinedir. Birakalım sosyalizme ve demokrasiye ulaşmayı, bunlar normal bir siyasal gelişmeyi bile sağlayamamışlardır. İktidar oluşumları ekonomik gelişmeyi değil, bütünüyle tahakkümü ve talanı esas almışlardır."

İran'ın çizgisi çok netleşiyor. Sosyal temeli ne kadar dar olursa olsun ve ne kadar ortaçağdan kalmış olursa olsun, geliştirilen politika dış tahakküme karşı savunma ve direnmedir. Bu, bölge halkları açısından olumlu yanı ağır basan bir politikadır. Suriye dış güçlere dayanmaktan ziyade -ister Sovyet ister ABD- daha çok onlar arasındaki dengeyi hesaplayarak ve biraz da kendini bu dengeye karşı savunarak korumaya çalışmaktadır. Libya'nın durumu benzer özellik taşımaktadır.

Geride kalanlar bazı küçük farklılıklar olsa da, genel olarak ABD ve Batı'ya dayanarak, tamamen kendi halklarını kişisizleştirmiş ve adeta silmişlerdir.

Dünyadaki son gelişmeler bölge halklarının gelişmesinin yolunun ne olduğunu iyice ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bölge halkları, ister klasik sosyalist sisteme dayalı, ister Batı'ya dayalı yaklaşımlar sergilesinler; bununla yol alamayacakları bir noktaya gelip dayanmışlardır. Başkalarına dayanmanın kendini korumaya yetmediği son Irak saldırısında açığa çıkmıştır, ABD Kuveyt Emirliği'ni koruyamamıştır.

Bugün Suudi'yi yaşatmak isteyenler, onu yaşatmak için bütün dünya yığınak yaptı oraya. Acaba kurtarabilecek mi? Bunun ötesinde, savunması dış kuvvetlere dayanan bir ülke ne kadar kurtarılmıştır?!

Mevcut durumda, işbirlikçi iktidarların, halkın ve ülkenin çıkarlarını koruyamayacağı daha net anlaşılmıştır. Dışa bağımlılık durumu devam ederse, yerli iktidarlar bu ülke halkları tarafından aşılacaktır. Çünkü, bağımlılığa ısrar etmek, halkların nefessiz kalmalarına gözyum-mak olacaktır ki, geline aşamada, halkların bunu kaldırması mümkün değildir.

İşte tam da bu noktada görülüyor ki, dünya, bu bölgeyi temel ilgi noktası haline getirdi. Sadece petrole bağlı olarak değil, mevcut işbirlikçi rejimlerin yıkılması da dünya dengesini bozacaktır. Özellikle mevcut yumuşama sürecine en büyük darbeyi Ortadoğu vuracaktır. Ortadoğu halkları dış tahakkümden en çok zarar gören ve rejimleri en işbirlikçi olan ama, aynı zamanda tarihsel potansiyeli en zengin olan halklar olmaktadır. Bir İran, hatta bir Irak neye kadir olacaklarını gösterdiler. Çelişik de olsa gösteriyorlar. Bir Libya, bir Suriye öyle kolay yutulacak lokmalar olmadıklarını ortaya koydular.

İşbirlikçiliğin daraltıldığı ve temelden halkın hareketi geçtiği bir Ortadoğu dünyayı sürükler. Buna bir de maddi zenginlikler eklenirse, mevcut yumuşama altüst olur. Zaten tutuşmaları da bundandır. Kuveyt olayı tüm bu söylediklerimizi doğrulamaktadır. İşte, bütün dünyayı kendi etrafında döndüren ilk ve tek, ama son olmayacak olay: Kuveyt!

Birleşmiş Milletler adına, ABD ve NATO kanalıyla iri devletler, işbirlikçi yerli güçler, çıkar ve güçbirliği yapmakta, bölgemizde savaş rüzgarları estirmektedirler. Nedeni açıktır; üstten ve alttan sömürde anlaşılanların yumuşama ve yeniden şekillendirme süreçlerine çomak sokulmuştur.

Bu güçler ne yapıyor? Sözümona dünyaya şekil veriyorlar, mevcut aşırılıkları yırtıyorlar. "Çavuşesku'yu biçtik, Ortega'yı indirdik. Yumuşayanlar kazanır, teslim olanlara yaşama hakkı var. Olmayanların üstesinden yavaş yavaş geliriz" diyorlar. İşte, politikaları budur. Şimdi bu politika büyük bir çıkmazla karşı karşıyadır. Dünyanın bu politikaya fazla boyun eğmeyeceği açıktır. Arzulanan statüko daha baştan

darbeleniyor.

Haklı veya haksız ve nedeni ne olursa olsun, Kuveyt'in ortadan kaldırılmasıyla statüko parçalanıyor. Özellikle de emperyalizme ve dış güçlere dayalı rejimler çözülüyor. Saddam, iradesi dışında da olsa, bir tek "hayırlı iş yaptım" diyebilir.

Kuveyt olayıyla sallantıya giren dış dengeli statükonun daha da sallanması, bölgede büyük bir devrimsel gelişmenin patlak vermesinin koşullarını yaratabilecektir. Gelişmeler daha da hızlanırsa, bölge halklarının hareketi yükselir. Bu yükselme mevcut rejimleri paramparça edebilir. Ekim, Çin ve Vietnam devrimlerinde görülen çığır Ortadoğu'da da görülebilir. Saddam'ın ne istediği önemli değildir. Böyle durumlarda esas ve belirleyici sözü halk kitleleri söyler.

Ortadoğu bu temelde statükoyu tamamen zorlayabilir mi? Her şeyden önce Ortadoğu'daki statüko parçalanabilir mi? Halkların gelişmek için başka yolu yok. Bölge halkları, kendi tarihsel kaynaklarının ve zenginliklerinin çok gerisinde bir yoksulluğa mahkum edilmiştir. Sömürenlerin doyumsuzluğu açları harekete geçiriyor. Ortadoğu halkları mevcut ve özellikle yeni oluşturulmak istenen egemen dünyaya karşı en fazla direnen halklar olacaklardır.

Bu, gerek İran ve Arap halkları için, gerekse Kürdistan ve Türkiye halkları için böyledir. Yaşadıkları tarih ve somut koşullar, onları, bu eskiden kalma rejimleri aşmaya götürüyor. Dünyada, bu bağlamda, sonuç almaya en elverişli stratejik konuma sahip bölge burası oluyor.

"Kuveyt olayıyla sallantıya giren dış dengeli statükonun daha da sallanması, bölgede büyük bir devrimsel gelişmenin patlak vermesinin koşullarını yaratabilecektir. Gelişmeler daha da hızlanırsa, bölge halklarının hareketi yükselir. Bu yükselme mevcut rejimleri paramparça edebilir. Ekim, Çin ve Vietnam devrimlerinde görülen çığır Ortadoğu'da da görülebilir. Saddam'ın ne istediği önemli değildir. Böyle durumlarda esas ve belirleyici sözü halk kitleleri söyler. Ortadoğu bu temelde statükoyu tamamen zorlayabilir mi? Her şeyden önce Ortadoğu'daki statüko parçalanabilir mi? Halkların gelişmek için başka yolu yok. Bölge halkları, kendi tarihsel kaynaklarının ve zenginliklerinin çok gerisinde bir yoksulluğa mahkum edilmiştir. Sömürenlerin doyumsuzluğu açları harekete geçiriyor. Ortadoğu halkları mevcut ve özellikle yeni oluşturulmak istenen egemen dünyaya karşı en fazla direnen halklar olacaklardır. Bu, gerek İran ve Arap halkları için, gerekse Kürdistan ve Türkiye halkları için böyledir. Yaşadıkları tarih ve somut koşullar, onları, bu eskiden kalma rejimleri aşmaya götürüyor. Dünyada, bu bağlamda, sonuç almaya en elverişli stratejik konuma sahip bölge burası oluyor."

Halklar insanlık tarihini bizzat burada tayin ettiler. Buna, ilerici ve günümüzün tikanıklığını her düzeyde aşan bir yaklaşımla cevap olabildiler. Burada büyük bir ihtilalci açılım egemen olmaya başladı. Bu, şu anda milli etkende de kendini oldukça açığa çıkarabilir. İslami renklere de bürünebilir, sosyalizm rengine de. Bütün bunlarla dünyaya kafa tutan bu bölge nerelere kadar uzanmaz? Çin'e kadar uzanır, Afrika'yı tümüyle etkisi altına alabilir. Geriye Latin Amerika kalır ki, o da benzer bir konumdadır. Dolayısıyla Ortadoğu'daki devrim, dünyaya kendisince biçim vermek isteyen güçlere karşı, en çok kafa tutan öncü bir güç durumuna yükselir.

Büyük rahatsızlık bundandır. Körfez'e yığınak ve işbirlikçilerine

görülmemiş askeri destek bundandır. Ancak, tüm bu ses fırtınasına rağmen tehlikeli adımlar da atmak istemiyorlar. Bu haliyle bir patlamaya gidilirse ne olur? Irak kolay teslim olabilir mi? Bu biraz zor görünmektedir. Irak yönetimi hem Sovyetler'den ve hem de emperyalistlerden zamanında oldukça ağır bir silahlanmayı sağlamıştır. Saddam bu gücü kullanabilecek mi? Çizgisinde gerçekten tutarlı mı, yoksa taktik bir tavır mı geliştiriyor? Durum ne olursa olsun sıcak bir ortamda, Irak halkından başlayarak Arap milliyetçiliği ivme kazanacaktır. Sonuçta, bu, irade dışında da olsa bir Arap ulusal kurtuluşçuluğuna yol açabilir. Saddam dinamiti patlattı, belki kendisi de bunun altında ezilebilir. Dış güçlerin korkusu, uyandırılmış bir Arap milliyetçiliği ve bunun yaratacağı sonuçlardır. Tehlikeli bir adım atmaktan korkuyorlar. Çünkü, sonuçta hepsi bunun altında ezilebilirler. "Saddam gider ama, ona karşı güçlerin de bölgede fazla yerleri kalmaz" deniliyor. Bu, oldukça doğruya yakın bir yaklaşımdır. Sonucun onlar için garantili olmaması iki ayaklanı bir papuca sokmuş bulunuyor.

Milyonların savaşa çekilmesi, görülmemiş silahların konuşturulması, bu bölgeyi en azından bir on yıllık -2000 yılına kadar- çatışma ortamına çeker. Parçalanmaya başlayan statüko daha da parçalanır, yeniyi halk temelinde kurmanın savaşımı verilir. Bu da Arap gericiğinin yıkımı demektir ki, Arap gericiği yıkılmadan Arap halkının emperyalizme ve siyonizme karşı tutunması mümkün değildir.

Arap gericiğini ayakta tutmak isteyen İsrail ve ABD'dir. Eskiden şunu söylüyorduk: Bu kadar muazzam bir gerici blok yıkılmadan İsrail'e karşı gelişme olmaz. Bu, bir kez daha doğrulanıyor. İşte, bu gerici blok eğer darbelenir ve eski işlevini görmezse, Araplar için çok farklı bir denge doğar ve bu denge İsrail'e yansır; İsrail yaklaşımları daha gerçekçi olarak ortaya çıkar.

Bunun yanında, gericiğe dayalı dengelerin bozulması ve yeni dengelerin belirvermesinin en fazla etkileyeceği ülkelerin başında Türkiye ve Kürdistan gelmektedir. Son gelişmeler için, her ne kadar "Körfez sorunudur, Araplar içi bir sorundur" demek istiyorlarsa da, gelişmeler, aslında en çok Türkiye'yi ilgilendiriyor.

PKK IV. Ulusal Kongresi Belgelerinden...

IV. Ulusal Kongre platformuna

ÜLKE İÇİ PRATİK MERKEZ RAPORUDUR!

Giriş

Bugün Partimizin IV. Kongresini yaşıyoruz. IV. Kongremiz, III. Kongre'den bu yana olan süreci değerlendirek çözüme ulaştıracaktır. Hiç kuşku yok ki, bu III. Kongremize ne kadar ulaştığımızın, ne kadar ulaşmadığımızın bir sorgusu olacaktır. Evet, IV. Kongremiz III. Kongremiz temelinde pratiğimize yöneliyor.

III. Kongremiz ağırlıklı olarak savaş olayı karşısındaki tutumumuzu sorgulayarak, devrime ne kadar var olduğumuz gerçeğini ortaya koyarken, PKK, devrim ve savaş olgularının birbirinden ayrılmazlıklarını netleştirmişti. III. Kongremiz, savaş zemininde partileşme hareketiydi. Evet, öz olarak buydu.

15 Ağustos çıkışımız halk olarak savaşa çıkışımızdı, halk tarihimize bir dönemeçti. Ancak daha işin başında, ciddi bir tehlike ile karşılaştı. Savaş insan hareketinin çok özgül ve aynı zamanda en üst ifadesidir. Başka çarenin kalmadığı yerde başvurulan en son çaredir. Savaşa en son çare olarak bakmanın bilincini taşıyanlar, içine girdikleri ve/veya içinde bulundukları çıkmaza çare bulmada samimiyseler, savaş sorununa bu kararlılıkla yaklaşırlar. Ve sonuna kadar yürüklenirler. Ve savaş adamları -ki bunlar baştan sona savaş insanı inananlardır, onun bilinciyle yüklenmişlerdir- savaşı deneme usulü ele alamazlar, onunla oynamazlar.

15 Ağustos savaş çıkışımız işte bu tehlikeyle karşılaşmıştı. Savaşımızın pratik yürütmesi, daha işin başında, soruna bu canalicilikle yaklaşmamıştı ve atılımı gerçekleştirdiği gibi, atılımdan sonra da, onu geriye çekmeye çalıştı. Savaşa karşı bu ciddiyetsizlik ve beri yandan bütün cepheelerde bir savaş teyakuzuna ve saldırı durumuna geçen düşmanın tavrı biraraya gelince, zafer çıkarabileceğimiz bir gelişme tersine işlemeye başladı, yenilgi kapıyı çaldı.

III. Kongremiz bu tehlikeli gelişmenin önüne geçme ve savaş bilincini onarma, bu temelde savaşa inancı yükseltme müdahalesi olarak gündemleştirdi.

O günden bu güne kadarki gelişmelere baktığımızda görülen tablo şudur: "Bitirdim bitireceğim,, diyen düşmanın bile kabul ettiği bir savaş durumunu yaşıyoruz. Düşman bütün gücünü sarfettiği halde, bugün ülke topraklarına sökülmezcesine yerleşmiş bir gerilla ve savaş gerçekliğimiz var. Ve yine bu savaş gerçekliğinin önünü açmış olduğu büyük bir halk ayaklanması sürecini yaşıyoruz. Parti Önderliğinin belirttiği gibi, "Halkımız tarihinde ilk defa iktidar olma şansını yakalamıştır,,.

Tüm bu gelişmelerin çıkış yaptığı nokta III. Kongremiz, III. Kongremizin savaş ruhu olmuştur.

Ancak, bunca gelişmeye rağmen, savaşı geliştirmenin ciddi sancılarını yaşıyoruz. Ve bu sancılar bazen öldürür gibi etkiliyor. Parti Önderliği, "Herşey savaşımıza selam duruyor. Sizden beklenen, bunun komutasını ele geçirmesini bil-mektir,, diyor. Şu anda bir de içinde bulunduğumuz durumun özlü ifadesi oluyor bu sözler. İçinde bulunduğumuz temel sorun, savaşp savaşmama olmaktan çıkmış, savaşı geliştirme sorunlarına varmıştır. Savaşan gerilla savaş tarzını tuttur-muyor, savaşan gerilla parti olayına

ulaşmıyor ve bu da gelişen savaşı köstekliyor, sakatlıyor.

Açıktır ki, bu tarz bir savaş kurtarıcı olmaz, amacına ulaşmaz. Amacı-mıza ulaşmak için, savaşmak zorundaydık. III. Kongre bu zorunluluğu gerçeğe dönüştürdü. Ama savaşmanın, kan dökmenin, öldürmenin yeterli olmadığını görüyoruz. Savaş adımı bilinçle atılır ve bu bilinçle sürdürülür. Bilinçle yürütülmeyen savaş kör bir dövüşe dönüşmekten kurtulmaz.

Birçok gelişmenin sahibiyiz ama, savaşımızı öldürücü tehlikelerle karşı-karşıya bırakan birçok sorunun da sahibiyiz. Ve gerçekten ulusal kurtuluşa götürecek bir savaşa ulaşmak istiyorsak, bu sorunları çö-züp doğruya ulaşmak olmazsa olmaz yaşam koşulumuzdur. İşte IV. Kongremizin anlam ve önemi buradan ileri gelmektedir.

IV. Kongremizin ele alıp çözüme ulaştıracağı sorunlar, son dört yıllık savaş pratiğimizde kendisini oldukça hissettiren ve gün geçtikçe ağırlaşan bir durum arz etmektedir. Bugün savaşımızın en önemli sorunu parti öncülüğüne ulaşmama, bu alanda ciddi bir tasfiyeyi yaşamadır. Bu, savaşımızı ulusal kurtuluşun devrimci siyasetinden dıştalarken, her türlü proletarya dışı sınıf ve tabakaların kendi güdü ve siyasal eğilimlerini konuşturdukları bir ortama mahkum kılmaktadır; ki bu, günümüzde düşmanın özellikle takip ettiği ve temasa geçmek istediği bir yönelim içine girmektedir.

Parti öncülüğünün yitirildiği yerde, parti dışı yaşam kendisini gösterecek ve burada yoldaşlık ilişkileri ortadan kalkacaktır; parti ve savaş temelinde birleşme ve güçlenme yerine kişisel, sınıfsal güdü, eğilim ve alışkanlıklar temelinde bir araya gelme yaşanacak ve bu giderek kendini örgüte yansıtacaktır.

Parti yaşamının yitirildiği yerde, yaşam düzeni ve kültürel yozlaşmanın kendisini göstereceği ve bunun, adım-adım savaşı ve savaşçı yapıyı kemireceği, içini boşaltacağı açıktır. Böyle bir yerde savaşma azmi köre-lir, istekte bir düşüş yaşanır.

Yaşama parti tarzıyla sarılmamak, parti çözümünü esas almamak, köktenci olmayı, es geçmeyi, umursamamayı birlikte getiriyor. Bugün içinde ağır olarak bocaladığımız taktik dışılık, gerilla hareket ve vuruş tarzına ulaşmamak nereden kaynaklanıyor? Bu ucuz yaşama, asalak yaşama alışkanlığıdır; partinin proleter üretici karakterinden uzaklaşmak, onun dışına çıkmaktır. Hal-ka bu kadar yük olma, düşmana yönelmeme, topluma çıkarıcı yaklaşan sınıf ve tabakaların savaş mantığından, kaçamak savaş mantığından başka bir şey olmuyor.

Savaşa ciddiyetsiz yaklaşıldı mı da, savaşı geliştirecek insana önem verme, değer ortaya çıkarma anlam-sızlaşır. Kadrosuzluğumuz, kadrolarımızın birbirlerini dıştalama ve tasfiyeleri, eğitime önem vermeme, insanı kalite olarak yükseltmeme böyle olarak çıkıyor.

Tüm bunlar, günümüzde canalıcı sorunlar olarak başımıza çıkmaktadır. Büyüyen bir savaşın yükü altındayız, büyüyen bir savaş gücüyüz. Sorunlarla yaşamak, büyümeye paralel olarak sorunların da büyümesini birlikte getiriyor. Ve sorunlarla yaşamak sağlıklı bir büyüme ve ge-

lişmeyi engelleyen, gittikçe zıddına dönüşen bir duruma düşmek oluyor.

İşte IV. Kongremizin önüne geçeceği şey de, tüm bu sorunlarımızdır. IV. Kongremiz, Parti öncülüğünü, parti yaşamını tasfiye eden her türlü anlayışı, davranışı ve bunların sahiplerini ortaya çıkarıp, gerekli dönüşümü sağlayacak, partiyi parti dışılığın ve bunun sorumlularının elinden kurtaracak, savaşımızı kendi sağlıklı kanallarına akıtacaktır.

III. Kongre savaşa sevk etti; IV. Kongre savaşımızı parti öncülüğünde zafere ulaştırmanın sıçrama tah-tası olacaktır.

III. KONGRENİN ANLAM VE ÖNEMİ

Önemli bir evrede gerçekleşen partimizin III. Kongresi, gerçekleştirdiği dönem, bu dönemde ulusal kurtuluş savaşımızı tıkayan, geliştirip güçlendirmeyen çeşitli anlayışların giderilmesi, düşmanın tasfiye çabalarının, her türlü gerici zorunu kullanarak geliştirmek istediği imha sürecinin boşa çıkarılması anlamında tarihsel öneme sahiptir. Herşeyden önce sömürgeci Türk devleti, mücadelemizi bastırmak ve adım adım imhaya sürüklemek için yasal kılıflarla birçok tedbire yönelmekteydi.

PKK IV. Ulusal Kongresinden...

Askeri, ekonomik ve siyasal alanda tüm gücünü ve olanaklarını buna seferber ederek yeniden örgütlenme ve düzenlemelere gitmekteydi. "Pişmanlık Yasası"nı sürekli canlandırmaya çalışması, Özel Valilik, Özel Kolordu vb. birçok savaş aygıtının hazırlanması bu dönemde gerçekleşmektedir.

İkincisi ve en önemlisi de parti içi sorunların giderek ağırlaşp kendisini dayatmasıdır. Parti taktiğini saptran, kendisinde tıkayan, örgüt yerine örgütsüzlüğü koyan, merkezleştirme yerine merkezleşmeyi önleyen, kadroları işlevsiz bırakarak heder eden tasfiyeci ve tutucu anlayışlar 1986'lara gelindiğinde partimizi tam bir tasfiye ile başbaşa bırakmışlardır. Gelişen muazzam kitle desteği ve sempatisi değerlendirilememiştir. En önemlisi de düşman bu anlayışlara bel bağlamış ve böylece düşmanın mücadelemizi tasfiye çabalarını da umutlandırmıştır.

Genel anlamıyla böylesi bir süreç yaşanırken, Parti Önderliği'nin öngörüsü ve bitmez-tükenmez çabalarıyla, yoğun bir emek temelindeki hazırlığıyla III. Kongre sürecine gelinmiştir. Parti Önderliği bu süreci öz olarak şöyle ifade etmektedir: "Büyük sabırla, bütün insani yeteneklerimizi kullanarak, küçücük

bir mevzi de olsa burayı iyi kullanarak, büyük bir duyarlılıkla bizde korunacak ne değer varsa korumak için herşeyimizi ortaya koyduk. Ve adım adım III. Kongre sürecini somutlaştırmaya çalıştık,, (Politik Rapor, Syf. 162) Parti Önderliği'nin direkt çabaları ile bir yandan Kongre süreci geliştirilirken diğer yandan ülke içi pratiğe yapılan müdahalelerle 1986 baharında Mahsum KORKMAZ (Agit) arkadaşın öncülüğünde bilinen atılım gerçekleştirildi.

Düşmanın tüm boşa çıkarma çabalarına rağmen, yoğun çözümleme gücü, güçlü kararlar ve yüksek karar düzeyiyle III. Kongre başarıyla tamamlandı. III. Kongre gerçekliği her türlü parti dışı anlayışı tasfiye ederek, parti ortamının netleştirilmesi, parti taktiğinin uygulanması için en yaratıcı çözümleri sağlamıştır. Parti ortamında militan kişiliğe gelmeyen kişilikleri çözmüş ve kadro yapısının niteliksel atılım yapmasının önünü açmıştır. Parti Önderliği'nin de Kongre konuşmalarında belirttiği gibi, Kongre'de çözümlenen bir kişi, bir sınıf ve bir an değil, toplum ve tarihtir. Mücadelemizin tüm sorunları çok kapsamlı açılımlarla netleştirilerek bu anlamda muazzam bir çözüm gücüne ulaştırılmıştır. Parti-Cephe ve Ordu gibi devrimin temel organları konusunda alınan güçlü kararlarla önümüzdeki dönemin temel görevleri belirlenmiş ve bunların pratikte hayata geçirilmesinin yol ve yöntemleri teferuatlıca ortaya konmuştur. III. Kongremiz, dünyadaki somut durumun en doğru tarzda analizini yaparak, ittifaklar politikasını güncelleştirerek dost ve

mesi, geçmişin sorunlarının aşılması temelinde geleceğin güçlü yaratılması, tüm yapımızın yeni dönem görev ve gelişmeleri temelinde yeniden düzenlenerek örgütlenmesi gerekmekteydi. Bu amaçla Partimiz III. Kongre sonrası ilk müdahaleyi ülke pratiğine Kürdistan üzerinden gerçekleştirmiştir.

1986 sonlarına doğru, somut olarak başlayan Kongre çizgisini taşıma faaliyetleri için, ülkenin hemen hemen tüm alanlarından en gelişkin yapının bir araya gelmesi söz konusudur. Bu anlamda doğru yaklaşıldığında bu süreci kısa sürede ülkenin en önemli alanlarına aktarmanın önünde hiç bir engel yoktur.

.... Kürdistan sahasında yürütülen bu faaliyete damgasını vuran, Kör Cemal'in şahsında ifadesini bulan işbirlikçi feodal-komplocu anlayış ile Şexmus unsurunun başını çektiği kemalist aydın lümpenizmidir. Parti karşıtlığında aynı kapiya çıkan bu iki anlayış yapı üzerinde belli bir egemenlik savaşı yürüterek kendilerini örgütlemeye çalışmıştır. İlk etapta birbirlerine karşı mücadele içinde olan iki ayrı anlayış görünümü verse de partiyi dağıtmada, kadroları öldürmede, ortamı muğlaklaştırmada, lümpenizmi bir yaşam tarzı olarak geliştirmede çabalar ortak, özleri birdir. Zaten yaşatılan süreç iyi incelendiğinde ortak çabanın ortak sahipleri oldukları kendiliğinden anlaşılacaktır. Kör Cemal pratiği nedir? Nasıl bir yapı oluşturmak istemektedir? Bununla nereye varmak istemektedir?

Herşeyden önce bu anlayış sınıf temelini Kürdistan'daki işbirlikçi feodal yapıdan almaktadır. Düşmandan kopuş diye bir sorunu yoktur. Varlığını ve yaşamını, herşeyi düşmana peşkeş çekirtmede ve düşmanla bütünleştirmede bulur. Sahtedir, ikiyezlidir, komplocudur ve bağlı olduğu herhangi bir değer yoktur.

Böylesi bir sınıf temeli üzerinde şekillenen bu anlayış yeniden bir kongre süreci yaşatmaya çalışmıştır. Yoğun bir hazırlık, çözümleme ve emekle hazırlanıp başarıyla gerçekleştirilen III. Kongre gerçekliğini taşıyıp özümsetme gibi bir görev varken sanki hiç bir şey yokmuşçasına herşeye "yeniden" başlamaya çalışılmıştır. Bir yandan böyle bir süreç geciktirilirken, diğer yandan kendisini Kongre gerçekliği yerine koymuştur. "Kongrenin kurtarıcısı" pozisyonuna bürünerek, haketmediği halde kendisini yaratılan bunca değerlerin tek sahibi olarak yansıtmış ve bir de bu yönüyle yapı üzerinde etkinlik sağlamaya çalışmıştır.

En çok işlediği tema köylü-aydın temasıdır. "İşte partide proletaryanın temsil gücü kalmamıştır, en iyi iş yapanlar köylülerdir,, anlayışını işleyerek kendi eğilimini örgütlemenin zeminini açmıştır. Aslında suni bir temadır bu. Ve işbirlikçi feodal-komplocu anlayış kendisini gizlemek için buna sarılmaktadır. Bunun yanı sıra, "Partide proleter kalmamıştır ve dolayısıyla biz köylülere iktidar yolu açılmıştır,, diyerek bu eğilimi bağrımda taşıyan kişiliklere çağrı yapmaktadır. Böylece parti içinde ağırlık sahibi, güç sahibi olmayı amaçlamaktadır. Başvurulan bu sahtekarca tutumla güç sahibi olunca varacağı nokta, kendisini biraz daha pahalıya efendilerine satmaktır. Parti ile bütünleşmeyen, çeşitli zaafkar taşıyan yapıyı böylece yanına çekmek istemiştir. Parti Önderliği de birçok değerlendirmede, "Bir gün iktidar sahibi olsalar ikinci gün kendilerini pazara çıkarırlar,, belirleme-siyle bu anlayışın gerçek durumunu ortaya koymaktadır. Esas olarak hangi ad altında olursa olsun, kendilerine ne türden maske takarlarsa

III. KONGRE ÇİZGİSİNİN ÜLKEYE TAŞIRILMASI VE DAYATILAN TASFİYECİLİK

Tarihsel bir dönemin eşiğinde gelişen Partimizin III. Kongresinin çizgisini yaşamla bütünleştirmede, ete-kemiğe büründürmede ülkeye taşırılmasının büyük önemi vardı. Parti taktiğinde ifadesini bulan III. Kongre kararlarının hayata geçiril-

taksınlar gerçekleştirilmek istenen, PKK'nin işbirlikçiliğe yatınmasıdır. Bunun uzun vadede hesaplanmasıdır. Sırtını bir yandan Türk hakim sınıflarına, diğer yandan tarihsel Kürt işbirlikçiliğinin ihanetine dayayarak ve bunda KDP modelini örnek alarak, KDP'nin Kuzey'deki yansıması anlamında bir "işbirlikçi PKK" oluşumuna varma hedeflenmektedir. Erkenden açığa çıkarılmasıyla kendisini tümünden yansıtmaya fırsatı bulamadıysa, ömrünü daha fazla uzatamadıysa bile geliştiği dönem, ulaşmak istediği hedefi dikkate alındığında bu anlayışın Avrupa'da geliştirilmek istenen H. Yıldırım provokasyonu ile birlikteliği vardır. Sorun fiili bir bağ veya işin objektif-subjektif yanından ziyade, oynanmak istenen oyunlar ve yapmak istediklerinin özüdür. Birisi PKK'yi işbirlikçiliğe yatırmak, diğeri ise ilim-lilaştırmak istemektedir. Ulaşılacak istenen hedef aynıdır, PKK'nin tasfiyesidir.

... Kürdistan'da yaşatılan süreç, daha önce belirttiğimiz iki anlayışın ortaklaşa yürüttükleri tasfiye faaliyetleri sürecidir. Ve bu faaliyet birbiriyle anlaşma-uzlaşma temelinde yürütülmektedir. Buradan anlaşılmalıdır ki, "köylü-aydın" ayrımı çok sinsi geliştirilen bir maskedir. Her iki anlayışın çabası partiye sahiplik edebileceklerin ve parti öncülüğünün tasfiyesi yönündedir.

Süreci yaşatma adı altında kadrolar üzerinde geliştirilen oyunlar nelerdir? Hangi yöntemlerle kadrolara yönelinmiştir? Bunlar biraz açıldığında bu eğilimlerin kendilerini nasıl örgütledikleri daha iyi anlaşılacaktır.

Herşeyden önce kadrolara yönelik uygulamanın özü ve pratiği düşürmedir. Kendi kadrosunu nasıl hazırlayacak? Anlayışını nasıl yapıya egemen kılacak? Anlayışının egemen olabilmesi için kadroları kendisine bağlaması ve deyim yerinde ise, uysallaştırması gerekiyor. Bundan dolayı ilk yapılan şey; kadroları suçluluk psikolojisi içinde boğmaktır. "Hiç bir şey yapmamışsınız, hepiniz suçlusunuz" diyerek kadrolara yönelmiştir. Öyle ki kadrolar kendi kendileriyle uğraştırılarak bunalıma sürüklenmişlerdir. Geleceğe yönelik, özümseme, kararlılığa ulaşma ve Kongre gerçekliğinin güçlü uygulanıcıları olma yerine kısır döngüler içinde boğulan, "işe yaramazlığına" inandırılan bir yapı yaratılmıştır. Aslında burada kadrolarda geliştirilen düşünce şudur: "Bu kadar bataklığa batmışsınız, ancak ben sizi bu bataklıktan kurtarabilirim. Bunun şartı da bana itaat etmeniz, boyun eğmenizdir." Nitekim, provokatör mevcut yapıya boyun eğdirmek ve yapıyı kendisine bağlamak için kadroları hastalıklı hale getirip yatağa düşürünceye dek bunalıtmıştır. Bu duruma düşürüp kendisine bağladığı kadro kendi amacı doğrultusunda kullanılacak hale gelmiştir artık. Bu temelde, Kör Cemal'in kendi anlayışının örgütsel temellerini atma durumu söz konusudur. Bu anlayışın kadro yapısı içerisinde yankısını bulduğu kesim daha çok partileşmeyen, birçok yönden parti dışılığı yaşayan, feodalizmin etkilerini önemli oranda taşıyan kesimdir. Bu kesim, kadro yapısının üzerine alabildiğince sürülmüştür. Ve hatta diyebiliriz ki, -Kör Cemal'in de ifadesiyle- bu kesimden birçoğu Kör Cemal'i Kör Cemal'den daha fazla uygulamışlardır. Tabii ki burada söz konusu olan, bir anlayışın uygulanmasıdır. Kendisine boyun eğmeyen veya önünde engel olanların her türlü yöntemle etkisiz kılınmasını mübah saymaktadır. Yapı içerisinde teşhir ederek bunalıma sokma, ya kaçırma veya komploya getirerek

saf dışı bırakma, bunların uygulamalarından bazılarıdır. Böylece partimizin en değerli kadrolarından birçoğu işlemez kılınmıştır. Aynı sınıf anlayışına sahip olup kendi etrafına topladığı kesimle yaptığı ayarlamalarla "Botan beylikleri", oluşturmaktadır. Kendisince uygun bulduklarını Botan'ın çeşitli bölgelerinin beyleri, kendisini ise beyler beyi olmaya hazırlamaktadır. Yapı içerisinde alabildiğine bir muğlaklık, kuşkuculuk ve güvensizlik ortamını oluşturur. Bunun en açık örneği Metin unsurunun kamp pratiğidir. Eğitim kampında herkesi birbirinin peşine bir hafife olarak takar, herkes herkesi takip eder. Doğal olarak yapıda birbirinden şüphelenme, arkadaşlarına güvenmeme olgusu hakim olur. Yoldaşlık ilişkileri, parti içindeki birlik ruhu böylece dumura uğratılmak istenir. Genel anlamıyla kadrolara yaklaşımı böyle özetleyebiliriz.

"Kör Cemal pratiği nedir? Nasıl bir yapı oluşturmaktadır? Bununla nereye varmak istemektedir? Herşeyden önce bu anlayış sınıf temelli Kürdistan'daki işbirlikçi feodal yapıdan almaktadır. Düşmandan kopuş diye bir sorunu yoktur. Varlığını ve yaşamını, herşeyi düşmana peşkeş çektilerinde ve düşmanla bütünleştilerinde bulur. Sahledir, ilkyüzüdür, komplocudur ve bağlı olduğu herhangisi bir değer yoktur."

Kitlelere yaklaşımı ise daha azgıncadır. Halkın üzerinde güç olmak için, onu, üzerinde her türlü despotik, zorba yöntemlerin geliştirilmesi gereken bir yığın olarak görür. Devrimci politikayı taşıyarak halkın kazanılması, mücadeleye katılması gibi bir sorunu yoktur. Önerdiği veya tasarlayarak uygulamak istediği yöntemler kontra yöntemlerinden farklıdır. 1987'deki ilk uygulamalarla Şemdinli alanının faaliyetlerimize kapanır hale gelmesinde bu anlayışın yeri belirgindir. Her şeyi bir zor veya otorite olarak ele alır. Askerlik yasaının uygulanması adı altında geliştirmek istediği, tam bir kaçırtma ve giderek halk düşmanlığıdır. Halkın değer yargılarını tanımaz. Doğru devrimci politika ile halkı kazanma yerine baskı, şantaj, tehdit ve komployla buna ulaşmak ister. Bu anlayışa göre; bir köye mi girdin köylülerin senin otoriteni kaullenmeleri için gidip kör, topal, işe yaramaz birini getirerek köy meydanında kurşuna dizeceksin ve böylece otoriteni tesis edeceksin, karşı çıkana vuracaksın, köy ileri gelenlerinin, aşiret reislerinin çocuklarını askere alacaksın, sana kul olmuysa vuracaksın. Feodal çeteciliğin halka yaklaşımı budur ve halka herşeyi reva görür.

Savaş yaklaşımı KDP türünü aşmaz, hatta onun silik bir kopyesidir. Düşmanı değil, kitleleri hedef alır. Görünürde abartılı hedefler önüne koyar, gerçekleşmeyecek, ulaşamayacak şeyleri hedefler ama pratikte buna yanaşmaz. Özünde ulaşamayacağını bildiğinden, bilerek böylesi hedefleri koyar. Bir diğer yön de, ulaşılacak hedefleri koyar, kadrolar buna ulaşamayınca umutsuzluk, yılgınlık ve giderek inançsızlığı geliştirir.

Bu anlayış önüne merkezileşme yerine merkezileşmemeyi koyar. Dönem ve genel faaliyetler merkezileşmeyi zorunlu bir görev olarak dayatırken işbirlikçi-feodal komplo-

culuk merkezi bireyselleştirir. Örgüt otoritesi yerine bireyin otoritesini ve keyfiyetçiliği kendisine esas alır. Toplumun en geri örgütlenmelerinin de gerisindeki ölçülerle hareket eder. Nitekim Kör Cemal'in faaliyeti de böyle olmuştur. Merkezi parti merkezi olmaktan çıkarak kendi ekseninde döndüğü bir aygıt durumuna dönüştürmek istemiş ve uygulama alanında bu konuda bir hayli mesafe de almıştır. Örgüt olayının en üstten bu duruma sokulması giderek her düzeyde faaliyetlere yansımıştır.

Süreç boyunca Şexmus unsurunda ifadesini bulan kemalist lümpenizm de faaliyetini sürdürmüştür. Diğer anlayış kadar egemen olmasa da esas olarak Dersim faaliyetlerinin tek yaratıcısı olarak ortaya çıkmış ve bu faaliyetlerin -ki hiç haketmediği halde- üzerine oturmuştur. Geleceği de "garantiye", almak için aynı anlayış sahiplerini ön plana çıkarmış, partiye sahiplik edebilen, geçmiş Dersim pratiğinde en olumlu emeğin sahibi olan arkadaşları ise düşürmüştür.

Yoğun kadro gücünün ve çok sayıda deney-tecrübe sahibi arkadaşın da yer aldığı bir ortamda bu anlayışların bu denli zemin bulmasının nedeni nedir? İki anlayışın sahipleri ve etrafında kümelenenler her türlü tasfiyeyi geliştirirken partiye bağlı, dürüst arkadaş yapısının tavrı sessiz, suskun ve seyirci kalmaktır. Birçok basit gerekçelerle dışalanır, bir tarafa gönderilirler. Aslında açıkça yaşanan tasfiyecilik karşısında görevlere sahip çıkmayan ve devrimci sorumluluktan uzak bir tutum içerisindedirler. Sorunları görmeme veya kavramama söz konusu değildir. Sorunun kaynağı ne olursa olsun bu durumdaki arkadaşlar geliştirilen tasfiyeciliğe karşı çözüm-süzdürler. Ve bunların dayattıkları çözümü kabul ederek boyun eğmişlerdir. Halbuki bu dönem Parti Önderliği'nin talimatlar düzeyinde yoğun müdahaleleri söz konusudur. Ama, yapılması gerekenleri ve süreci çok net ortaya koyan bu talimatlar uygulama gücü de gösterilememiştir. Elbetteki partimizin doğrultusunu temsil edemeyen bu yapıyı parti dışı anlayışlara uygulama zemini sunmuş ve cesaret vermiştir.

Böylesi bir yapı ve süreçle kendi anlayışını yapıya taşıyan Kör Cemal taktik önderlikle oynayarak stratejik önderliği işlevsiz kılmanın çabasını sergilemiştir. Çünkü, kendi emellerine en büyük engeli partimizin stratejik önderliğinde görmektedir. Faaliyetleri, çizgiyi taktik alanda tıkayarak stratejik önderliği boşa çıkarma ve böylece eğiliminin egemenliğini ilan etme istemindedir. Daha baştan itibaren bunun faaliyetini yürütmüştür. Zaten daha sonra kendi pratiğinin izahını yaparken bunun anlamını, "Parti Önderliği'ni nezaketle öldürmek" olarak koymaktadır. Başlarken zemini yokluyor, kendi anlayışının temsilcilerini etrafında topluyor, bir kesimine boyun eğdirip kendisine bağlıyor, diğer bir kesimi ise dışlayarak devre dışı bırakıyor. Böylece önemli oranda kendi anlayışını taşırmış oluyor. Bundan sonra yapılmak istenen ise, önderliği boşa çıkarmak ve işlevsiz kılma. Özünde önderliği boşa çıkarmak için baştan sona kadar bunu hedefleyen tutumlara giriyor, fakat bunu sessizce yaparak daha çok belli bir "güce" ulaştıktan sonra alenileştiriyor.

Sonuçta birçok müdahaleye rağmen işbirlikçi feodal-komplocu anlayış ile aydın-kemalist lümpen anlayış etkisizleştirilmediğinden dolayı kadro yapımız bu anlayışlarla yüklü olarak faaliyet alanlarına dağılmıştır. Daha sonraki pratik süreç-

ler işlendiğinde, gidilen alanlarda bu anlayışların sahiplerinin partiyi tasfiyeye uğratma ve işlevsiz kılma faaliyetini, kitlelere ve yapıya karşı despotik yöntemleri hangi boyutlara vardırırdıkları rahatlıkla görülecektir. Diyebiliriz ki, bu süreçte ülke pratiğine taşınan III. Kongre gerçeği yerine, temsilini Kör Cemal ve Şexmus'ta bulan tasfiyeci anlayışlardır.

PARTİ FAALİYETLERİ

I- Merkezileşme ve merkez faaliyetleri:

Kongre sonrası başlayan süreçten günümüze kadar kendini en çok dayatan sorunların başında merkezileşme gelmektedir. Parti taktiğinin yetkince uygulanması, Parti güçlerinin örgütlü bir tarzda faaliyetleri geliştirmesi ve dolayısıyla siyasal-silahlı ordulaşmanın sağlanması, parti öncülüğünün tüm bu çalışmalara oturtulması, genel çalışmaların günlük olarak yönlendirilip yürütülmesi, denetlenerek düzenlenmesi herşeyden çok merkezi faaliyetlerin sağlıklı geliştirilmesine bağlıdır. Esas olarak merkez tüm pratiğin aynası olmak durumundadır. Her düzeydeki faaliyetlerin cisimleştiği bir kurum olarak merkez, ruhuna ve sorumluluğuna uygun tarzda işlediği oranda faaliyetlere ivme kazandırır, tersi durumda ise, faaliyetleri yıkıma uğratır. İki kongre arası geçen süreçte (1986-90) Parti Önderliği'nin sürekli çabalarına ve yoğun talimatlarına rağmen merkez bir türlü merkez olma konumuna ulaşamamıştır. Bunun sonucundadır ki, en üstten başlayarak en alta kadar birçok parti dışılığın tüm faaliyetlere yansımaya yol açmıştır.

III. Kongre sonrası faaliyetlerde Ülke İçi Merkez ve Merkez Yürütme esas olarak Botan Eyaleti'nde konumlandırılmış ve giderek adım adım tüm ülke içi faaliyetlerin merkezileşmesi hedeflenmiştir. Ancak, buna ne kadar ulaşıldı? Merkez ol-

liyetlerde bu anlayış sahipleri kendilerini dayatarak konuşturmuşlardır. Yoğun müdahalelere rağmen gerekleri yerine getirilmediğinden Merkez ve Merkez Yürütme adeta birçok yanlış anlayışın yumağı olmuştur. Bunun yansımaları, tahribatları nelerdir? Öz olarak buna değinmekte yarar vardır. Örgütlülüğün kaynağı olması gerekirken örgütsüzlüğün kaynağı olmayı beraberce getirir. Muazzam bir birliğin canlı timsali olacağı yerde parçalanmışlığa, toparlayıcılığa bir çekim merkezi rolü yerine dağıtıcılığa varır. Sürekli mücadelenin önünü açma görevi yerine tıkanmaya yol açar. Elbetteki faaliyetlerin başında yer alan merkez kurumunda bu durum yaşanır pratikte birçok karmaşıklık, parti dışı uygulama vücut bulacaktır. Geçmiş dört yıllık pratiğe bakıldığında bu durum eyalet ve bölge faaliyetlerinin örgütlenmesinde, savaş yaklaşımında, kadro sorunlarında, cephe faaliyetlerinde görülebilmektedir. Merkezin iç durumu böyle olunca her anlayış rahatlıkla kendisini konuşturma zemini ve imkanı bulmuştur. Parti Önderliği bu konuya ilişkin şunları belirtmektedir: *"Bu süreç PKK'yi bir öncü güç olmaktan çıkarıp kullanılan bir güç haline getirme, partinin etkisini kendi feodal eğilimlerine, kişisel hesaplarına kurban ettirmenin süreci de oldu. Bazıları ölümüne, hiç de PKK'lı olmadıkları halde, hatta PKK'nin canına okur durumda oldukları halde, partinin bütün odakları üzerine abandılar, çar-çur ettiler. Bunu bile-rek yapanlar da vardır, bunları da ayıklayacağız, tartışacağız ve açığa çıkaracağız. Ve göreceğiz ki, Parti aslında bir öncü güç olmaktan çıkartılmak istenmiştir. Parti öncü güç olarak ortadan çıkarıldıktan sonra kişiler, keyfi tutumlarını alabildiğine örgütleyebilirler, hizipleşebilirler. Ve çeşitli düşmanca tavırlara girip tahribatları daha da artırabilirler, ortaya çıkan da budur. Kısaca partinin aşınımı sorunu sadece 'partimize yazık oldu, bazı ilkelerine ters dü-*

"Kör Cemal taktik önderlikle oynayarak stratejik önderliği işlevsiz kılmanın çabasını sergilemiştir. Çünkü, kendi emellerine en büyük engeli partimizin stratejik önderliğinde görmektedir. Faaliyetleri, çizgiyi taktik alanda tıkayarak stratejik önderliği boşa çıkarma ve böylece eğiliminin egemenliğini ilan etme istemindedir. Daha baştan itibaren bunun faaliyetini yürütmüştür. Zaten daha sonra kendi pratiğinin izahını yaparken bunun anlamını, 'Parti Önderliği'ni nezaketle öldürmek' olarak koymaktadır."

manın gerekleri ne kadar yerine getirildi? Getirilmediyse nedenleri nelerdir?

Her şeyden önce, dört yıllık pratik faaliyet boyunca üzerinde en çok oynanan, her türlü proletarya dışı anlayışın dayatıldığı, komploculuğun, birbirini düşürmenin dayatıldığı kurumların başında merkez gelmektedir. Merkez bünyesinde adeta merkezileşmemenin çabaları boy vermiştir. Ortaya çıkan yanlış anlayışlar tüm hesaplarını merkez üzerinde yapmıştır. Bir egemenlik sahası olarak yaklaşıp buradan partiye karşı güç olmaya yeltenilmiştir.

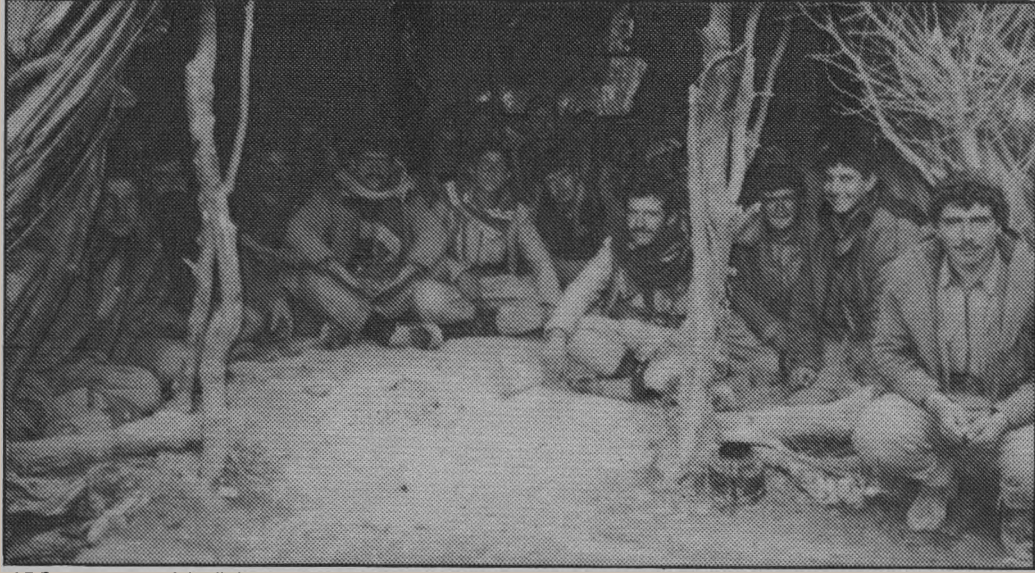
Merkezileşmeye doğru yaklaşılmadığından ve birçok sınıf dışı anlayış dayatıldığından dolayı, partinin öncülük rolünün yetkin temsiline de ulaşılmadı. Proletaryanın öncülüğüne dayatılan feodal-işbirlikçi komploculuk, Türk solculuğu ve Kemalizm parti öncülüğünü aşındırmıştır. Bunun içindir ki, genel faa-

şıldı' denilip geçirilecek bir konu değildir. Bu silahlı mücadeleyi partisiz bırakma, düşmana zaferi hazırlama ve güçlerimizi imhaya açık bırakma tutumudur." (Politik Rapor, Syf. 80) Pratikte kendisini parti ortamına dayatan budur. Parti çalışmalarına egemen olmak isteyen ve bir bütün olarak partinin öncülüğünü aşındıran bu yaklaşım düşüncede, ruhta, yaşamda, eylemde birçok çarpıklığın gelişmesine yol açmıştır.

Faaliyetlerin gelişim seyri içinde ele alındığında esas olarak işbirlikçi feodal-komplocu anlayışın kendisini nasıl örgütlemeye çalıştığı, merkezi yapımızın diğer kesiminin bunun karşısında hangi anlayışla hareket ettiği daha iyi anlaşılacaktır.

Daha Kongre gerçekliğini ülke içine taşıma faaliyetleri esnasında bu anlayış en üst düzeyde ortaya çıkarak kendisinin temellerini merkezi yapılanma bünyesinde atmıştır. Kör Cemal pratiğinde en çok merkezle oynanması, bazılarının ön-

plana çıkarılması, bazılarının etkisizleştirilmesi ve bazılarının da düşürülmesi burada izahını bulur. Kôr Cemal ilk ayarlamalarını bu kurum içerisinde yaparak kendisini partiye dayatmıştır. Kôr Cemal pratiğine bakıldığında merkezleşmenin adımlarının atılması gerekirken tam tersine bunun tasfiyesinin adımlarının atıldığı görülecektir. Temelleri bu süreçte atılan veya kaynağını buradan alan işbirlikçi-feodal çetecilik sonraki faaliyetlerde gidererek kendisini bir bütün olarak dayatmıştır.

ARKK gerillaların bir dinlenme anında...

Ülke İçi Merkez'in ağırlıklı olarak Botan'da üslendirilmesiyle, bölge ve eyalet faaliyetlerinin örgütlendirilip giderek geneli kapsayan bir merkezleşmeye varma hedeflenmiştir. Ancak bahsedilen anlayışın kendisini dayatması, bir kesimin bu anlayışla uzlaşmacı bir konum tutturması, diğer bir kesimin ise kendi görev ve sorumluluklarına sahip çıkamaması böylesi bir hedefe ulaşmayı engelleyen temel nedenlerdir. Bırakalım tüm faaliyetlere hakim olan ve yönlendirip yürüten bir merkezleşmeyi, eyalet çapında bile böylesi bir düzeye ulaşılmadığı açıktır. Parti Önderliği'nin yaşanan bu durumlara müdahalesi sürekli ve sayısızdır. Kôr Cemal pratiğine talimatlarla yapılan müdahalelerin ardından fiili müdahale gerçekleşir. 1987 sonlarına doğru gelişen bu müdahale ile işbirlikçi-feodal çetecilik teşhir edilerek en üstten bu anlayışın tasfiyesi sağlanır. Bu yönüyle atılan olumlu bir adım olmasına rağmen tam anlamı bulmaması sonucu gereken rolü ve işlevi gözmez. Herşeyden önce bu anlayış derinliğine tüm yapıda tasfiyeye uğramaz. Kôr Cemal tasfiye edilir ama, Kôr Cemallik tamamıyla tasfiye edilmez. Diğer yandan bu teşhir ve etkisizleştirme faaliyeti sadece belli alanlarla sınırlı kalır ve diğer alanlara taşınmaz. Taşırılma çabaları olmasına rağmen müdahalenin kabullenilmemesi durumu söz konusudur. Böylece özünde müdahalenin boşa çıkması veya çıkarılmasıdır gerçekleşen. 1988 yılından itibaren bu anlayışın hep kendini dayatma ve ön plana çıkarma çabası sürekli-dir.

Bu dönem sonrası yapılan çeşitli toplantılarda bu eğilimin tüm çabası herşeyiyle örgüte sahiplenme ve gasp etmeye yöneliktir. Toplantılarda genel olarak sorunlar tartışılmış, döneme ilişkin planlama ve düzenlemelere gidilmiş ve kararlar alınmıştır. Fakat bunlarda egemen olan yine feodal çete anlayışıdır. Düzenlemeler özünde ayarlamadır. Planları partiye hayata geçmesi temelindedir. Alınan kararlar birçok doğruluğu içerse de uygulamada herkesin bu kararları kendi süzgecinden geçirerek keyfiyetçi tarzda uygulamasından bahsedebiliriz. 1989 Haziran toplantısı ve ardından gerçekleşen Ülke İçi I. Konferans bu anlayışın kendisini en açık bir tarzda dayattığı, kendisini egemen kılmaya

çalıştığı platformdur. Gerek Merkez, gerek Merkez Yürütme'nin oluşumu ve gerekse de görevlendirmeler bu mantığa göredir. Yoldaşlıktan çok komploculuk, birbirine yardımcı olmaktan çok ayak oyunları ile düşürme, devrimci düristlük yerine entrikacılık, eleştiri yerine kulisçilik yaşanır. Bu durum tartışmalardan tutalım eleştirilere, seçimden tutalım görevlendirmelere kadar yansır. I. Konferans sürecinden sonrasının başaşağıya gidişte belirgin yer tutmasında bu durumlar önemli rol oynar. Konfe-

lanmışlardır. Eğer bu anlayışın keskin uygulayıcıları olan Metin ve Hogir en gözünü karaca uygulamalara gitmiş ve oldukça pervasızlaşmışlarsa diğer arkadaşların buna göz yummaktan da öteye destek sunmalarındandır. Dersim Eyaleti'nde ise S.... şahsında ifadesini bulan kemalist entrikacılık aynı tasfiyeyi yapımıza dayatmış, dört yıl boyunca partiyi kendisiyle uğraştırmış, parti dışı bir yaşam ve çalışmayı dayatmış, böylece onlarca kadronun heder edilmesine yol açmıştır.

Feodal-komplocu anlayış ile parti arasında denge kurmaya çalışan, sorunları görüp bilmesine rağmen partiden yana gereken tavrı takınmayan bu anlayışın sahipleri Türk lafazanlığının temsilini yaparlar. İşbirlikçi feodal-komplocu bir koldan partiye karşı savaşım yürütürken, diğer koldan ise bunları yürütür. Parti Önderliği bu anlayış sahiplerinin konumlarını şöyle izah eder: *"Türk lafazanlığını temsil edenlerin lafla bütün önemli görevlerin üzerine örtbas ettiklerini, kendi gemilerini yürütmek istediklerini çok iyi biliyoruz. Şu anda bunların elleri yakamızda, PKK'de şekillendirilmek istenen mücadelecilik kişiliği karşı iki koldan savaş halinde-dir. Bunlar savaşıyorlar ama kime karşı? Bunların savaşçılığı iki yönlüdür. Bunu biraz derinden yakalayalım. Lafazanlık düzeyinde Türk ağzını temsil ederler, üstünü biraz daha kazırsak, feodal kalıntıyı temsil ederler. PKK kişiliğine ulaşmamışlar, bilakis PKK kişiliği filiz vermeye başladı mı saldırıyorlar. Aslında bu da anlaşılmasın bir husus değildir. Eğer bir kişilik böyle şekillenmişse elbetteki yeni kişiliğe saldıracaktır. Yeni kişilik eski kişiliğin panzehiridir. Ya o yerle bir edilecektir ya da diğeri. Anlaşma ve uzlaşma olmaz. Anlaşma ve uzlaşma işte Türk lafazanlığı ile Kürt feodal kalınlığı arasındaki kirli uzlaşmadır... Bu temel yıkılmadıkça ve bu temelle savaşılmadıkça kendi öz kişiliğimizi yaratacağımızı sanmıyorum,"* (Ekim Çözümlmeleri, Syf. 75)

Parti kişiliğine ulaşmayan bu anlayış, içerisinde bulunduğu pratikle mücadelemizin tasfiyenin eşiğine getirilmesinde önemli bir pay sahibidir. Bi... ve B... arkadaşların şahsında en çok kendisini yansıtan burjuva liberal anlayış da parti öncülüğünün aşınmasında, taktik dışılığın yaşanmasında esas olarak feodal-komplocu anlayışla uzlaşmıştır. Feodal-komplocu anlayış her türlü entrikacılığa baş vururken bu anlayış genellikle onaylayıcı olmuştur. Daha alt düzeyde sorumlulukları olan birçok arkadaşta da aynı anlayışın egemen olduğunu belirtmek gerekir.

Merkez bünyesinde birçok arkadaşta görülen durum ise görev ve sorumluluklara sahip çıkmamaktır. Parti gerçekliğini tam anlamıyla kavrayıp yaşamamanın, düzen ve toplumun geriliklerinden devrimci kopuşu yapamamanın kaynaklık ettiği bu anlayış, birçok parti dışılığı zemin sunar. Parti Önderliği bu anlayış sahiplerinin durumunu şöyle belirtir: *"... Her türlü oyunun üzerinde oynandığı ve ağırlıkta olan kesimdir. Köleler kesimidir. Burada ağırlıklı kesimi teşkil ediyor. Üzerinde herkesin oyun oynadığı, her düdüğe kulak kabartan avanaklar kesimidir..."*

Siz üzerinde oynanmaya müsait bir zemin oluyorsunuz. Azınlık başkaları sizinle oynasa, arkadan aniden başka bir düdük çalsa kulağınızı ona kabartırsınız. Olası bir düşmanı da rahatlıkla izleyebilirsiniz. Bu ne anlama geliyor? Daha köle zeminden kopmamışsınız. Henüz bölünüp parçalanmaya müsaitsiniz. Bu ne anlama gelir? Korkunç bir irade, karar gücü haline gelmemişsiniz ve şaşırtılmaya müsaitsiniz, on tane yolu 'yol' bellemeye yatkınsınız, on tane ağzı dinlemeye, on tane duyguyu geliştirmeye, on tane fitne-fesat düşünmeye yatkınsınız. Bu ne anlama gelir? Henüz her türlü etkilenmeye açık zemini teşkil ediyorsunuz. Zehir de fişkirir, su da fişkirir, daha ayrılmamışsınız. Nitelik, keskinlik, irade, kararlılık, yürüyüş sizde tam bir kişilik haline gelmemiş. Bu ne anlama gelir? Hemen hemen bütün çalışmalarımıza işleri bozan birileri kendilerini veriyor. Hiç kimse, 'Dur sen burda çizgiyle oynadın, dur sen doğruyla oynadın, dur sen kişilikle oynadın' demiyor. Görse de söylemeye dili varmıyor. Bir-iki laf söylese de onu karara, uygulamaya dönüştüremiyor. Tek başına yapıyor, örgüte dönüştüremiyor, örgütün hatırı ile bütünleştiremiyor. Demek ki doğruyu adamı olma durumuna henüz gelinmemiştir," (Ekim Çözümlmeleri, Syf. 80-81) Sınıf temelini küçük-burjuvaziden alan bu anlayış dört yıllık pratik süreçte yanlış anlayışların boy vermesine zemin ve cesaret sunmuştur. Merkezi yapı içerisinde başta E..., Z..., M..., Dr. B... ve diğer birçok arkadaşta somutluk kazanan bu anlayış, çoğu kez partinin karşı-karşıya olduğu tehlikeyi görür ama buna karşı partiyi temsil ve koruma gücünü kendisinde görmez. Gerçek anlamda partileşmediği için geri

"Herşeyden önce örgütü olmak demek, kolektif olmaktır. Kolektifizm; ortak tartışma, ortak karar ve ortak uygulamada ifadesini bulur. Kurum ruhunun zayıfladığı bir ortamda bunlardan bahsedilemeyeceği de açıktır. Kişiler kendilerini örgüt yerine koyduklarında, kendilerini tek karar organı olarak dayattıklarında ve uygulamayı da kendilerine göre yaptıklarında kolektifizm diye bir şey kalmaz. Bu durumu ile birey örgütü kendi kişiliğinde tıkatmıştır. Durum böyle olunca herkes kendi en geri özelliklerini, yaşam tarzını, örgüt kuralı olarak yapıya dayatır."

adım atar ve gelişmelere boyun eğer. Bu anlayışı pratiklerinde yaşatan arkadaşlar niyetlerinde veya görünürde feodal-komploculuğa ve burjuva liberalizmine karşıt gibi görünse de, bunlara, karşı savaşım gücünü kendilerinde bulmadıkları için sonuçta uzlaşır ve meydana yanlış anlayışlara terkederler. Partiyi değil kendilerini korumaya alırlar. Dönem dönem bazı çıkışlar yapmak isteseler de, ya bu salt niyet düzeyinde kalır ya da kişisel çıkışlar tarzında gündemleşir. Bundan dolayıdır ki, orta yol anlayışı esasında feodal-komploculuk ile burjuva-liberalizmi önünde bir engel değildir, tersine bu yapıyla onlara zemin, güç ve cesaret sunar, ilkeli bir tutum ve tavır takınmaktan uzaktır. Aynı şekilde bununla bağlantılı olarak köylü isyancılığını aşmayan, partileşmeyen ve buna gelmeyen, partinin örgüt hat-

tında yürümeyen, kendi bireyselliğini esas alan, örgütün dayatmaları ve istemlerine cevap vermeyen ve sonuçta intiharvanılığa kadar giden anlayıştır. Bu anlayış pratikte örgüt olayının reddi anlamını taşır.

Parti Önderliği'nin yoğun çabalarına rağmen birçok parti dışı anlayış ve tutumu bünyesinde barındıran Merkez ve Merkez Yürütme genel ülke faaliyetlerinde merkezleşmeyi sağlayamamış ve kurumsallaşmamıştır. Bundan dolayıdır ki, parti taktiğinin uygulanmasından ziyade taktik dışı bir konum yaşanmıştır. Eyaletler arası çeşitli grup görevlendirmeler olmuştaki dahi gerekli koordinasyon sağlanamamıştır. Eyaletlerdeki çeşitli sorunlara müdahaleler yapılmamıştır. Merkez ve Merkez Yürütme'nin yaşadığı taktik dışılık tüm pratiğe ve alt birimlere yansımış, bu da giderek sorunların daha da ağırlaşmasını beraberinde getirmiştir. Parti öncülüğünün aşınması, parti yaşamından uzaklaşma, örgüt olayının işletilmesinde Merkez ve Merkez Yürütme'nin içinde bulunduğu konum bellidir.

2- Parti işleyişi

Parti öncülüğünün aşınması, parti işleyişinin oluşturulmaması veya yadsınması anlamına da gelmektedir. En başta Merkez ve Merkez Yürütme bünyesinde yaşanan parti dışılıklar tüm yapıya yansarak, örgütsüzlüğü beraberinde getirerek Parti işleyiş kurallarının uygulanmasına varmıştır. Örgüt olayı kuralları yaşama egemen kılındığında işler, tersi durumda ise örgüt örgüt olmaktan çıkar. Kuralları işlemeyince örgüt ortamı muğlaklaşmaya, yozlaşmaya kadar gider. Örgütün birer can damarı olan kurallar yerine kuralsızlık, keyfiyetçilik, bireysellik egemen olmuştur. Örgüt işleyişi yerine geçen bireylerin keyfi tavır ve tutumdur.

Herşeyden önce örgütlü olmak demek, kolektif olmaktır. Kolektifizm, ortak tartışma, ortak karar ve ortak uygulamada ifadesini bulur. Kurum ruhunun zayıfladığı bir ortamda bunlardan bahsedilemeyeceği de açıktır. Kişiler kendilerini örgüt yerine koyduklarında, kendilerini tek karar organı olarak dayattıklarında ve uygulamayı da kendilerine göre yaptıklarında kolektifizm diye bir şey kalmaz. Bu durumu ile birey örgütü kendi kişiliğinde tıkatmıştır. Durum böyle olunca herkes kendi en geri özelliklerini, yaşam tarzını, örgüt kuralı olarak yapıya dayatır.

Parti içi demokrasi en çok ihlal edilen olguların başında gelmektedir. Örgüt içi aleniyetin yerine çoğu kez birbirini çekiştirme durumu getirilmiştir. Demokrasi yerine pratiğe oturtulan Bastırıcılıktır. Adeta kişinin özgür düşünce belirtmesi gibi bir hakkı ortadan kaldırılarak feodal komplocu anlayışın despotizmi uygulanmıştır. Bu, parti ortamında özgürleştirme yerine suskun bir köleler topluluğu yaratmaya benzer. Ya herkes üstten belirtilen düşünceye itaat edecek ya da en despotik yöntemleri göze almayı kabullenecek. Dayatılan ikilem budur. Dönem dönem biçimde işletilmişse bile bu bir egemenlik kurma aracı olarak alındığındandır. Belirtilmesi gereken diğer bir husus da, demokrasi adına başıboşluğun, ciddiyetsizliğin dayatılmasıdır. Özellikle en özgür tartışma ve karar, seçme, se-

"Parti ortamında en çok uğruna savaşılması gereken, en çok bağlı kalınması, korunması, geliştirilmesi ve tavizsiz davranılması gereken olgu değerlerdir. Ve yine esas temsil edilmesi gerekenler bu değerlerin yaratıcılarıdır. Bunun için, partimizin bir çekirdek olarak gelişiminden günümüze kadar tüm değerlerin gerçek sahipleri olan, her koşul altında değerleri temsil ederek değer katan ve tüm değerlerin temsilini kendisinde cisimleştiren Parti Önderliği ve şehitlerimiz bağı kalınması, emir-komutalarında yürünmesi gereken en yüce değerlerimizdir. Bununla beraber PKK gerçekliğinin kendisi değerler toplamının ifadesidir. Diğer yandan zından direnişçileri, partimizin kadroları, halk kitleleri, ayrıca bir gazeteden tutalım da bir memniye, silaha kadar her şey parti değerlerimiz arasında önemli bir yer tutar."

çilme platformlarından biri olması gereken Ülke İçi I. Konferans platformunda yaşanan durumlara bakıldığında demokrasi ilkesinin ne denli zedelendiği kendiliğinden anlaşılacaktır. En demokratik ortamın gasp edilerek delegelerin belli yönere koşullandırılması ve hatta toplantının yönetim gücünün seçim ilkesini en kaba biçimiyle ihlal etmesi içine düşülen örgüt dışılığın en açık ifadesidir.

Başta Merkez ve Merkez Yürütme olmak üzere hemen hemen tüm yapımızda, toplantı sistemi ruhuna uygun işlerlik kazanmamıştır. Dönem dönem çeşitli toplantılar yapılmasına rağmen bunlar çözümlenici olmaktan uzaktır. Toplantılar dönemin sorunlarına çözüm, örgütleme ve düzenleme gücü olacakken, her toplantı adeta yeni bir karmaşıklığın başlangıcını temsil etmiştir. Gerekli çözüm ve karar gücü olma yerine toplantılarımız çözümsüzdür. Ayarlamaların, kendini konuşturmanın bir platformuna dönüştürülen toplantı sistemimiz böylece işlevini görmedi. Parti dışılıkların tasfiyesinde, yanlış anlayışlara karşı mücadelede bir savaş platformu yerine uzlaşıcılıktır egemen yan. Bazı toplantılar gerçekleşmiş ve sonuçları Parti Önderliği'ne ulaştırılmıştır. Ama, bunlar çok sistemli ve düzensizdir. En üst yapı içerisinde bile toplantılara sorumlu bir yaklaşım yoktur. Birçok arkadaş toplantı tarihlerini veya çağrılarını bilmelerine rağmen katılma gereğini bile duymamışlardır. Bu ilgisizliği doğuran temel etken, kendini ve toplantıları çözüm gücü olarak görmemidir. Resmiyet dışı tartışmalar, çekişmeler yoğun iken en resmi ve özgür platform olan toplantılarda buna yanaşmadı. Merkez ve Merkez Yürütme'de yer alan birçok arkadaşta başlangıçtan itibaren toplantıya herhangi bir rol atfetmeme ve adeta "nasıl olsa yine eskisi gibi olur" mantığıyla yaklaşım söz konusudur. Toplantı sistemi özgür ortama dönüştürülüp işletilmediği ve sorunlar gündemleştirilmediği için gayri resmi birçok fitne-fesat, çekiştirme ve didişirmeye ortam sunulmuştur. Alta doğru bu daha da yoğunluk kazanır. Düzensizce işletilen toplantılarımızda gerekli katılımın sağlandığını söyleyemeyiz. Katılım sağlanmışsa bile, uygulamada hayata geçen bireylerin kendilerini konuşturmasıdır.

Rapor-talimat sistemi adeta altüst edilmiştir. Geçen dört yıllık faaliyet sürecinde gerek kurum olarak ve gerekse de Merkez ve Merkez Yürütme bünyesinde bireyler olarak partiye ulaştırılmış, sorunları tam anlamıyla ortaya koyan, partiye gerekli bilgilendirmeyi yapan raporların sayısı yok denecek kadar azdır. Yazılan raporlar başarıları, sorunları ifade etmekten çok bir şikayet ve yakınmayı aşmaz. Başta Merkez ve Yürütme düzeyinde bu sistem işletilmediğinden dolayı eyalet ve bölge örgütlerinde de işletilmesi doğrultusunda ciddi bir

çaba sergilenmedi. Tabii ki bu da birçok sorunun zamanında çözüme ulaşmamasını ve giderek sorunların yığılmasını beraberinde getirir. Talimatlar her ne kadar görünürde kabul edilmişse de gerekleri yerine getirilmemiştir. Sorunlar, çözümler netçe ortaya konulmasına rağmen talimatların uygulama sahasına aktarılmaması onların reddi anlamına gelir. Yapıya yansıtılmayarak, kendisinde tıkatılan talimatlar genellikle özünden boşaltılmıştır. Özünde pratiğe yansıyan tavır "talimatlar ne derse desin ben yine bildiğimi okurum" anlayışıdır. Talimatlardan sonuç çıkarma, bunları en üstten başlayarak tüm yapıya ve faaliyetlere mal etme olayı yoktur. Ya talimatlar uygulanmayıp etkisizleştirilmiş, ya da dar bir çevreyle sınırlı tutularak işlevsiz kılınmıştır. Her şeyden önce örgüt olayı işletilmiyor, örgüt dışı bir yaşam dayatılıyor. Böyle olunca örgüt olayını sağlayacak, çalışmaları merkezileştirecek, doğru uygulama ve yönlendirmeyi egemen kılacak olan talimatların hayata geçirilmeceği açıktır. Çünkü talimatlar bireyselliğin, keyfiyetçiliğin, parti dışı anlayışların panzehiri ve çözüm anahtarlarıdır. Birçok hususta çok açık talimatlar olmasına rağmen başta Merkez ve Yürütme kendisini uygulayıp konuşturmuştur. Parti Önderliği'nin yaptığı birçok müdahale, önerdiği tedbir böyle boşa çıkarılmaya çalışılmıştır. Rapor ve talimatların işlemeyi yerde denetimin ihlali, denetim yerine başıboşluğun alıp yürümesi gündemleşir. Pratikte ne altın üstü ve ne de üstün altı denetimi ve tüm faaliyetlerde örgüt denetiminin işletilmesi söz konusudur. Denetim olarak dayatılan ve uygulanan hafiyecilik mantığıdır. Yine denetimle parti faaliyetlerinin korunması ve güvenceye alınması gerekirken yapılan kişilerden kendilerini güvenceye almasıdır. Kişinin kendini örgüt yerine koymasının varacağı sonuç budur. Denetim adı altında herkes kendisine bir istihbarat şebekesi oluşturmuş ve bu da yapıda kuşkuculuk ve şüpheciliğin gelişmesine yol açmıştır. Metin ve Hogir unsurlarının bu konuda yaptıkları en uç düzeydedir. Herkesin herkes hakkında bilgi topladığı, herkesin herkese hafiyecilik yaptığı bir ortamda güven kalmaz, güvenin kalmadığı yerde ise her türlü olumsuzluk gelişir. Denetim adına bunlar yapılırken gerçek denetim araçları olan rapor ve talimat sistemlerinin oluşturulmaması denetimden kaçmanın, denetime gelmemenin en açık kanıtıdır.

III. Kongre sonrası dönemde birçok çarpıtılan silahlardan biri de eleştiri-özeleştirmedir. Yığınca sorun olmasına rağmen doğru dürüst bir eleştirinin geliştirildiğini görmek mümkün değildir. Ya sorunlara karşı tam bir suskunluk, yakınlık ya da eleştiri adı altında kişiyi suçlama ve düşürmedir sergilenen. Partimizin eleştiri silahı kişiyi geliştirir, önünü açar ve çözümleyicidir. Başta Merkez ve Yürütme bünyesinde yapılan

eleştirilerin böyle bir rolü yoktur. Eleştiriler kişiyi güçlendirmek, kişinin kendisini gözden geçirmesini sağlamak için değil, tam bir suçluluk psikolojisine sokmak, bastırmak ve boyun eğdirmek için yapılmıştır. He deflenen, anlayışlar, hata ve eksiklikler yerine kişilerdir; düzeltme yerine bozma, yüceltme yerine düşürmedir. Yapılan eleştirilerden pay çıkarma da yoktur. Daha önceki bölümlerde ortaya konan anlayışlara karşılık veya hizmet eleştirinin amacını, dozajını da belirleyen bir olgudur. Özgür ortamın ihlali, yapının önünün açılmaması doğru eleştirilerin geliştirilmesini de engelleyen önemli bir husustur. Sağlıklı bir eleştiri mekanizmasının oturtulmaması, özeleştirilerde de yansımaları bulur. Pratikte görülen odur ki özeleştiriyi yaklaşımda samimiyet ve dürüstlük ciddi bir biçimde aşındırılmıştır. Ya kabul etmeme veya kabul edip de bunun gereklerini pratik yaşamda yerine getirmeme gibi durumlar vardır. Tabii ki bunlar özeleştiriyi özde kabul etmeme anlamına gelir. Birçok arkadaşta görülen durum, yıllardan beri özeleştiri verilmesine karşılık pratik yaşamda bunlara bağlı kalınmadığıdır.

Tüm bunlardan ortaya çıkan sonuç odur ki, örgüt işleyiş kuralları genel olarak ihlal edilmiş, bunun yerine çeşitli parti dışı anlayışlar kendilerini oturtmuşlardır. Kurallara uygun işlemeyen örgüt çarçığında her türlü örgüt dışılık boy vermiş ve bunlar örgüt yaşamını, örgüt ruhunu, irade birliğini önemli oranda zedelemiştir.

3- Kadro sorunu:

Partimizin oluşum aşamasından günümüze kadar süregelen sorunlardan biri de kadrolaşma sorunu. Örgüt faaliyetlerinin başarısı, örgütsel yapının sağlamlığı kadronun güçlülüğüne yakinen bağlıdır.

Günümüze kadar yaşanan süreçlerde merkezden başlayarak tüm birimlere kadar kadro politikasında birçok çarpıklık yaşanmıştır.

Herşeyden önce kadrolara yak-

ken ilgi gösterilmemiştir. Akademi'den ülke pratiğine aktarılan kadro sayısı sadece son iki yılda yüzleri aşmasına rağmen bunlar değerlendirilemedi. Pratiğe yabancı olmalarına rağmen doğru temelde yaklaşıp, yoğun bir ilgilenme, deney ve tecrübe kazandırmayla önemli gelişmelerin katedileceği açıkken bu kadar yoğunluktaki kadro yapısı kendi başına bırakılmıştır. Ve hatta birçok alanda bazı zayıflıkları olan arkadaşların zayıflıkları giderileceğine yapı içerisinde teşhir edilmiş, bunlama sürüklenmiş ve giderek düşürülmüştür. Diğer yandan bir güvensizlik olayı da vardır. Gelen kadrolara güvenilmemiş, bunun için de önleri açılmamış ve kadrolar tıkatılmıştır. Kendisine destek olunan ve geliştirilen kadro sayısı yok denecek düzeydedir. Niyet ne olursa olsun pratikte ortaya çıkan sonuç düşürmedir, heder etmedir.

İkincisi: Belli bir süreden beri pratik faaliyet içerisinde yer alan, parti bilincine sahip olan kadro yapısına yaklaşımdır. Kendilerine biraz destek sunulsa, yardımcı olunsa birçok ihtiyaca cevap verebileceklerken doğru yaklaşılmadığından, tıkanma ile yüzyüze getirilmişlerdir. Bunun sonucudur ki, birçok arkadaş yıllarca aynı görevde tutulmuş, aynı gelişme ile kalmıştır.

Üçüncüsü: Görevlendirmelerdeki yanlış yaklaşımdır. Birçok kadro hazırlanmadan, deney-tecrübe kazandırılmadan, durumu, yapı-yapamayacağı gözönüne alınmadan ağır görevlerle başbaşa bırakılmıştır. Ağır görevlerin altına konurken destek olma, perspektif verme gibi bir durum da yaşanmayınca kadro kendisine yüklenen bu ağır yükün altında yığılıp kalmıştır. Burada suç yine kadroda görüldükçe, "işe yaramaz, yapamıyor" denilerek bir kenara itilmiştir. Diğer bir husus ise bunun tersidir. Birçok görevi yapacak düzeye gelmiş olan kadro ve kadro adaylarını görevsiz bırakma ve en basit işlerde tutma yaşanmıştır. Bu, kadroyu geliştirmediği gibi giderek sorumsuzluğu, güvensizliği de bera-

karmaşadan da bahsetmek gerekir. Güntübirlik değişimler, terfiler ve görevden düşürmeler özellikle 1989 pratiğinde yoğunca yaşandı. Bir günde en üst düzeyde görevlendirilmek ve hemen ardından görevsiz kalma bir an meselesidir. Keyfiyetçiliğin bu tarzda uygulanması kadroların gelişimini frenlemiştir.

Genelde kadrolara yaklaşım böyledir. Bunun yanı sıra S... 'nin Dersim Eyaleti'nde şekillendirmek istediği kadro tipi tamamen uydu, lafazan ve her türlü kullanılmaya açık bir tiptir.

Bunlara ek olarak kadrolardan da kaynaklanan çeşitli yetersizlikler söz konusudur. Boyun eğmecilik, köle ruhunun aşılması egemen yandır. Ayrıca görev ve sorumluluklara yetkince sahip çıkmama, kendi gelişimine önem vermeme durumu da görülebilmektedir.

Merkez ve Merkez Yürütme kadro politikasına karşı doğru bir tutum sergileyememiştir. Birakalım yapı içerisinde bir ayırtırmayla kadrolaşmaya aday olanların tespit edilerek geliştirilmesini, eldeki hazır kadro birikimini bile değerlendirememiştir. Kadrolar faaliyetlere ortak edilmemiş ve salt birer uygulayıcı olarak görülmüşlerdir. Kadroların korunmasına gereken özen gösterilmemiş ve böylece uzun vadede gelişip güçlenecek kadroların erken kaybına sebebiyet verilmiştir.

4- Eğitim sorunu:

Eğitim olayı, yapının gelişip yetkinleşmesi, dönemin sorunlarına cevap verebilmesi için büyük öneme sahiptir. Pratik faaliyet sürecinde ülke genelinde ihtiyaca cevap verebilecek, partinin gelişim seviyesine uygunluk arzeden bir eğitimin geliştirilmesinden bahsedemeyiz. Özellikle sistemli kamp eğitimleri veya okul sistemi tarzında yürütülen eğitimler sınırlıdır. Kış süreçlerinde yapılan eğitimlerin sağladığı belli bazı gelişmeler olsa da dönemin gelişimine uygun olmamıştır. Herşeyden önce eğitimi önemli bir savaş sorunu olarak ele almama ve buna uygun bir örgütlemeyi sağlamamadan bahset-

"Türk lafazanlığını temsil edenlerin lafa bütün önemli görevlerin üzerini örtbas ettiklerini, kendi gemilerini yürütmek istediklerini çok iyi biliyoruz. Şu anda bunların elleri yakamızda, PKK'de şekillendirilmek istenen mücadelecilerle karşı iki koldan savaş halindedirler. Bunlar savaşıyorlar ama kime karşı? Bunların savaşçılığı iki yönüdür. Bunu biraz derinden yakalayalım. Lafazanlık düzeyinde Türk ağını temsil ederler. Üstünü biraz daha kazırsak feodal kalıntıyı temsil ederler. PKK kişiliğine ulaşmamışlar, bilakis PKK kişiliği filiz vermeye başladı mı saldırıyorlar. Aslında bu da anlaşılmayan bir husus değildir. Eğer bir kişilik böyle şekillenmişse elbetteki yeni kişiliğe saldıracaktır. Yeni kişilik eski kişiliğin panzehiridir. Ya o yerle bir edilecektir ya da diğer. Anlaşma ve uzlaşma olmaz.. Anlaşma ve uzlaşma işte Türk lafazanlığı ile Kürt feodal kalınlığı arasındaki kirliliktir. Bu temel yıkılmadıkça ve bu temelle savaşılmadıkça kendi öz kişiliğimizi yaratacağımızı sanmıyorum."

laşımında içerisine düşülen yetmezlikler birçok faaliyet alanında tahribatlara yol açmıştır. Bunun sonucudur ki, çok sayıda kadrolaşabilecek arkadaş olmasına rağmen, mücadelenin sorunlarına cevap verebilecek bir kadrolaşma yaratılmadı. Niçin yaratılmadı? Bu sorunun cevabı kaynağını parti faaliyetlerine yaklaşımda bulsa da özgül yanları da vardır. Nedir bunlar?

Birincisi: Önemli oranda partiyi tanımış, belli bir bilinçlenmeye ve formasyona ulaşmış, kadrolaşma düzeyindeki arkadaşlara yanlış yaklaşımdır. Daha çok Parti Önderliği'nin direkt denetim sahası olan Akademi'den gelen kadro yapısına önyargı ile yaklaşıldı. Ve gereken değeri verilmedi. Yaklaşım mantığı şudur: "İşte pratiğe yabancılardır, sorun yaratıyorlar, sadece teori yapıyorlar, vb. Bundan dolayı da gere-

berinde getirmiştir.

Dördüncüsü: Görevlendirmelere bağlı olarak ortaya çıkan tayin ve terfi olayıdır. Parti ölçülerine vurularak yapılan bir tayin ve terfiden bahsetmek güçtür. Kadroyu denetleme, gelişim seyrini izleme, gücünü değerlendirek görevlendirmede yaşanan yetersizlikler bir haylidir. Özünde görevlendirme, tayin-terfi olayı objektiflikten uzaktır. Niyetlerle, bireyselliklerle, taşınan anlayışların çağrışım yapmasıyla tayin-terfiye gidilmiştir. Kişiler ayarlamaların veya "egemenlik kurmanın", bir aracı olarak ele alındığından birçok ögeye hak etmediği yetki ve sorumluluklar verilirken birçok kadro ise görevsiz bırakılmıştır. Dolayısıyla birçok öge ya boşluklardan yararlanmış ya da kişilerin bireysellikleri ile sorumluluklara getirilmiştir. Buna Suat ve Bedran unsurlarının durumu en açık örnektir. Bunun yanı sıra bir

mek gerekir. Yaşamın tümünde eğitici olmama, esas olarak eğitime tek yanlı (teorik) yaklaşarak bunu da kış süreçlerinin bir sorunu olarak görme durumu vardır. Dolayısıyla yapımızın sürekli büyümesi ve nicelik gelişimine niteliksel karşılık verilmedi. Bu da sorunlar karşısında birçok yetmezliğin boy vermesinin temel etkenlerinden biridir.

Yürütülen eğitimler dönemin sorunlarını içermekten ve bu sorunlara çözüm sağlamaktan çok tek düze ve kalıpcıdır. Yine özel eğitim devreleri ile dönem dönem çeşitli sorunlar konusunda yapıyı eğitmek gerekirken bunlar yapılmadı. Birlikler içerisinde yürütülen eğitimler ise sistemlidir ve belli bir program ve plan dahilinde değildir. Esas üzerinde durulması gereken bir nokta, eğitimin süreklileştirilmesidir. Gereken önem verilmediğinden dolayı

ve kamplar bir sorun olarak görüldüğünden eğitim aksaklığa uğramıştır. Oysa gerçek eğitim sürekli eğitimidir, yapının tavrı, davranış ve yaşamda eğitilmesidir.

Eğitimdeki yetersizliklerden biri de eğitimin yaşamla bütünleştirilememesi ve kişilikte devrimcileşmeyi istenilen oranda yaratmamasıdır. Eğitimlerimiz yaşam ve genel mücadele sorunlarından uzak olduğu için daha çok yüzeysel bir bilgilenmeye yol açmaktadır. Yaşama egemen kılınmış ve yaşamda eğiticiliği geliştiren eğitim yerine esas alınan bu yüzeysel eğitimidir.

Savaş sorunlarının incelenmesi ve özümsemesinin, düşman taktiklerinin açığa çıkarılarak buna karşı devrimci taktiklerin geliştirilmesinin eğitimin önemli bir parçasını oluşturması gerekirken bu yapılmadı ve daha çok klasik konular ve klasik yöntemlerle bu ihtiyaç giderilmeye çalışıldı. Bunun da dönemin gerisinde kalarak yetmeyeceği açıktır.

Değinilmesi gereken diğer bir husus da öğretmenlerin seçimidir. Bunda doğru yaklaşım yoktur. "Kim işe yaramıyorsa, tarzından gidilen bir seçimle çoğu kez yaşamda, kişilikte, düşüncede, ruhta eğitime ihtiyacı olanlar öğretmen olarak yapının başına verilmişlerdir. Bu da eğitimlerin verimsiz geçmesinin bir etkeni olmuştur.

5- Değerlere yaklaşım:

Kürdistan gibi bir zeminde her şeyin büyük bedellerle elde edildiği bilinmektedir. Düşmanın değer den tüm olguları büyük bir zorbalıkla gasp ettiği, elle tutulur hiç bir şey bırakmadığı, bunun da üzerine kendi gerçekliğini dayatarak değer diye halkımıza sunduğu bir ülkede elbetteki değer yaratmak basit bir olay değildir. Mücadele tarihimiz değerlerin nasıl yaratıldığına dair canlı tanıktır. Herhangi bir miras devralınmadan her türlü düşman faaliyetle-

değerleri koruması da beklenemez.

Bundan da önemlisi ise, değerleri adım adım geliştirme ve değerlere değer katmaktır. Mevcut değerleri korumanın yolu yenilerini yaratmaktan geçer. Değerleri geliştirmeyenler koruyamaz da. Bunun yanı sıra mevcut değerlerle yetinme çok tehlikeli bir durumdur. Değerler üzerine yatma, bunun üzerinde kişisel güdülerini ve düşküncü yaşam tutkularını konuşurma kadar soysuzca bir tavır olamaz. En yüce emeklerle yaratılan değerlere böylesi bir yaklaşımın sergilenmesi, birakalım devrimci ölçülerden, sıradan insani ölçülerden bile uzaklaşılmasının en açık bir ifadesidir. Herşeyden önce değerlere gerçek anlamda sahiplik etmenin yolu, bunun anlamının derin bilincinde olmaktan ve tüm yönleriyle yaşamaktan geçer.

Mücadelemizde en temel güç kaynağımız yaratılan değerler ve bunların yaratıcılarıdır. Bunu yaşamın her anında iliklerine kadar sürekli yaşayanların değerlere karşı soysuzca bir tutum içerisine giremeyecekleri açıktır.

Parti ortamında en çok uğruna savaşılmaması gereken, en çok bağlı kalınması, korunması, geliştirilmesi ve tavizsiz davranılması gereken olgu değerlerdir. Ve yine esas temsil edilmesi gerekenler bu değerlerin yaratıcılarıdır. Bunun için, partimizin bir çekirdek olarak gelişiminden günümüze kadar tüm değerlerin gerçek sahipleri olan, her koşul altında değerleri temsil ederek değer katan ve tüm değerlerin temsilini kendisinde cisimleştiren Parti Önderliği ve şehitlerimiz bağlı kalınması, emir-komutalarında yürünmesi gereken en yüce değerlerimizdir. Bununla beraber PKK gerçekliğinin kendisi değerler toplamının ifadesidir. Diğer yandan zindan direnişçileri, partimizin kadroları, halk kitleleri, ayrıca bir gazeteden tutalım da bir mermiye, silaha kadar her şey parti değerlerimiz arasında önemli bir yer tutar.

III. Kongre sonrası yürütülen faaliyetlerimizin böylesi güçlü değerlerin yarattığı bir zemin üzerinde gerçekleştirildiği açıktır. Dört yıllık bir pratikte bu değerler sürekli mücadeleye güç katmış, can ve kan vermiş, ivme kazandırmıştır. Buna rağmen bu değerlere layık bir pratik sergilediğimizi belirtemeyiz. Parti öncülüğünün aşınması, parti yaşam ve ruhundan sapılması, kadro yapısına yönelik yaşatılan bunalımlı, düşürücü durum, kitleler üzerinde tesis edilen despotik yaklaşımlar, birçok parti malzemesinin heder edilmesi, bunun en büyük kanıtıdır. Faaliyetlerimizde görüleceği gibi, değer yaratan bir konumda olmak çok tüketen, koruyan değil heder eden bir konumda olunmuştur. Bir kez parti öncülüğü aşınmayla yüzyüze bırakılıp parti ortamı her türlü komplocu-tasfiyecî anlayışa bırakıldı mı değerler ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya bırakılmış demektir. Partimizde işte bunlar yaşanmıştır.

CEPHE FAALİYETLERİ

Kürdistan tipi sömürge ülkelerde, mücadelenin cephesel karakterde geliştiği, gelişmek zorunda olduğu açıktır. Halkın siyasal cepheselleşmesi sağlanmadan, onun bir üst ifadesi olan halk savaşının da gelişmeyeceği bilinmektedir. Halk savaşının gücü ve sürekliliği, halkın bir ulusal cephe içinde örgütlenmesinden ve bu örgüt aracılığıyla, halkın tüm maddi ve manevi olanaklarının açığa çıkarılmasından kaynaklanır.

O halde, devrimci gelişme için,

Gerillaların zozanlarda gerçekleştirdiği toplantıya katılan halk...

savaşın gelişmesi için, cephesel gelişme yaşamsal bir zorunluluktur.

Partimiz daha ilk çıkış döneminden itibaren, bir anlamda -ve çok güçlü bir yan olarak- cephesel bir tarzda mücadeleyi geliştirmiş ve geniş halk yığınlarını mücadelenin içine çekmiş, partiyi cephesel gelişmenin merkezine oturtmuş ve savaş-şiddeti- de bu tarzda ele almıştır. Nitekim, APOCU gelişme, PKK gelişimi bir ulusal gelişme, bir ulusal diriliş olarak gerçekleşmiştir.

12 Eylül sonrası gelişmeler sonucu, uzun sayılabilecek bir süre, halkın kendi başına kalması ve aşırı baskı sonucu, daha önce sağlanan gelişmeler durmuş ve gerileme başlamıştı. Öyle ki, askeri ve polisiye despotizm yoluyla, halktaki gelişmeler adeta tamamen kontrol altına alınmış ve belli oranda bir yönlendirme içine alınmıştı. Halka, ulusa yeniden ulaşmak için, bir savaş çıkışının yapılması, askeri statüko temelinde, pasifizmden de öteye zapt üAPT statükosunun darbeleniş zorunluydu. Yani, halkı yeni bir cephe hareketi içine çekmek, savaşçı mutlak surette geliştirmekten, savaşçı gelişmeyi sağlamaktan geçiyordu.

15 Ağustos sonrası gelişmeler, bunun böyle olduğunu net bir şekilde ortaya koymuştur. Gerçekten de, oldukça elverişli bir cephesel gelişme zemini doğmuştu. Halk kitleleri, düşmanın askeri alanda darbeleniş sonucu içine girmiş olduğu yönetme zaafından yola çıkarak, anti-faşist, anti-sömürgeci bir gelişme sürecine girdiler.

Ancak önümüze koyduğumuz halde, bu süreci doğru bir tarzda ele alıp, ciddi bir örgütsel çabayı gösteremedik ve cepheleşme olayını yetkince gerçekleştirilemedi.

III. Kongremiz, bu durumu esaslı olarak ele almış ve çözümü doğrultusunda önemli kararlara ulaşmıştır.

Daha önce ilan edilen ERNK (Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan)'nin ve ERNK bünyesindeki kitle örgütlerinin pratik bir gerçek haline gelmesi, yani kitleleri bünyesinde toplayacak bir örgüt gücüne dönüşürülmesi öngörülmüyordu. Ancak, daha çok Avrupa'dan yönlendirilmesi, ülke içine ve Türkiye'ye taşırılması gereken cephe çalışmalarında parti taktiğine ulaşmamış ve ağırlıklı olarak cephe çalışmaları yine ülke içindeki silahlı mücadele gücüne bağlı olarak gelişmiştir.

III. Kongre sonrası cephe çalışması ortamı ağırlıklı olarak savaşın belirleyici etkinliği altındaydı. Savaşın geliştiği alanlarda, buna paralel olarak kitleyle ilişki içine girme yaşanıyor ve bu, kitle bağlarının gelişmesi için bir temel teşkil

ediyordu. Yine, 1980 öncesi mücadele döneminde, hareketin etkin olarak çalıştığı alanlarda da, halk kitleleri, gelişen savaşın da etkisiyle, içine girmiş oldukları eski uyusukluğu üzerinden atıp, kendiliğindenci bir hareketlenmeye başlıyorlardı. Bunda, cezaevlerindeki direnmeler ve tutuklu aile kitesinin eylemliliğinin de önemli rolü vardı.

Oluşan ortam, ciddi bir tarzda ele alınacak olursa, çok güçlü gelişmeleri kendi içinde barındırıyordu. Ne var ki, bu alanda gösterilen çalışmaların kendi ağırlığına ele alınmaması, ciddi bir örgüt faaliyeti olarak ele alınmaması, çok ciddi sonuçlara ulaşmamız imkân dahilindeyken, ancak çok asgari bir düzeye ulaşılmasını birlikte getirmiştir.

Bu düşmanın baskılarından ve yanlış yaklaşımlarımızdan dolayı daha da güdükleşmiş ve kendi gerçeğine ulaşmamıştır.

Her şeyden önce, cephe çalışması merkezi bir örgüte ulaş-tırılmamış ve merkezi bir yönlendirmeden yoksun bırakılmıştır. Bu, sadece ülke geneli için değil, eyaletler ve bölgeler düzeyinde de görülen bir durumdur. Cephe çalışmasının daha çok savaşa bağlı olarak geliştiğini yukarıda belirtmiştik. Bu, savaş birlikleri vasıtasıyla içine girilen kitle ilişkileri olarak biçimlendi, ağırlıkta, gerilla birliklerinin eğilim ve ihtiyaçlarına göre ele alınan bir çalışma oldu. Doğaldır ki, bu, halkın cephesel örgütlenmesi ile örtüşmeyen bir ilişki tarzıdır. Ona karşıt değildir ama, onun asgarisine de ulaşma değildir.

Parti Önderliği'nin Politik Rapor'da belirttiği gibi, "Cephe faaliyetleri özünde siyasal faaliyetlerdir. Silahlı mücadele ile bağlantısı olsa da, silahsız yürütülen faaliyetlerdir. Devrimci şiddetin siyasal zorudur. Gerilla, halkın silahlı şiddeti iken, cephe örgütlenmesi ve eylemi de onun siyasî şiddetidir".

İşte biz, gerilla olarak soruna bu espiriyle yaklaşmadık. Gerilla kitle ilişkisini ele aldığı anda, ağırlıklı olarak barınma ve savaşın ihtiyaçlarını karşılamaya eğilimi ile hareket etti. Bu, halkın, cephe tarzında hareket etmesini, örgütlenmesini değil, oldukça çarpık bir milis tarzı çalışmasını birlikte getirdi. Bu, halkın siyasal örgütlenmesi ve gelişmesini, siyasal hareketliliğini önemli oranda yanlış koşullandırdı. Bu durum, gerillanın ulaştığı her yerde önemli bir eğilim olarak kendini gösterdi.

Dolayısıyla, daha işin başında, sorunun çözümü yanlış bir tarzda ele alınmış oluyordu. Parti Önderliği II. Ulusal Konferans konuşmalarında şöyle diyor: "PKK kadrosunun cephesel çalışması kapsamlı olmak zorundadır... Düşmanın da-

yattığı birçok engel var; onları bariyerli yöntemlerle, şiddetle, gizli-açık örgütlerle, bazen bir eleştiri, bazen fiili yok etmeyle, geçici örgüt, kalıcı örgütlerle bertaraf etmek gerekir. Çünkü, bizdeki şartlar bizi buna zorluyor.

Onun için, kapsamlı bir yaklaşım tarzı, hiç bir zaman tartışılmaz. Bu nedenle, yaratıcılık, komple devrimcilik ve bir de, her zaman hazır PKK tarzı devrimcilik gerekiyor. Bu da, düşmanın karakterinden ileri gelir. Düşman her zaman pusudadır. Bırakalım bariyerli çalışma imkanını, kendi kimliğine sahip çıkmayı bile kabul etmiyor. Dolayısıyla sen başından itibaren bu işlere oldukça hazır, yetkin, her an bir emir-komuta sistemi içinde olmasını bilmelisin. Bir ideolog gibi çalışmaktan tutalım, bir propagandacı, iknacı olmaya kadar bütün biçimleri şahsında barındıran bir devrimciliğe ulaşacaksınız. Halk kesimleri içinde, kesinlikle böyle savaşmasını bileceksin... Bu da cepheye, parti öncülüğü ile gidildiğinde, nasıl bir yaklaşım, nasıl bir vuruş tarzı içinde olmamız gerektiğini ilkesel düzeyde belirleyen ve sonuna kadar bağlı kalınması gereken bir husus olmaktadır. Bu bir özgürlük oluyor. Ve daha somut uygulamalarını söz konusu edebilir."

Bizim cephe çalışmasında bu tarza ulaşmayı bizim ve genellikle tekdüze bir tarza mahkum olmamız, atılması gereken birçok adımın atılmamasına ve buna koşut olarak birçok değer, alanın heba olmasına, düşmana kaptırılmasına neden olmuştur. Her şeyi silahlı mücadelenin günlük ihtiyacı derecesine indirgeme, halkın siyasal örgüt ve eylemine önem vermeme, cephesel çalışmaya önem vermeme, sekte yaklaşma, küçümseme pratiği, bu alanı önemli oranda kendiliğindencilığe mahkum etmiş ve geniş halk katmanlarını örgütsüz bırakmıştır. Ya da çok az bir örgütlülüğe ulaştırmış, ulaşan örgütlülük de, kendi anlamına kavuşmamıştır. Cephe birlikleri ya kurulmamış veya kurulsa da, belli bir şemaya sığdırılmak istenen gevşek bir ilişki düzeyi içinde tutulmuştur.

Halk çalışması, cephe esprisi ile yürütülmediğinden dolayı, cephesel çalışmanın özgünlükleri de gözardı edilmiş ve bir yerde halk gerçeğimize uzak, gerçekliği gözardı eden bir tutumun içine girilmiştir. Bu, cephesel çalışmada, parti öncülüğünün tutturulmamasından kaynaklanıyor. Cephe çalışması, partinin kitle politikası ve siyasal şiddet stratejisi temeline oturtulamamıştır.

Örneğin, çeteciliğin aşiretçi bir temelde veya özünde bu denli bina edilmesinin en önemli nedenlerinden biri de, bunlara cephesel bir siyasetle yaklaşmamamızdır. Ve yine, bugün, burjuva partilerinin ve reformist çevrelerinin -sendika, dernek vb.- halk kitleleri üzerinde hala kısmi bir etkinlik içinde bulunmalarının nedenlerinden biri de, yine cephe anlayış ve pratiğine yeterince ulaşmayışımdır.

Parti Önderliği şöyle diyor: "Aşiret örgütlenmesine karşıyız ama, bu, hemen aşiretleri inkar edelim anlamına gelmez. Tam tersine, aşiretlere karşı olmak, aşiret örgütlenmesinden yararlanmak anlamına da gelir... Aşiretçi örgütlenmeye karşı olmak, onun, bir örgütlü kurum olduğunu, dolayısıyla, eğer iyi kullanılırsa, ulusal kurtuluş hizmet edebileceğini yadsımıyor.

... Dolayısıyla, yaratıcılık, yoğun düşünmek, eylemin ve vuruş tarzının en doğrusunu belirlemek bizde yaşamsal değerdedir. Zaten, PKK kadrosunun tikanması ve pratikte fazla yol alamamasının bir nedeni de, bizdeki ulusal kurtuluş savaşı olgu-

"1990 yılındaki kitle eylemliliğinin düzeyi ve yaygınlığı, Kürdistan halkının savaşa verdiği açık onay olarak, sömürgeciliğe karşı cephe den tavrı almıştır ve bu, halkın siyasallaşmasında büyük bir atılımı birlikte getirerek sömürgeciliğe karşı, siyasal denge koşullarına ulaştırılmamıza birlikte getirmiştir. Ve yine, halk kendi gücünü konuşturarak, ulusal kurtuluş savaşında gerillayı yakalamıştır."

rine ve hatta halkımızın tüm geriliklerine karşı yoğun bir mücadele geliştirilmiş ve böylece tarih sahnesine çıkmıştır. Parti Önderliği'nin iğneyle kuyu kazar gibi mücadelenin geliştirildiği belirlemesi yaratılan değerlerin temelindeki fedakarlığı, dökülen kanları, verilen canları en iyi tarzda ortaya koymaktadır. Öz olarak partimiz hiç bir hazır değer üzerinde şekillenmemiş, tam tersine her değeri yoğun emek, çaba ve şehit kanyla yaratmıştır.

Elbetteki sorun salt değer yaratma da değildir. Değerleri korumak da en az yaratmak kadar önemlidir. En zorlu mücadele ile yaratılan değerleri korumayarak heder etmek, sahiplik etmemek açık ki en soysuzca bir tutumdur. Tabii ki değer yaratmayanların, değerlere en özlü çaba ve emeği katmayanların

sunun kapsamının çok özgün olma gerçeğini kavrayamaması, kavrayışa da, bu konuda güçlü bir yoğunlaşmaya gidememesidir."

Düşmanın, bugün birçok aşireti, aşiret reisliği kurumu aracılığıyla kendine bağlaması ve geniş bir kesim üzerinde mezhepsel farklılıklar ve tarikatlar yoluyla etkinlik göstermesi, bizim Parti Önderliği'nin belirtmiş olduğu tarzdaki kişilik ve çalışma düzeyine ulaşmamamızdan kaynaklanmaktadır.

Bugün, özellikle Botan alanında etkili olan aşiretçi yapı karşısındaki yaklaşımımıza baktığımızda, sözkonusu zaafımızın ne denli tahribat yarattığı anlaşılabilmektedir. Konferans konuşmalarında Parti Önderliği şöyle diyor: *"Ya aşiret kuyrukçuluğu, ya da inkarcısı yaklaşımlarla sorun çözümlenmeye çalışılmıştır. Bu yaklaşımın ne kadar sakıncalı sonuçlar verdiğini biliyoruz. Bir aşiret reisliği, Kürdistan'da çapı ne kadar büyük olursa olsun, kazanılmayacak bir kurum değildir. Elbetteki, işbirlikçidir, yüzyıllardan beri, 'gidene ağız, gelene paşam' demıştır. Fakat senin de etkili olman oranında, bu, sana da, 'paşam' diyecektir. Yeter ki, sen onun çıkarını biraz kolla ve ona uygun yaklaşımı göster, rahatlıkla devrim adına yararlanabilirsin. Geçen yıllar, ayağımıza kadar gelip, bizimle uzlaşmak isteyenler vardı. Bunlar, diğer bir elleriyle devletle uzlaşmak istiyorlardı. Hatırlamak gerekir ki, doğal karakterleri böyledir. Fakat, bu karakterlerini biz de rahatlıkla kullanabiliydik. Devletle de alttan alta görüşüyor diye hemen üzerine gitmek ve bir ögesini öldürmek yüz tanesini karşımıza çıkarmak demektir. Nitekim başımıza gelen de bu oldu."*

Savaşımızın açmış olduğu ortamda halk kitleleri yoğun bir örgütlenme ihtiyacı içinde olduğu halde, buna cevap verecek örgütsel tedbirler alınmamıştır. Bu, salt siyasal gelişmeyi sınırlamamış, aynı zamanda savaşımızın sağlıklı bir zeminde gelişmemesinin de bir nedeni olmuştur. Bugün savaşımızın en fazla ihtiyaç duyduğu şey kadrodur. Kadronun da en fazla çıkmış olduğu alan aydın-gençlik kitesidir. Ancak bizim, bu kesime dönük yaklaşımımız güvensizliği içermiş ve bundan dolayı da, gençlik çalışması ve örgütlenmesine ancak son yıllarda biraz el atılmaya başlanmıştır, üstelik bundan da arzulanan sonuçlar alınmamıştır. Denilebilir ki, harekete akan gençlik daha çok genel parti çalışmasının bir ürünü olarak gelmektedir.

Bugün Kürdistan nüfusunun yarısı ve hatta yarısından fazlası kadından oluştuğu halde, bizim kadın kitesine yaklaşımımız genel bir yaklaşım olmanın ötesine taşmamıştır. Ama, bu alanda gösterilen sınırlı bir ilgilenme bile gelişen serihildan hareketinin ağırlıklı olarak kadın kitesine dayanmasını sağlamıştır. Aynı durum çocuklar için de söz konusudur. Hiç şüphesiz Kürdistan çocuğu serihildan hareketi içinde, "Filistinli generallerden" hiç de az iş yapmamış ve doğru bir tarzda ele alınıp yönlendirildiğinde, önemli bir ulusal kurtuluşçu güç olduğunu açığa çıkarmıştır.

Yine oldukça geniş bir köylü kitlemiz vardır. Biz kitleye daha çok yukarıda da vurguladığımız gibi savaşa yardımcı bir kitle olarak yaklaştık. Temel mantığımız, köylü, ya gerilla ya da milis olacak biçiminde şekillendi. Oysa, geniş bir üretici kesimdir. Köylülük güçlü bir nüfustur. Bunu çok özgün olarak örgütlemek, -üretim ve siyasal alanda- son derece mümkündür. Yine halkın kendi kendini idare etme kabiliyetini geliştirmek, özellikle kırsal alanda çok önemliydi. Savaşın ağırlıklı ola-

rak kırdaki gelişmesi, küçük birimler olan köylünün düşmanla sürekli olarak yüz yüze gelmesini ve bundan dolayı da zayıf düşmesini birlikte getirmektedir. Köylü kendini idare edebilecek örgüt olanağına, aracına ulaştı mı bu zayıflığını önemli oranda kapatabilir. Bu alanda da kısmi örgütlenmenin başarılı olduğu gerçeği açığa çıkmıştır. Nitekim, göçertilme ve çeteleştirme olayına karşı, böyle bir örgüt aracına ulaşılan köylerde önemli oranda direnme gösterilmiştir. Köylüler komiteleşmeye -amatör düzeyde de olsa- ulaştıkları oranda kendi örgütsel gerçekliklerini aşan bir eylemlilik ve direniş içine girebilmişlerdir. Özellikle serihildan tarzında gelişen halkın sivil protestosunda bu durum oldukça net bir biçimde kendisini göstermiştir.

Hakeza, işçi sınıfı önemli bir potansiyel teşkil ettiği ve devrimimizin temel gücü ve öncüsü olduğu halde, bu sınıfı adeta kaderine terk ettik. Oysa onun üretimden kaynak-

"Her şeyden önce, sağlam bir partililik, cepheleşmek için vazgeçilmez bir koşuldur... PKK'nın sınıf ölçüsü ve yurtseverlik ölçüsü tutturulmadığı için, kişi tabii ki kitleye de doğru yaklaşamaz. Yaklaşmadığı için de, cepheleşmeyi yürütemez. Bunlar, çok iyi yaşadığımız örneklerdir. Halkımızla iyi birleşmiyorsunuz. Neden? Çünkü, halkımızın gerçeğini iyi tanıımıyorsunuz. Tanısanız bile ilgi duymuyorsunuz... Yaklaşım ve ilgi düzeyinde bu kadar zayıf kaldıktan sonra hangi halka yaklaşacaklar ve birliğini esas alacakları! Hangi halkı ayağa kaldıracakları!.. Var olan etkileri de ağıvarı ve jandarmavari kullanma söz konusudur. Bunu da parti adına yapıyorlar. Bu durum, bizi bırak cepheleşmeye götürmeyi, oldukça engel bir konuma götürmektedir... Kürdistan orijinalitesi, en radikal sınıfsal bir tutum takınmaktan başka hiç bir seçeneğe devrimci olma şansını vermiyor. Sosyalist devrimci olma dışında hiç bir seçenek, tutarlı bir yurtseverliğe, halkseverliğe götürmüyor..."

lanan gücünü gerillanın ve halkın siyasal şiddetinin yedeğine alma ve giderek devrimin belirleyici kuvvetlerinden biri haline getirme görevimiz vardı. Nitekim işçi potansiyelinin nispeten gelişkin olduğu yerlerde hem eski sempatan işçi çevremizin yönlendiriciliği ve hem de genel devrimci etkilenmeden dolayı harekete geçen işçiler, düşmanı nasıl zora soktuklarını ortaya koymuşlardır.

Cephe çalışmamızda genel olarak, halkın özgün eğilim ve değerlerini örgütlemeye ve işlemeye de önemli bir yetmezlik içine girerek düz yaklaşım mantığını aşamadık. Hatta diyebiliriz ki, bu anlamda da yol göstericiliği ve özgün yaklaşım gereğini bizzat halkın kendisi açığa çıkardı. Örneğin, dinsel inanç ve kurumları kendi gerçeğine kavuşturma ve bunları ulusal kurtuluşun etkin bir unsuru haline getirme gereği ancak serihildanlarda somuta çıkan bir gerçek oldu. Partinin bu alandaki yaklaşım bilinen bir olguydu. Ancak bizler oldukça sınırlı ve amatör bir yaklaşım tarzı ile onu ele aldık. Camiler, imamlar vb. dinsel etkinlikli kişi ve kurumlar ancak son bir yıl içinde önemli bir rol oynayacaklarını pratikte hissettirmişlerdir. Bu alana dönük olarak amatörce de olsa belli bir çalışmanın içine girilmiyse de henüz arzulanan sonuçlara ulaşamamıştır.

Bu genel gidişten anlaşılabacağı gibi, kitle ilişkilerimiz savaş ve gerillaya mahkum bırakıldığından dolayı daha ziyade kırdaki gelişmiştir. Şehirler önemli oranda ya boş bırakılmış veya buralar bir irtibat ve gerillanın ihtiyacının sağlandığı noktalar olarak ele alınmıştır. Sınır şeridinde yer alan bazı şehirlerde içine girilen çalışmalar da, karakter olarak bir

kitle çalışması düzeyine ulaşmamış, daha çok dağın bazı ihtiyaçlarını örgütlemeye ek olarak, birtakım cezalandırmalara gitme ve maddi destek toplama düzeyinde kalmıştır. Eğer serihildan hareketleri özellikle bu şehirlerde üst bir noktaya tırmanmışsa bunun nedeni, şehirlerdeki çalışmalardan ziyade, kırdaki ilişkimiz ve etkimiz altında olan halk kitlemizin yoğun olarak şehirlere göçertilmesidir. Serihildanın potansiyeli bu kesimdir ve bunlar savaşın yükünü uzun süreler omuzlayan, pratik yaşam içinde mücadeleyi öğrenmiş olan politize bir kesimdir. Şehir çalışmalarının rolü kısmi bir etkileme düzeyini aşmamıştır.

Cephe çalışmalarının bir örgüt mantığı ile ele alınmaması, halkın gücünü de önemli oranda dağıtık bırakmış ve buradan doğan boşluktan düşmanın azgın saldırısı boşanmıştır. Bu da, örgütlü karşılanacak olursa, rahatlıkla göğsülenebilecek birçok baskının et-

ğu gibi kendini halka yansıtmış ve gerillanın kitleye yaklaşım tarzı, önemli oranda darbeleyici bir işlev görmüştür. Gerilla sağlam bir parti öncülüğü ile hareket etmiş olsa, partinin vuruş tarzına ulaşmış olsa, tam ölçülerine ulaşmasa da, önemli bir kitle hareketi ve örgütlülüğüne ulaşabilecekti.

Gerilla, halkı ele alırken onu siyasal bir kuvvet olarak değerlendirmekten ziyade, oldukça ekonomist bir yaklaşımla, beslenme ve barınmanın zemini olarak tali bir yaklaşıma tabi tuttu. Bu, oldukça çelişkili bir durum yarattı; düşmanla canılcı bir savaş geliştirilirken savaşın yükü siyasallaştırılmayan ve bu temelde örgütlenilirmeyen halk kitlelerinin omuzuna bindi. Bu, bir noktaya kadar götürülebilse de, halkın dayanma gücünü zorladı ve özünde yurtseverliği taşısa da, geniş bir kesim, düşmanın askeri ve ekonomik zoru karşısında ya çeteleşti, ya da göç etmek zorunda kaldı. Bu, halka stratejik olmayan günlük taktik bir yaklaşımın sonucu oldu. Son tahlilde, halkın faydacı bir tarzda ele alınmasıdır bu. Gerilla, böylelikle, siyasal içeriği boşaltılmış, reformist bir halk anlayışına düşmüş oldu.

Halka faydacı yaklaşım, kendi içinde bir halk karşıtlığını da barındırır ve yeri geldiğinde, bu yaklaşımın sonuçlarını almadığı zaman sektir, baskıcı, despotik tarza bürünür. Nitekim, siyasallaşmayan halk, düşmanın baskıları ve ekonomik zorluklarından dolayı gerillanın yükünü kaldıramadığında, bu kez de zorbaca bir yaklaşıma muhatap olmuştur. Kırdaki olsun, şehirde olsun bu yaklaşımın ağır sonuçlarını görmek mümkündür.

Şüphesiz, bunun, parti ölçülerine ulaşmış bir yaklaşımı içermediği açıktır. Partileşmeyen gerilla kendiliğindenci yaklaşımı yaşamıştır. Parti Önderliği bu konuya şu açıklamayı getiriyor: *"Her şeyden önce, sağlam bir partililik, cepheleşmek için vazgeçilmez bir koşuldur... PKK'nın sınıf ölçüsü ve yurtseverlik ölçüsü tutturulmadığı için, kişi tabii ki kitleye de doğru yaklaşamaz. Yaklaşmadığı için de, cepheleşmeyi yürütemez. Bunlar, çok iyi yaşadığımız örneklerdir. Halkımızla iyi birleşmiyorsunuz. Neden? Çünkü, halkımızın gerçeğini iyi tanıımıyorsunuz. Tanısanız bile ilgi duymuyorsunuz... Yaklaşım ve ilgi düzeyinde bu kadar zayıf kaldıktan sonra hangi halka yaklaşacaklar ve birliğini esas alacakları! Hangi halkı ayağa kaldıracakları!.. Var olan etkileri de ağıvarı ve jandarmavari kullanma söz konusudur. Bunu da parti adına yapıyorlar. Bu durum, bizi bırak cepheleşmeye götürmeyi, oldukça engel bir konuma götürmektedir... Kürdistan orijinalitesi, en radikal sınıfsal bir tutum takınmaktan başka hiç bir seçeneğe devrimci olma şansını vermiyor. Sosyalist devrimci olma dışında hiç bir seçenek, tutarlı bir yurtseverliğe, halkseverliğe götürmüyor... Şimdiye kadar işlenen hatalar, daha çok, gerçeklerimize fazla adapte olmamaktan ileri gelmiştir. Önemli yanlış ve yanlışlığı yaklaşımlar söz konusudur. Bunlar, şimdiye kadar, ulusal çapta ve halk çıkarlarına temelinden bağlı, aile, kabile farklılıklarını bir yana iten, dengeli bir tutum içinde olmaya elvermemiştir... Partileşmek, cepheleşmek için de çok önemli bir öncülüktür. Ordulaşmaktan daha önemlidir. Cepheleşmek için PKK'de doğru bir öncülüğü tutturmak gerekir. Neden bizde kitle içinde başarısız kalıyoruz? Kişi parti içinde henüz PKK'ileşmemiştir de ondan."*

Kitleye yaklaşımımızda kadro ve örgüt olarak böyle bir sınıfsal düzeyi tutturma yoktur. Bu birçok alanda,

partimizin kitle politikasını bulan-dırmış ve partinin kitle ilişkileri kimi yerde çıkar çevrelerinin kontrolü altına girmiştir. Örneğin, bir dönem Cizre alanındaki çalışmalar parti kontrolünden çıkarak, bir avuç vur-guncu ve provokatörün kontrolüne girmiştir. Yine, değişik alan ve zamanlarda, kimi çevreler, bu tarz bir yaklaşımdan dolayı, partinin kitle üzerindeki otoritesini kendi yedeklerine almışlardır.

Özellikle Mardin alanında görüleceği üzere, kitle çalışmaları birkaç ilişkide, dost çevrede merkezileştirilmiş ve bu, parti adına kendine çevre ve çıkar örgütlemeye götürmüştür. Öyle ki, parti kadro ve örgütleri de, bu tarz bir ilişki içinde sunulan olanaklara mahkum olarak, asli görevlerinden uzaklaşarak, tamamen pasifist bir duruma düşerek, adeta mücadeleyi askıya almışlardır.

Yer yer kitle ilişkilerinde alınan kıstas, pratik içinde kim, ne kadar yaşam olanağı sunuyor esasında belirlenmiştir. Bu da, geniş halk yığınlarına yayılan, halkı kucaklayan bir ilişkiyi tasfiye etmiştir. Tek tek ilişki noktalarından tutalım da, bölgesel düzeyde bile bir seçmeciliğe götürüyor bu durum. Nitekim, gerilla birimlerimizin dönüp dolaşıp belirli sağlam köylerimiz etrafında kamp kurmaları ve tümünden belli köylere yüklenmesi, kolay çalışma tarzı içinde, daha fazla alana açılma, kitleye yayılma görevini terketmeyi birlikte getiriyor. Veya, bu terk ediş kendisiyle birlikte bazı noktalara yüklenmeyi zorunlu kılıyor.

Yaklaşımda, partimizin halk karakteri oldukça erozyona uğramıştır. Halkın bir siyasal kuvvet olarak görülmemesi veya bu bilinçle yaklaşım görmemesi adeta onu bir değer olarak ele almayı ortadan kaldırmıştır. Nitekim, ilişkilerde halkı koruma, ona saygıyla yaklaşma oldukça silik bir çaba düzeyine düşmüştür. İçine girilen ilişki tarzıyla, tam bir deşifrasyon ve terk etme tavrı geliştirilmiş, bu da, mücadelemizin taraf-tar kitesinin oldukça hırpalanmasını beraberinde getirmiştir.

Tüm bu olumsuz yaklaşımları da içerse, kitle ile sıkı bir ilişkinin gerçekleştirilip yer ve zamanlarda, her türlü fedakarlık sınırları zorlanarak, halkın parti hareketine koştugu, mücadelede etkili bir tarzda yer aldığı, bilinen ve bizzat halk tarafından ispatlanan bir gerçektir. Halka yaklaşımında, bırakalım tam parti ölçülerini tutturma, ona asgari düzeyde bile ulaşma oldukça verimli sonuçlar yaratmıştır. Halk hareketliliğinde gerçekleştiren düzey bunu ortaya koymaktadır.

Halkın eğitimi; basım-yayın, propaganda ve ajitasyon, halkın devrime çekilmesi siyasal örgüt olayına ulaşması her şeyden önce, halkın eğitimini, bilinçlendirilmesini zorunlu kılar. Bu da, bir bütün olarak, siyasal propaganda çalışmaları içinde değerlendirilir. Hele bizim ülkemizin koşullarında, propagandanın canılcı önemi vardır. Çünkü, halkımız kadar insanlıktan ve hatta kendisinden izole edilen, siyasal bilinci köretilen bir başka halk yoktur. Bu, yoğun bir siyasallaştırmayı zorunlu kılmaktadır. Çünkü, siyasallaşmayan bir halkın, kurtuluş savaşına atılması mümkün değildir. Savaş, yükselen bir siyasal bilincin zor araçları ile sürdürülmesi olayı olduğuna göre, bu çalışma, mücadelenin sağlıklı bir büyüme ve gelişme göstermesinin yaşamsal zorunluluğudur.

Nitekim, mücadelemizin silahlı atılımı dahi, bu espiyi içererek, silahlı propaganda çalışması olarak gerçekleşmiştir. Propaganda çalışmaları hiç bir zaman askıya alınamaz. Veya tali bir sorun olarak ele

alınmaz. Özellikle bizim ülke ve halk gerçekliğimizde bu durum daha da canalıcıdır. Öyle ki, savaşçılarımıza bile etkin bir propaganda etme, eğitime göreviyle karşı-karşıyayız.

Ancak, tüm bu ihtiyacımıza rağmen, halka dönük bilinçlendirme faaliyetlerinde bir yetkinleşmeye, ihtiyaca cevap verme düzeyine ulaştığımızı söyleyemeyiz. Gerilla birimleri gelişip güçlendikçe, yayılma alanı geliştikçe, daha etkili bir propagandanın geliştirilmesi gerekiyordu. Elbette, halka dönük köy topraklarının sayısı artmış, ilişki sayısı yükselemiştir ama, büyüyen savaş ve gerillayla orantılı olarak ele aldığımızda, bunun ciddi bir gelişme olmadığı sonucuna varırız. Yine, içerik olarak, propaganda çalışmalarının güçlü geçtiğini söylemek mümkün değildir. Kitle çalışması için zorunlu olan özel bir propaganda çalışması tutturulmuş değildir. Gerilla birimlerimiz hem savaş ve hem de propagandayı geliştirme göreviyle yükümlü olduğu halde, gerilla birimlerini etkin propagandacı kadrolarla takviye etme yoluna gidilmemiştir. Şüphesiz bu, propagandacı kadro yoksunluğundan kaynaklandığı gibi, propaganda olayına fazlaca bir önem verilmemesinden dolayı, bu yönlü bir eğitim verme gereğinin görülmemesinden de kaynaklanmaktadır.

Halkın eğitim çalışmaları tamamen gerillaya mahkum edildiğinden dolayı bu, bizi oldukça geri bir durumda tutuyor. Çünkü, gerek gerillanın savaş ağırlıklı çalışması ve gerekse düşmanın yoğun operasyonları ve alabildiğine güçlü ve yaygın yerleşmesi propaganda amaçlı çalışmaları oldukça zayıflatıyor. Oysa, çok değişik yöntem ve araçlarla, halka dönük eğitim ve propaganda faaliyetleri yürütülebilirdi. Cephe örgüt espirisine ulaşıyaydık, rahatlıkla halk eğitim kursları düzenleme, bildiri, kaset, gazete çalışması yoluna girer ve ciddi sonuçlar alırdık. Ama, gerek sağlam bir komite olayına ulaşmadığımızdan ve gerekse bunun çabasını göstermediğimizden dolayı, söz konusu çalışmalarımız çok cüzi düzeyde kalmış ve amacına ulaşmamıştır. Halka dönük basım-yayın çalışmaları da, genel yanılgılı ve eksik yaklaşımdan payını almıştır. Bugüne kadar, ülke içinde halkı siyasallaştırma, onun önünü açma yönünde ciddi bir basım çalışması gerçekleştirilmemiştir. Her ne kadar kırsal kesimde okuma-yazma oranının düşüklüğü söz konusuysa da ve ulaşmada güçlükler çıkıyorsa da, başta şehirler olmak üzere, geniş bir kesime ulaşma da imkan dahilindedir. Ancak, mücadelelerin askeri yanına ağırlık verildiği gerçeğinin söz konusu alandaki çalışmaları sıfırladığı görülmüştür. Teknik ve ulaşım olanaklarının örgütlenmesi dahil bir cephe gazetesinin rahatlıkla çıkarılabileceği ve bunun önemli oranda işlevini göreceği açıktır.

Cephemizin yayın organı durumundaki Berxwedan ise, ülkeye çok az ulaşmakta ve ulaşanlar da ciddi bir dağılıma tabi tutulamamaktadır. Ve böylece, adeta, ülke içinde basınsız bir savaş yürütür duruma düşüyoruz. Bu, savaşımızı ve siyasal gelişmelerini, adeta tamamen sömürgeci basın-yayın kurumlarının insafına terketme oluyor.

Gerçekten de, günümüzde, binlerce, onbinlerce köylümüz göçertiliyorken, binlerce insanımız işkence tezgahlarından geçiyorken, her yıl yüzlerce şehit veriyorken ve düşmana karşı binlerle ifade edilebilecek eylemler geliştiriliyorken, tüm bu gelişmelerin, ancak, bölük-pörçük bir şekilde halka mal edilmesi korkunç acı verici bir durum

olmaktadır. Hiç kuşkusuz, bunun en önemli nedeni, propagandanın basım-yayın vb. teknik araçlarla geliştirilmemesidir.

KİTLE EYLEMİ, AYAKLANMA VE GÖSTERİLER

Mücadelemiz 1990 yılına girmeşiyle birlikte yaygın bir kitle eylemliliği düzeyinde yükseldi. Bu kitle eylemliliği, her ne kadar 1990 yılında bir patlama düzeyine ulaşmışsa da, aslında, 1987-1988'de, Botan alanında, Uludere mıntıkasında gelişen köy kitlelerinin yürüyüş ve gösterileri ile başlar. İlk tek tek köylerin baskıları protestosu biçiminde ortaya çıkan kitle eylemliliği, yıldan yıla çapını ve niteliğini daha da geliştirerek sürdü. Giderek Türkiye ve dünya kamuoyuna düşmanın baskılarını ve kirli savaşını tanıttı. Balveren köylülerinin 1989'daki yol işgalleri ve yine Yeşilyurt köylülerinin toplu protestosu, Silopi halkının katliamlara karşı protesto gösterisi ve düşmanın asker ve polis kuvvetleri ile çatışması, 1989 yılında savaşımızın halk düzeyindeki gelişmesini ortaya koyarken, bunu Kürdistan ve Türkiye kamuoyuna mal ediyordu.

1990 yılında ise, Nusaybin halkı gerillalarımızın cenazelerine sahip çıkarak, savaşımızdan yana olan tavrını savaşa sahip çıkma düzeyine yükseltiyordu. Bu, bilinen Cizre ayaklanması ile daha da yüksek bir tempoyla devam etti ve giderek bütün ülkeyi kapsayan sivil bir halk hareketi, bir halk ayaklanması aşamasına vardı.

1990 yılındaki kitle eylemliliğinin düzeyi ve yaygınlığı, Kürdistan halkının savaşa verdiği açık onay olarak, sömürgeciliğe karşı cepheden tavır almıştır ve bu, halkın siyasallaşmasında büyük bir atılımı birlikte getirerek sömürgeciliğe karşı, siyasal denge koşullarına ulaştırılmamızı birlikte getirmiştir. Ve yine, halk kendi gücünü konuşturarak, ulusal kurtuluş savaşında gerillayı yakalamıştır.

1990'ın kitle eylemliliği bu sonuçları yaratmıştır ama, 1987-1988'de başlayıp, 1990'da zirveye ulaşan bu harekete örgütsel olarak cevap verme düzeyimize baktığımızda, gelişmeyi oldukça geriden takip ettiğimiz gerçeği ile karşılaşırız. Yukarıda da açıklandığı üzere, daha başında, cephe çalışmasına gerçek anlamda yönelmeyişimiz, halkı siyasal bir güç olarak pratikte ele almayışımız ve önemli oranda örgütsüz bırakmamız, hem halkın kitlesel ayaklanmasını geciktirmiş ve hem de ayaklanmadan daha verimli sonuçlar elde etmemizi engellemiştir.

Ayaklanmaya baktığımızda şunu rahatlıkla görmek mümkündür: Halk kitleleri partinin siyasal öncülüğü ile ayaklanmışlardır. Ancak, siyasal öncülüğe rağmen, örgütsel müdahalemiz ve yönlendirmemiz oldukça sınırlı düzeyde kalmıştır. Ayaklanan kitleler, ayaklanma alanlarındaki (şehirlerdeki) komitelerin çalışması sonucu açığa çıkmış bir potansiyel olmaktan ziyade, özellikle, Güney şeridinde, savaş alanlarından göçertilen veya göç etmek zorunda kalan kitlemizden gelmektedir. Ağırlıklı olarak daha iç bölgelerde, Kuzey'e doğru gittikçe ayaklanan kitlelerin 1980 öncesi halk tabanımız olduğu görülmektedir. Özcesi, ayaklanmaya katılan halk kesimlerinin ağırlıklı bölümü savaşın üstüne oturmuş olduğu kitle potansiyelimizdir ve savaş içindeki ilişkimizdir.

Yine, ayaklanma bu denli yaygın bir şekilde geliştiği dönemde, gerilladan yeterli cevabı almamış veya alsa bile, oldukça düşük düzeyde kalmıştır. Bu, hem gerilla öncülü-

ğünün duyarsız yaklaşımı ve hem de gerilla ile halk kitleleri arasındaki yetersiz örgütlülükten ve koordinasyonsuzluktan kaynaklanmıştır.

Oysa, ayaklanma gerilladan cevap alsaydı, hem daha savaşkan, daha siyasal bir nitelik kazanacak ve hem de, gerillanın kendisi önemli bir açılım sağlamış olacaktı. Bu, salt bir taktik gelişim, kazanım olmaktan çıkarak, düşmanı siyasal çözüm doğrultusunda oldukça da zorlayacak ve nereden bakılırsa bakılsın bu tarzda bir ayaklanma pratiği daha parlak sonuçlara ulaşacaktı.

Halk ayaklanmasının zirvesel gelişmesi, diyebiliriz ki, Kürdistan devriminin özgünlüğünü yeniden öğrendiğimiz bir okul oldu. Ve yine, diyebiliriz ki, halk ayaklanmasının ruhu bir parti zirvesini yaşadığımız şu anda, bize parti çizgisine, taktiğine ulaşma yönündeki en büyük davetiye ve zemin oldu.

HALK MİLİSİNİN ÖRGÜTLENDİRİLMESİ

Milis, Ulusal Kurtuluş Cephesi içinde geliştirilen bir örgütlenme biçimidir. Halk kesimlerinin en ileri, girişken, savaşkan, gerçekten iş görebilir kesimlerinin her alana özgü bir biçimde örgütlenmesidir. Milis bir yandan gerillayı savaşa bağlı temelde geliştirirken diğer yandan cephe içerisinde siyasal zor olayını geliştirmede en önde rol alır. Yani şu ortaya çıkmaktadır: Milis her ne kadar cephe birliği biçiminde örgütlense de diğer yandan gerillayı yönlendirme temelinde bir işlevi de vardır. Ve bundan dolayı da özgün bir konumdadır. Bu açıdan özgün bir örgütlenmeye kavuşturulması gerekmektedir.

Milis örgütlenmesini geliştirmeden, ne halkın siyasal zeminini ne de silahlı zemini geliştirmek mümkündür. Bu durum milisin örgütlenmesini ivedileştirmektedir. Halk savaşını geliştiren güçlerin milisi yaygınlaştırmak durumunda oldukları açıktır. Vietnam'da milis örgütlenmeleri -bunlar daha çok köy savunma birlikleri biçimindedir- çok önemli roller oynamışlardır. Yerelde örgütlenilen bu birlikler bölgede ve giderek merkezi düzeyde temsilini bulmaktadır. Diğer ulusal kurtuluş mücadelesi veren halk güçleri de buna benzer örgütlemeler içerisine girmişlerdir.

Bu örgütlenme biçimi sadece yerelle sınırlı kalmayacaktır ve kalmamalıdır da. Bizde nüfusun yoğunluğu giderek şehirlerde toplandığı için bu milis örgütlenmeleri buraya da kaydırılmalıdır. Büyük bir köy durumunda olan kasaba ve şehirler buna uygunluk arz etmektedir. Kırsal alanda da köy savunma birlikleri olur ve giderek bu bir yerelin savunma birliğine dönüşür ve bölge milis komutanlığı, eyalet milis komutanlığı ve yine giderek merkezi milis komutanlığı biçiminde gelişir, gelişmesi gerekiyor.

"Halk savaşlarında milis, düşmana karşı en etkili savunma ve saldırı güçlerindendir. Halkın bağrından çıkan, savaşçılıkta profesyonelliğe ulaşmayan, günlük işini de yürüten ama, düşmana karşı her an tetikte olup saldırı fırsatı olduğunda saldıran bir güç olması itibarıyla milis, gerilla ve açık düşman güçleri arasında bir tampon vazifesi de görür... Milis aynı zamanda gerilla ile halk kitleleri arasında bir köprü rolü oynayarak gerillaya katılacak olanlar için bir okul rolünü de görür. Yine gerillanın her türlü lojistik teminatı ve sağlık sorunlarının çözümünde etkili bir rol oynayarak, savaşın alt yapısını da orduyu rahatlatan bir rol oynar." (II. Ulusal Konferans karar-

"Halk kitleleri partinin siyasal öncülüğü ile ayaklanmışlardır. Ancak, siyasal öncülüğe rağmen, örgütsel müdahalemiz ve yönlendirmemiz oldukça sınırlı düzeyde kalmıştır. Ayaklanan kitleler, ayaklanma alanlarındaki (şehirlerdeki) komitelerin çalışması sonucu açığa çıkmış bir potansiyel olmaktan ziyade, özellikle Güney şeridinde, savaş alanlarından göçertilen veya göç etmek zorunda kalan kitlemizden gelmektedir. Ağırlıklı olarak daha iç bölgelerde, Kuzey'e doğru gittikçe ayaklanan kitlelerin 1980 öncesi halk tabanımız olduğu görülmektedir. Özcesi, ayaklanmaya katılan halk kesimlerinin ağırlıklı bölümü savaşın üstüne oturmuş olduğu kitle potansiyelimizdir ve savaş içindeki ilişkimizdir."

ları broşüründen) Gerilla ile bağlantısı bu biçimde olan milis kitle faaliyetinde, eylemliliğinde önemli roller de oynar. Köy-şehir, yerel-bölge komitelerine bağlı olarak faaliyet yürüten milis özellikle kitle eylemliliğinin geliştirilmesinde, örgütlenilmesinde, kitlenin Parti-Cephe talimatları doğrultusunda harekete geçirilmesinde ve yine düşmanın kitleye karşı muhtemel saldırılarına karşı sivil savunma silahları ile cevap vermede, yani, kitleyi korumada hayati roller oynar.

Gerilla savaşının geliştirilmesinde ve kitle eylemliliğinin, örgütlülüğünün geliştirilmesinde bu denli hayati rolü olan milis ne kadar örgütlenilmiştir? Bir kere milisin hayatıyetini kavramayan, milisi geliştiremez. Yani milisin geliştirilmesine gereken önem verilmemiştir. Her ne kadar bugün eyaletlerde, yerel alanlarda belli bir milis örgütlenmesi olsa bile bu bir merkezde idaresini bulmamıştır. Daha çok kendiliğinden, bireysel yaklaşımlarla hareket edilmiştir.

Evet, potansiyel olarak çok geniş bir milis çevresi var. Bu milisler gerçekten çok önemli görevlerde bulunmuşlardır. Gerilla savaşının geliştirilmesinde, kitle eylemliliğinin, örgütlenmesinin yaratılmasında milisler önemli görevler yapmışlardır. Fakat potansiyel bir güç olma konumundan kurtulamamışlardır. Var olan milislere resmîyet kazandırılmamıştır. Yine örgütlenme sağlanmadığından dolayı bir denetim olayı da gelişmemiştir. Yani toplantı geliştirme, rapor alma, fiili denetimlerde bulunma hiç yok denecek kadar azdır. Daha çok ihtiyaç duyulduğunda milise baş vurma vardır. Milis, gerillanın ihtiyaçlarının temininde örgütsüz bir tarzda kullanılmıştır. Burada plan-program yoktur. Kısacası milisin görevleri planlanmamış ve dağınık bir çalışma içerisinde tutulmuşlardır. Bu durum tüm ülkede böyledir. Milisin görevi belli iken ona gerçek işlevi oynatılmamıştır. Tali işlerle uğraştırılmıştır. En basit bir ihtiyaç için milisler harekete geçirilmiş ve bu durum da deşifreyona yol açmıştır. Halbuki milisin önüne ayrıntılı planlar konulur, yapıp yapılmadığı denetlenirse ve bu da uygun biçimlerle yapılsa milis gerçek işlevini oynar. Fakat milise ve örgütlenmesine son derece amatörce yaklaşılması ve gereken değerin verilmemesinden dolayı ne milis örgütlenilmiştir, ne gerçek rolü oynatılmış, ne de korunabilmiştir.

Bizim amatörce yaklaşımımız, düşmanın azgın terörü, tutuklaması ve yine yoğun bir şekilde ihanetin yaşanması milis örgütlenmesini geriletmiştir. Düşman, milisin gerilla savaşındaki; kitle eylemliliğinin geliştirilmesindeki önemini bilmektedir. Fakat gerekli önemi vermediğimizden dolayı geliştirilebilecek, yaygınlaştırılabilecek milis ağı oluşturulamamıştır. Vietnam'da Dien Bien Fu muharebesindeki kırk bin milis sadece lojistik ihtiyaçların (yiyecek, giyecek, silah, mermi) karşılanması için kullanılıyor. İşte bu gücü harekete geçiriş hareketin zaferle taçlanması belirleyici roller oynuyor. Peki bizde milis böyle mi değerlendirilmektedir? Bu derece bir örgütlülüğe kavuşturulabilmiş midir? Tabii ki hayır! Gerillanın içinde bulunduğu tıkanıklık etkisini milise de yansıtmıştır.

Yine milislere haddinden fazla yük yükleme olayı vardır. Yükü kaldıramayan milis ya yakınmakta, ya da partiden giderek uzaklaşmaktadır. Bu milisin gerçek karakterini kavrayamama ve o karaktere uygun yaklaşımı sergileyemememiz. Milisin ve onun örgütünün yerleşik halk espirisi ile hareket ettiği, yan profesyonel çalıştığı ve çalışmalarını gizlilik temelinde yürüttüğü ilkesi ihlal edilmiştir. Milis bazen uzun süre gerillayla beraber tutulmuş -hem de hiç gerekli olmadığı halde- gizlilik temelinde çalıştırılmamış ve bu durum milisin açığa çıkartılmasını hızlandırmıştır.

Milislere görevleri doğrultusunda eğitim verilmemiştir. Milis nedir? Örgütlenmesi nasıl yapılır? Çalışma tarzı nedir? Ordu ile ilişkisi nedir? Cephe ile ilişkisi nedir? Eylem biçimleri nelerdir? Kitle ayaklanması nedir, bunun milisle ilişkisi nedir gibi konularda eğitime tabi tutulmamış ve bu yönlü düzenlemeye gidilmemiştir. Bu da bir örgütlenme sorunuudur.

Çetecilik vb. düşman kurumlaşmaları içte yaratılan milis örgütlenmesi ile kolaylıkla yıkılabilecekken bu çabalar zayıf kalmıştır. Daha çok gerillanın ihtiyaçları temelinde dağınık bir çalışma tarzı içinde tutulmuşlardır, deşifreyona uğramışlardır. Hakkari, Erzurum, Şırnak vb. yerlerde yaygın milis tutuklamaları gündeme gelmiştir.

Yine, Mardin Eyaleti'nde yaygın milis ağı oluşturularak kitle faaliyetliliği, eylemliliği geliştirilebilirdi. Son halk eylemliliği dalgasında her alanda serihildanın gelişmesindeki en önemli yetersizlik, milis gücünün o alanlarda olmaması, varsa örgütlenilmesinin yaratılmasında milisler önemli görevler yapmışlardır. Fakat potansiyel bir güç olma konumundan kurtulamamışlardır. Var olan milislere resmîyet kazandırılmamıştır. Yine örgütlenme sağlanmadığından dolayı bir denetim olayı da gelişmemiştir. Yani toplantı geliştirme, rapor alma, fiili denetimlerde bulunma hiç yok denecek kadar azdır. Daha çok ihtiyaç duyulduğunda milise baş vurma vardır. Milis, gerillanın ihtiyaçlarının temininde örgütsüz bir tarzda kullanılmıştır. Burada plan-program yoktur. Kısacası milisin görevleri planlanmamış ve dağınık bir çalışma içerisinde tutulmuşlardır. Bu durum tüm ülkede böyledir. Milisin görevi belli iken ona gerçek işlevi oynatılmamıştır. Tali işlerle uğraştırılmıştır. En basit bir ihtiyaç için milisler harekete geçirilmiş ve bu durum da deşifreyona yol açmıştır. Halbuki milisin önüne ayrıntılı planlar konulur, yapıp yapılmadığı denetlenirse ve bu da uygun biçimlerle yapılsa milis gerçek işlevini oynar. Fakat milise ve örgütlenmesine son derece amatörce yaklaşılması ve gereken değerin verilmemesinden dolayı ne milis örgütlenilmiştir, ne gerçek rolü oynatılmış, ne de korunabilmiştir.

Dersim, Şerhed, Güney-Batı, Orta eyaletlerde de durum benzeri bir konumdadır.

Sonuç itibarıyla; milis örgütlenmesi merkezi düzeyde ele alınmamış, alt örgütlerine kavuşturulmamış, gerçek işlevine ulaştırılmamış, karakteri gözardı edilmiştir. Yanlış bir çalışma tarzı içinde tutularak deşifreyona uğratılmış, korunamamıştır. Kısacası milislik kurumlaşmaya dönüşürülmemiş, potansiyel olarak kalmıştır. Fakat tüm bunlara rağmen şu anda güçlü bir milis ağının örgütlenilmesinin olanakları vardır. Bunlar yaratılmıştır. Eğer önem verilerek üzerine gidilirse örgütlemek işten bile değildir.

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden özeleştiriler

C. arkadaşın özeleştirisi:

“Tek seçeneğimiz kazanmaktır. Kazanmak da ancak PKK gerçeğini tüm yanlarıyla yaşamak ve yaşatmaktan geçmektedir”

Partimizin Kuruluş (I.) Kongresi'nden sonra, IV. Ulusal Kongremizin kutsal vatan topraklarında gerçekleştirilmiş olmasının başta Parti Önderliği olmak üzere, şehitlerimizin ve halkımızın büyük emekleri söz konusudur. Kongremizin kutsal vatan topraklarında, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi ortamında, reel sosyalizmin hızla çöküp, sosyalizmin kazanımlarının emperyalizme peşkeş çekildiği, gericiğin sosyalizme saldırıp itibardan düşürmeye çalıştığı, emperyalizmin Ortadoğu'ya egemen olmak için tüm gücüyle yüklenip savaş çıgılları attığı bir dönemde ve halkımızın önemli bir tarihi fırsatı yakalayarak, değerlendirildiğinde devlet kurmaya dek bizi götürecektir, salt Kürdistan açısından değil, bölge ve dünya halkları lehinde de bir gelişmeye yol açacak, sosyalizmin itibarını kurtarma ve yüceltme göreviyle tarihin bizi karşı karşıya getirdiği bir dönemde gerçekleşmesi, Kongremize ulusal değil, uluslararası tarihi önemde görevler yüklemekte ve böylesi bir nitelik kazandırmaktadır. Bu güncel ve tarihsel görevler her PKK militanına ve halkımızın her evladına onurlu ve hiç bir partiye, halka nasip olmayan görevler, sorumluluklar yüklemektedir. Böylesine onurlu ve son derece ağır görevler ancak PKK gibi bir parti ve onun kanıtlanmış önderliği, bu önderliğin yaratan, geliştiren, kazanan çalışma tarzı ve bu özellikleri kişiliğinde yaratan militan devrimciliği ile yerine getirilebilir. Aksi takdirde bu görevler yerine getirilemeyeceği gibi, halk olarak vatansızlaşma, katliamdan geçme dahi gündeme gelebilecektir. IV. Ulusal Kongremiz, parti ve halkımız için güncel ve tarihsel görevleri kararlaştırıp güvence altına almanın yanısıra, doğru bir partileşmeyi ve yeniden doğru temellerde doğuşu başarmayı olanaklı kılmakta, bunun için tüm olanakları sunmaktadır. Buna dayanarak örgütsel özellik kazanmak, Partinin taktiksel önderlik hattına girmek, uygulama gücüne ulaşmak, Partinin ulaştığı düzeye ulaşmak hem tarihsel bir zorunluluk ve hem de ertelemeyeceği bir görevdir.

PKK ve önderlik gerçeği ışığında iki kongre arası pratiğimi incelediğimde, pratiğime egemen olan kişiliğin, partinin yaratan, yücelten, kazanan militan proleter kişiliği değil, eski ile yeni bir arada yaşayan, hem kazandıran ve çoğunlukla da kaybettiren, yenilgili, edilgen, örgüt ve taktiği geliştirmeyen, bir yanılla örgütü yaşayan, bir yanılla yaşamayan, yetki ve görevlerine ne tam sahiplik eden, ne de bunlardan vazgeçen ortayolcu bir kişilik olduğu ortaya çıkmaktadır. Böylesi bir kişiliğin sınıf temeli orta sınıf tabakalarına dayanmakta, birçok sınıf özelliklerini bir arada yaşamakta olduğundan, bu kişilik, bağrında her türlü olumluluk ve olumsuzluğu taşımaktadır. Aşılması durumunda ve bunda ısrarın Parti karşıtı bir konuma götüreceği gerçeği vardır. Özellikle Parti saflarında uzun yıllar ve hem de en üst düzeylerde görev almış biri olarak hala bu kişiliği aşmamış olmak bir suç teşkil ettiği gibi, bu

kişiliğin pratik görev sahasında yol açtığı ve Partiye verdiği zararların boyutu da büyüktür. Önderlik kurumu, görev ve yetki, merkezileşme, örgütselleşme ve taktik çizgi karşısında önderliğin çabalarını anlayamama, gereklerini zamanında tam yerine getirmeme, onu zayıf düşürme, geriye çekme, asli görevlerinden alıkoyma, önderlik hattına girmeme, görev ve yetkilerine sahiplik etmeme, merkezileşme ve örgütlenmede üzerine düşeni çok az yapma, çizgiye sahiplik yapmada zayıf kalma, partinin çalışma tarzından uzak geri bir çalışma içinde olma, çözüm gücü olamama ve bütün bunların bir sonucu olarak Partinin, yoldaşların ve halkın beklentilerine cevap verememe, rolünü oynamamama, partinin ve halkın başına bela olan kişiliklerin ortaya çıkmasına ortam sunma söz konusudur.

Bu kişiliği, bu kişiliğin yarattığı sonuçları 3. Kongre sürecinin ülkeye taşınması ile birlikte günümüze dek ortaya koymaya çalışacağım. 3. Kongre'den sonra Kongre sonuçlarını ülke zeminine taşıma görevi ile görevlendirildiğine dair talimatla gelen Kör Cemal denen unsur, bu talimatı ilk etapta okumam için bana vermişti. Talimatta kendisinin ve Şexmus denen unsurun görevli kılındığı yazılmıştı. Talimatı okuduktan sonra Kör Cemal "Aslında senin adının da yazılması gerekiyordu, yazarken herhalde unuttuğular" demişti. Ben bu konuşmasından irkilmiş ama daha çok da örgütsel bilincinin yetersizliğine bağlamıştım. Kendisine; bile bile bir talimatı tahrif ediyorsunuz, Kongre ile oynuyorsunuz, çok tehlikeli bir yaklaşımınız söz konusu, adımın olup olmaması önemli değil, daha işin başlangıcında böyle yaparsanız sonucun nerelere varacağını tahmin etmekte zorlanıyorum vb. bir tutum takınmıştım. Bu tutumu gören Kör Cemal, konuyu değiştirmiş, Kongre hakkında bilgi istemem üzerine bazı arkadaşların merkeze seçildiğini, ülke sahasında da daha sonraki çalışmalar sonucunda belirleneceğini söylemişti, benim de merkeze seçildiğimi söylemişti. Daha sonra çeşitli görevlerle ben ve F... arkadaşları bulunulan zeminden'ye göndermeyi kararlaştırdıklarını, gitmemiz gerektiğini belirtmişti. Bunun üzerine Parti Önderliği ile telefon görüşmesi için uğraşmaya ve Kör'ün yaklaşımlarını, düşüncelerini iletmeye, ondan sonra ayrılmaya karar verdim. Fakat tüm uğraşlarıma rağmen telefon bağlantısı kurmam olanaklı olmayınca, gitmeyi, daha sonra döndüğümde durumları biraz daha yakından görerek, yanılığ, yanlış sonuçlara varmadan, daha doğru öneriler sunmayı düşündüğümünden ayrıldım. Ayrıldıktan sonra üzerimde geliştirilen uygulamaları, esas amaçlarını uzun bir süre öğrenmem, kavramam mümkün olmadı. Burda söz konusu olan ben değil, Partinin, O'nun önderliğinin, çizgisinin, yaşamının, ruhunun kendisiydi. Bu, Parti Önderliğinin müdahaleleri, talimatları ve çözümlemeleriyle ortaya konulmuş, ancak, bundan sonra Kör'ün amaçları tam anlaşılmıştı. Kör Cemal ve Şexmus denen un-

surların ülke zemininde geliştirip partiye egemen kılmaya çalıştığı sağ-tasfiyeciler anlayış tüm yönleriyle ve sonuçlarıyla Parti Önderliği tarafından ortaya konulmuş bulunmaktadırlar ve tüm örgüte bunlar mal edilmiştir. Burda esas sorun sağ-tasfiyeciler anlayış ve bu anlayış sahiplerine karşı ne kadar Partiye, çizgisine, önderliğine, kadrolara sahip çıktığım, koruduğum, rolümü oynayıp oynamadığımdır. Hiç bir zaman Kör Cemal ve Şexmus denen unsurlar ve bu unsurların başını çektiği sağ-tasfiyeciler anlayışla birleşme, uzlaşma içine girmedim. Ama yetmez, çözüm gücü olmayan devrimciliğimle ve sorunlara Parti ve Parti Önderliğine yaklaşım, ele alış ve çözüm tarzıyla değil, daha çok kendi tarzımla (ki bu bireysel bir tarzıdır, bu tarzın kendisi parti karşıtı bir tarzıdır) karşı durma ve çözmeye çalışmamla bu unsurların tahribatlarını ve bu anlayışın kök salıp günümüze dek tahribatlarını arttırarak gelmesini engelleyemedim. Ve üstelik bu anlayışın gelişmesine bu konuyla istemeyerek de olsa ortam yaratarak, yedeğine düştüm. Daha başından itibaren Kör'ün yaklaşımlarını görmüş olmama ve buna tavır koymama rağmen, bu tavrın kişisel bir tavır olmaktan öteye varıp, örgüt tavrına dönüştürmedim. Burda esas ile tali olanı iyi görmeme, esas görevi tali görevlerin arkasına geçirme, bireysel üslupla örgüt sorunlarını ele alma, ertelemeciliğe düşme, önderlik gerekliliklerini yerine getirmeme, Partiye, çizgiye, kadrolara sahiplik etmeme, rolünü oynamama söz konusudur. İşte bu tutumdan sağ-tasfiyeciler anlayış ve bu anlayışın sahipleri cesaret alarak, bunun üzerine bina inşa etmede güç kazanmıştır. Kör Cemal ve Şexmus denen tasfiyecilerin geliştirdiği tasfiyeciliği tüm boyutlarıyla ve zamanında gördüğümü belirtmek doğru olmayacaktır. Görebildiğim oranda ve uygulamaları karşısında hiç bir zaman kişisel endişeler taşımadım, ama örgütsel endişeler taşıdığımı belirtmek istiyorum. O günkü koşullarda ve içinde bulunduğum konumda (Tüm kadro yapısından koparılmış, örgüt kanalları kapatılmış, teşhir ve uygulamalarla etkisiz kılınmış) bu endişeleri gidermek ve daha fazla tahribatların ortaya çıkmasının önüne geçmek için parti saflarında bölünmelere ve fiziki imhalarlara karşı örgüt tarzıyla değil, bireysel tarzımla karşı durduğumu, Parti çıkarlarını yaşatmaya çalıştığımı, bunda kısmi başarıları sağladığımı belirtebilirim. Ama Parti Önderliği duruma müdahale etmemiş, talimat ve çözümlemeleri iletmemiş, gerekli tedbirleri almamış olsaydı, sonuçta kısmi başarıları koruma ve hatta imhalarından kurtulma mümkün olmayacağı gibi Partinin ve önderlik ettiği silahlı savaşımın tasfiyesi dahi mümkün olabilecekti. Bu benim başarılı değil, başarısız olduğumun, tasfiyeciliğe yenikliğimin, partiyi koruyamadığımın en açık kanıtı olmaktadırlar.

(...)

Belli bir faaliyetlilikten sonra geri döndüğümde, Şexmus unsurundan Kör Cemal'in özeleştirisinin Parti Ö-

nderliği'ne gönderilip gönderilmediğini, cevap gelip gelmediğini, son durumunun nasıl olduğunu öğrenmeye çalıştım. Kendisi gönderildiğini, cevap gelmediğini, son durumunun olumlu olduğunu, Kör Cemal'i Çukurca'ya sorumlu düzeyde görevlendirerek gönderdiğini belirtmişti. Ortada açıkça bir suç vardı, kendini parti yerine koyarak, alınan kararı çiğneyerek Kör Cemal'i görevlendirmesi ve böylece hem Cemal'in ve hem de kendisinin tasfiyeciler anlayış ve pratiğini gizlemeye, hesap vermeden kurtulmaya çalışması söz konusuydu. Bu durumda hala sorumluluğu devam etmekteydi. Burada yapılması gereken ya Şexmus unsurunun durumunu ele almak, bunun için orda kalmak, ya da Kör Cemal'e yetişip onu sınırlandırmak, onun feodal-komplocu, sağ tasfiyeciler anlayışla donatıp Botan'ın diğer alanlarına gönderdiği birçok kadronun, Şemdinli'de uygulanan ve sonuçları bilinen bir pratiği o alanlarda da uygulamasının önüne geçmek için söz konusu alanlara bir an önce yetismektir. Ben ikincisini daha doğru görerek hızla hareket etmeye başladım. Çukurca'da Kör Cemal'i sınırlandırarak alanına kaydım.

.... alanına ulaştığımda feodal-komplocu anlayış ve bu anlayışın askerlik yasasında pratik uygulamaları, bu uygulamaların kısmen yarattığı tahribatlar, bu ortamın içinde Erdal arkadaşın katledilmesi, bunun arkadaş yapısında yarattığı moral-sizlik, inançsızlık, ciddi yönetim sorunları söz konusuydu. İlk etapta askerlik yasasının uygulandığı biçimi durdurma, nasıl uygulanacağını kavratma, güvensizlik ve moralsizliği giderme, yönetim sorunlarını giderme, tasfiyeciler anlayışın etkilerini ve lojistik sorunları gidererek arkadaş yapısını pratiğe sevk etme çabasına girildi. Bu alanda yönetim sorunları dışındaki sorunlar giderilmiş, tahribatların daha da derinleşmesinin önü alınmıştı. ve alanlarındaki sorumlu arkadaşlarla görüşmek ve bazı sorunları tartışmak için alanına geçilmiş, arkadaşlarla buluşulmuş, Parti Önderliği'nden alan çalışmaları üzerinde durulmuş, aynı hatalara düşülmemesi için bazı sonuçlara ulaşılmıştı. Ama pratikte uygulamalar daha sonra bu anlayışın uygulanması tarzında gelişmiştir. Yönetim ve yetki olayının geliştirilmesinde, parti işleyişinde, eğitim olayında, savaşçı ve halka yaklaşımda, birliklerin kuruluşunda, eylem anlayışında, askerlik yasasının uygulanmasında feodal-komplocu anlayış uygulanmıştı. 1988 baharında yapılan toplantıda bu pratiğin sahipleri ve anlayışları eleştirilerek, özellikle bahar pratiğinin taktik dışı olduğu, yapılan eylemlerin birçoğunun ve cezalandırmaların yanlış geliştiril-

diği, kitle ve savaşçılara yaklaşımın parti anlayışına ters düştüğü, önderlik, yönetim olgusunun çarpıtıldığı, yetkilerin yanlış kullanıldığı, değerlere yeterince sahiplik yapılmadığı, askerlik yasasında çarpık uygulamaların olduğu, güçlerin atıl bırakıldığı, Anabirlik güçlerinin üstüne düşen rolü oynamadığı, yeni alanlara açılımın zorunluluğu ortaya konuldu. Bu pratiğin sahipleri başlangıçta direndiyse de sonunda kabul eder gibi göründüler, ama özde kabul etmedikleri daha sonraki pratiklerinde yine ortaya çıkmıştır. Bu pratiğin baş sorumlularından biri Metin denen unsurdur. Bu toplantıya katılırken birinci derecede sorumluluk üstlenmem söz konusuydu. Kör Cemal-Şexmus unsurlarının geliştirdiği sağ-tasfiyeciliğe karşı 1987 sonlarına doğru Parti Önderliği'nin ... ve üzerinden iki grup gönderme ve bu gruplarla talimatlar iletme, müdahalede bulunma girişimleri olmuş, grubu bu talimatlarla ulaşarak konferans gerçekleştirmesine rağmen, grubu şehit düşmüş, talimatlar ulaşmamıştı. grubunun yaptığı konferansın sonuçları bulunduğumuz alana taşınmak üzere bize ulaştı 1988 kışında. Bu üç bölgede birinci dereceden sorumlu kılınmam bu dönemden itibaren.

1988 sonbaharına dek Metin unsurunun güçleri eylemsiz bırakması, güçlerimizin önemli bir kesimini denetim altına almaya çalışması, Partiye bağlı dürüst kişileri ezerek kendi ölçülerine uygun kişileri ön plana çıkarmaya çalışması (özellikle Hogir unsurunu kendisinden sonra ikinci adam olarak hazırlaması söz konusudur), birçok savaşçıyı kendi hizmetinde çalıştırmaması, savaşçıları şahsına bağlamaması, halka baskı uygulaması, yersiz cezalandırmalara girişmesine karşı eleştiri ve uyarılarım olmuş, hatta bunların devam ettirilmesi durumunda görevden alınacağı da belirtilmiştir. Hatta bahar toplantısında bazı tedbirler de geliştirilerek 2. bölge güçleri denetiminden çıkarılmış, Anabirlik güçleri de'den çıkarılarak tarafına yönetilmiştir. Fakat tüm bu tedbirler ancak yeni tahribatların önüne geçmeye yetmiş, taktik hattın uygulanması, parti yaşamının ve ruhunun geliştirilmesi, doğru önderlik ve yönetimin oturtulmasına, başarılmasına yol açmamıştır, ancak taktiğin geri bir uygulaması söz konusu olmuştur. Bu dönemde gerek Metin unsuruna ve gerek diğer arkadaşlara yaklaşımına egemen olan anlayış, daha çok Kör Cemal-Şexmus tasfiyecilerinin etkilerini taşıdıkları biçimindedir. Metin'in parti üzerinde hesap yaptığını, bunun sonucu olarak böylesi yaklaşım ve pratiğe yöneldiğini görme söz konusu değildir. Bu benim önderlik hattına girmedüğümün ve Partiyi temsil edemediğimin, Partiyi her türlü tehlikeye açık tuttuğumun somut bir ifadesi olmaktadır. Halbuki taktik önderlik hattında yer alan birinin, öngörülül olması, tehlikeleri önceden görmesi, Parti gerçekliği ile bağdaşmayan tutum ve davranışları zamanında tespit etmesi, sonuçlarını iyi kestirmesi, zama-

nında harekete geçip her türlü örgütsel-pratik tedbirleri alması, uygulama gücüne dönüştürmesi, mutlaka Parti lehinde sonuç alması gerekir.

1988 Eylül toplantısıyla birlikte Parti Önderliği'nin çağırısı üzerine yurt dışına çıkmam söz konusudur. 3. Kongre'nin ülke zeminine taşınması sürecinden yurt dışına çıkıncaya kadarki pratiğimi, bu pratikteki sorumluluğumu kısaca da olsa bu tarzda ifade etmiş bulunuyorum. Bu döneme damgasını vuran, Süleyman denen unsurun sorumluluğum altında kaçmış olması ve bu olayın benim açımdan izahının çok zor olması, bunun yarattığı suçluluk psikolojisi altında ezilmem, giderek parti çıkarlarını herşeyin üzerinde tutuyorum anlayışıyla kendimi görevlerden alarak ve kendime tüzük kurallarını uygulayarak kendimi Parti dışına itmem, bunu anladığımda irkilmem, bunun Partiye verdiği zararı görerek kendimi daha çok suçlu görmem, o dönemin pratik yönetiminden sorumlu olan bazı yoldaşların tutumu ve içinde bulunduğum çözümsüzlüğün derinleşmesine neden olan yaklaşımları ve bütün bunların üzerine Kör Cemal-Şexmus unsurlarının geliştirdiği uygulamalar, bütün bunların birleştiği, örgütsel özelliklerin zayıf olduğu, önderlik iddiası olmayan, siyasallaşmamış, sorunlara dar, yüzeysel ve çoğunlukla da niyetler düzeyinde yaklaşan, yaratmayan, geliştirmeyen, kazanmayan, bireysel, sınıf ve ulusal bakış açısı ve çıkarlarına sıkıca sarılmayan, idareci mantıkla hareket eden, parti-devrim-halk karşısında sorumlu davranmayan, Partiliği yetkilere sahip olup olmama olarak gören ortayolcu bir devrimcilik ve bu devrimciliğin kemikleştiği, kangrenleştiği yenilgili bir kişilik ve bu kişiliğin pratiğidir.

Parti Önderliği'nin huzuruna ve Akademi ortamına böylesi bir pratiğin sahibi olarak gittim. Akademi yönetiminde koordinatörlük rolü verildi. Bu alan pratiğimde Parti Önderliği'nin yakın ilgi ve desteğini gördüm. Ciddi eleştiriler aldım, bu eleştirilerin karşılığı da yoldaşça olmalıydı. Özellikle kadroların eğitimine yanlışlıklarla yaklaşmak, sunulan değerler doğru kullanılmamak, önderlik kurumuna, görevlere, talimat-rapor sistemine, örgütlenme ve kurumlaşma olaylarına doğru yaklaşmamak, partinin yönetim olayını doğru oturtmamak hususlarında eleştiriler aldım ve bu eleştirilerden sonuç çıkararak güçlenmeyi amaçladım, bu yönlü çabalar içine girdim. Eleştirilerden çıkarabildiğim sonuçları yapıya da mal etmeye özen gösterdim. Partinin istediği düzeye vardığını söyleyemem, ama bu süreçten güçlenerek çıktığımı, bir daha Parti huzuruna kaybeden biri olarak değil, kazanan biri ve rolüne sahip çıkmış, kendisinden beklenenleri hiç olmazsa asgari düzeyde yerine getirmiş biri olarak çıkmanın zorunluluğunu kavramış ve buna inanmış biri olarak çıktığımı belirtebilirim. Benim açımdan partileşmeyi ve önderlik hattına girmeyi başarmaktan, geçmişte parti-devrim ve halka verilen zararları, görevlere tam sahiplik yaparak ve gereklerini zamanında yerine getirerek gidermekten, atfedilen role sahiplik yapmaktan başka bir yol olamazdı.

Akademi'de eğitim devresinin bitimiyle birlikte Avrupa çalışmalarında yer almak üzere Parti Önderliği tarafından görevlendirildim. Avrupa'ya gitmek hiç bir zaman düşünmediğim ve hatta tasavvur dahi etmediğim bir olaydı. Eğitimden sonra tekrar ülkeye dönmeyi önüme koymuştum. Avrupa'da ortaya çıkan tahribatları ve örgütsel sorunları tüm boyutlarıyla olmasa da

önemli ölçüde gördüğümü, müdahalenin gerekliliğine inandığımı belirtmek istiyorum. Parti Önderliği'nin aydınlatma ve yol göstericiliği bunu daha da pekiştirdi. Sorunların çözümünü olanaklı kıldı. Böylece donanmış olarak ve koordinatörlük görevi ile görevlendirilmiş olarak Avrupa çalışmalarında yer aldım. Bu görevim birbuçuk yıla yakın devam etti. Hem kendi istemim ve hem de Parti Önderliği'nin istemi üzerine alandan ayrılarak tekrar Akademi ortamına döndüm.

Avrupa'ya gittiğimde ilk dört-beş ay alanı tanıma, kadroları tanıma, sorunları, nedenlerini ve çözüm yollarını araştırma, tahribatların hangi düzeyde olduğunu kavrama ile uğraştım ve bu süreçte fazla etkili bir çalışmaya içine giremedim. Ancak bu süreden sonra giderek çalışmalara hükmetmeye başladım. Bu, yine Parti Önderliği'nin denetimi, yol göstericiliği, çözümleyici her türlü destek sağlamasıyla olanaklı hale gelmiştir. Parti Önderliği'nin en büyük desteklerinden biri de çalışmalarına ilişkin yöneltilmiş olduğu eleştirilerdir. Eleştiriler özellikle merkezleşme, örgütlenme, önderlik olayı, yönetim ve yetki konularında odaklaşmıştır.

Avrupa faaliyet alanında sürekli parti ve bağımsızlık, özgürlük mücadelemizin darbelenmek istendiği, partinin hemen her dönem uğraştığı, tasfiyeci provokasyon hareketinin düzenlendiği bilinmektedir. Bunun kaynağı Parti ve mücadele gerçekliğimizin yaşanmaması, yaşatılmaması, keyfi ve özerk tutumların, burjuva-liberalizminin egemen olması, zeminin kayganlığı ve tüketiciliğidir. Bunlara emperyalist devletlerin, TC gibi sömürgeci devletlerin ve onların piyonlarının bilinçli faaliyetlerini de eklemek gerekir. Özellikle 1983'lerden beri Partimizi kamuoyunda ve ilerici güçlerden tecrit etmek ve "terörist" bir örgüt olarak yargılanmasını sağlamak için bilinçli bir faaliyetin yanı sıra, PKK'yi özünden boşaltarak, başkalaşıma uğratarak ve böylece tasfiye ederek çeşitli güçlerin basit bir piyonu durumuna getirme çabaları söz konusu olmuştur. Bu tasfiyeci, provokasyon hareketleri, bunların temsilcileri, ne yapmak istedikleri, nasıl bozguna uğratıldıkları, tahribatları ve bunları giderme çabaları bilinmektedir. Parti Önderliği'nin karşı duruşları, savaşimleri, bu savaşimlardaki başarıları, yarattığı sonuçlar, bu sonuçlar temelinde Partiyi ve kadroları donatması ve bunda yalnızlığı, hatta kazandırdıklarının çoğunun korunmaması da bilinmektedir. Avrupa alanında merkezleşme, kurumlaşma, yönetim ve yetki, parti iç işleyişi, çalışma tarzı, alana özgü taktik, mali düzenleme, ülkeye yönelik çalışma, eğitim, kadrolaşma, ülkeyi her yönden besleme, dış kamuoyuna yönelik çalışma gibi sorunlarda alana yüklenen rolün yerine getirilmediği, alanın sürekli partiyi uğraştırdığı, birçok değerlin ayaklar altına alındığı bilinmektedir. Her bakımdan ülkedeki mücadeleyi besleyen, onu tamamlayan, onun bir parçası ve ona göre biçimlenen bir örgütlenme ve mücadele yürütülmesi gerekirken, tam aksine ülkedeki mücadelenin, şehit kanının ve Parti Önderliği'nin yarattığı ve halkın sunduğu değerler üzerinde yaşama esas alınmış, bireysel, ailesel yaşamlar örgütlenirilmiş, kendini geliştirmekten aciz ve asalak yaşamı bir yaşam biçimi olarak yaşayanlar, devrim kaçkınları örgüt saflarına dolmuş, örgüt bunlara dayandırılmış, böylece Partimizin yaşam ruhu, ahlakı aşındırılarak, yeni yaşam anlayışları, apayrı ruhlar, ahlaksızlık, keyfilik, değerleri çarçur, e-

mek sömürüsü şekillendirilmeye ve egemen kılınmaya çalışılmıştır. Partiye bağlı, dürüst militan ve çalışanlar böylesi bir yapı içinde etkisiz kılınmış, örgüt ölçüleri yerine kişisel ölçüler -ki bu ölçüsüzlük ve şekilsizliktir- geçirilmiş, görünüşte Partiye bağlı ama özde tasfiyeci anlayışlar ve bu anlayışların damgasını taşıyan pratikler sergilenmiştir. Avrupalı emperyalist güçler, TC ve gerici, içimizdeki uzantıları bundan muazzam yararlanma ve böylece ya PKK'yi teslim alma ya da ezme yoluna gitmişler, bunda da küçümsenmeyecek başarılar elde etmişlerdir.

3. Kongre sonrası Kongre sonuçlarını Avrupa alanına taşımak ve bu temelde düzeltme hareketini gerçekleştirmek için yapılan birinci müdahale ve bu müdahalenin Kongre ruhuna aykırı, tasfiyeci bir pratik geliştirmesi, bu pratiğin neredeyse Partiyi bitirme noktasına varılması, bunun önüne geçmek için ve partiyi taktik hatta çekmek, tahribatları gidermek amacıyla Parti Önderliği tarafından ikinci müdahale-nin yapılması, bu müdahalenin de boşa çıkarması, birincilerin karikatürü olması, Parti Önderliği'nin üçüncü müdahalede bulunmasına yol açmış, bu müdahale de sorunları çözmemiş ve arkasından 1988 provokasyon hareketi gelişmiş, provokasyon hareketi tutuklamalarla ve parti kadrolarının çoğunluğunu etkisi altına alarak, maddi değerlere el koyarak, emperyalist güçlerin desteğinde darbe yaptığını, Partiyi ele geçirdiğini ilan etmiştir. Parti Önderliği'nin doğrudan kitleye hitap etmesi, kitlenin harekete geçmesiyle ve harekete geçen kitleyi gören bazı kadroların da buna eşlik etmesiyle provokatörler etkisiz kalmış, Parti kurtarılmıştır. Ama provokasyonun tahribatları, yarattığı inançsızlık, dağınkılık ve işlediği anlayışların etkisi büyük olmuş, biçimde Partili ama özünde parti karşıtı anlayışları yaşayan, pratikte bunu sergileyen bir yapı kalmıştır. Böylesi bir ortamda görev üstlenildi. Görev, Parti ve mücadele gerçekliğimizi alanda yaşatmak, tüm çalışmaları cephe çalışmaları olarak geliştirmek, çalışmaları ülkeye taşımak, ülke mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılayan, onu tamamlayan, ona göre biçimlendirilen, merkezleşme, kurumlaşma, örgütlenme, parti yaşamını ve ruhunu, çalışma tarzını egemen kılma, mali değerlere sahiplik ve geliştirme, tıkanıklık ve tecrit durumunu aşma, kitleleşme ve dost çevreleri geliştirme, provokasyonun tahribatlarını giderme, örgüt saflarını arındırma gibi görevlerdi. Bu görevleri yerine getirecek, işleyen bir örgüt yapısı kurulmaştınlarak alandan ayrılacaktım.

Oldukca kapsamlı bu görevleri yerine getirirken özellikle denetim ve yetki olayında içine düştüğüm ciddi hatalar söz konusu olmuştur. Alanları ve alanda çalışan arkadaşları yakından tanıma, sorunları yerinde görme, çözüm için yardımcı olmak amacıyla geçici olarak koordineye başka bir arkadaşı bırakma önerisini Avrupa merkez toplantısında gündemleştirmiştim ve bu öneri kabul edilmişti. Bunun Parti Önderliği'ne iletilmesi, onayının alınması gerekiyordu ve bunun için telefon bağlantısı kurulmaya çalışıldı, ama kurulamadı. Başarılamayınca koordineye geçici bakacak olan arkadaşına gidilen yerde telefon açıp iletilmesi, Parti Önderliği'nin onayına sunup, sonucu bildirmesi söylendi. Çünkü böyle bir görevi Parti Önderliği vermişti, ancak O'nun bilgisi dahilinde ve onay ile yetki devredilebilirdi. Ama geçici olarak koordineye gönderilen ar-

kadaş, bu durumu iletmemiş, Parti Önderliği sorduğunda; kendisinin gönderildiğini, nedenini de bilmediğini, benim alanlarda dolaştığımı söylemiştir. Bu durumda sonuçta parti ile karşı karşıya gelmeye yol açacak bir durum olduğu açıktır. Haklı olarak Parti Önderliği bunu yetkiden kaçma, görevden kaçma, örgüt disiplini-ninden kaçma olarak değerlendiren eleştirmiştir. Burda yetkiye sahiplik yapmama, kötü kullanma, görevden, disiplinden, denetimden, örgüt işleyişinden kaçma söz konusu olduğu gibi, Parti Önderliği kurumunu bir kurum olarak görmeme, ciddiye almama da söz konusudur. Bunun yarattığı ve yaratacağı sonuçlar, örgütün örgütsüzlüğe, denetimsizliğe, açık tehlikelere, keyfi tutumlara terk edildiğidir, tasarrufçuluğun gelişmesidir, sonuçta dağılma ve çürümeye yüz tutacağıdır. Denetim ve örgütsel tedbirlerin yaşamın her alanına egemen kılınmasında zayıf kaldığı için bazı belgelerin gereksiz yere bazı arkadaşlarca taşınması, bu belgelerle birlikte yakalanmaları, belgelerin düşmanın eline geçmesi, düşmanın belgelere dayanarak örgütün çalışmaları hakkında bilgi sahibi olması ve örgüt üzerine gelişi, örgütün zorlanmasına, aldığı tedbirlerin boşa çıkmasına, kadro ve halka güvensizliğin gelişmesine neden olmuştur. Ayrıca bölgecilik temelinde örgütlenmek, Partiye burjuva-liberal bir yaşam ve anlayış dayatarak egemen kılmak, Partiyi bu anlayışla başkalaşıma uğratmak için bazı kişilerin gizlice kendi aralarında örgütlenmeleri, Partiyi yanlış bilgilendirmeleri, düzeltme çabalarını sabote etmeye çalışmaları, Parti değerlerini hoyratça bu amaçla kullanmaları, burjuva bir yaşam içine girmeleri, Parti resmîyetini ve yaşamını çürütmeye çalışmaları ve bunu tasfiyeci bir boyuta getirmek istemeleri ama bunun zamanında görülmemesi söz konusu olmuştur. (...)

Bütün bu hata ve yetmezliklerimden gerekli sonuçları çıkararak, üstlendiğim görevlerin gereklerini yerine getirmek için çalıştığımı, Parti Önderliği'nin sürekli destekleyici çabalarıyla, yoldaşların ve halkın güç veren tutumlarıyla tahribatların önüne geçip olumlu yönde sonuçlar aldığımı, tıkanıklığı aştığımı, alan çalışmalarını ve gücü taktik hata çektiğimizi, bunda bazı gelişmeler yarattığımı belirtebilirim. Taktik hatta çekilen çalışmalar ve örgüt yapısına derinlik kazandırmak, alan örgütlenmesini ve çalışma tarzını Partinin ulaştığı düzeyin gerisinden kurtararak varılan düzeye ulaştırmak görevinin tam yerine getirilmediğini, bu görev başarıldığında alanın rolünü oynayacağını, Parti açısından sürekli uğraştıran, tasfiye ve provokasyonların geliştiği bir alan olmaktan çıkardığını belirtebilirim. Çalışmaları bu düzeye getirdikten sonra alandan ayrılmaya söz konusudur.

1990 Ağustos ortalarında tekrar Akademi ortamına gelmem, yönetimde görev üstlenmem ve koordinatörlük görevini yürütmem söz konusudur. Bu süreçte yapının eğitimi, yönetim konularında Parti Önderliği'nin eleştirilerini almam, öz eleştiriler vermem söz konusudur. Bu süreçte ortaya çıkan ve eleştiri konusu olan hususların eskiden öz eleştirileri verilen hususlar olduğu, bunun da özeleştiriyeye köklü yaklaşmadığı ve yüzeyselliğin aşılmadığı anlamını taşıdığı sonuçlarına vararak bunu kişiliğin kendine sevdalanması, kendi kendini aldatması, Partiyi aldatması olarak gördüm. Bunun sürüp gitmesinin tehlikeli sonuçlar yarattığını ve ilerde daha çok tehlikeler yaratacağını bilince

çıkarak mutlaka bu kronikleşen kişiliği aşacağıma dair sözler verdim. Eğitim devresinin ağırlıklı bölümüne bizzat Parti Önderliği katılarak, güncel ve tarihsel çözümlemeler yaparak 4. Ulusal Kongremizin hazırlıklarını önemli bir aşamaya getirmiş, olgunlaştırmış, hem yapıyı eğitmiş ve hem de Kongre için raporlar geliştirip tamamlamıştır. Bu çalışmaları belli bir seviyeye getirdikten sonra, ülke zeminine taşımak ve pratik yanlarıyla tamamlamak ve böylece Kongreyi resmen sonuçlandırmak için Kongre Hazırlık Komitesi'ni oluşturmuş, bu Komite'yi hazırlamış ve tüm güvenlik-teknik tedbirlerini alarak ülke zeminine ulaştırmıştır. Kongre Hazırlık Komitesi'nde koordinatörlük görevi verilmiş, Kongre resmen başlatılınca dek tüm çalışmaların bu komitenin sorumluluğunda olduğu belirtilmiştir. Komitenin bir yandan pratik tedbirleri alması, acil müdahaleyi gerektiren durumlara müdahale etmesi, uygun gördüğü görevlendirmelere gitmesi ve esasta da belli bir düzeye getirilmiş olan Kongre çalışmalarını belirlenen süreçte başlatıp, tamamlaması görevleri vardı. Bu görevlerin yerine getirilmesi sürecinde komitenin bir komite düzenine ulaşip çalışması, çalışmalarını Parti Önderliği'ne iletmesi, 4. Ulusal Kongre gerçekliğine göre çalışmalara yönelmesi, hazırlıkları zamanında ve tam yapması, gerekli düzeltme hareketine kongre ruhu ile yaklaşmasında ağırlıkla benden kaynaklanan hatalar içine girildi ve Parti Önderliği'nin eleştirileri gelişti. Bu eleştirileri bilinmektedir. Çalışmalara eskiyi aşmayan, geri, yanlışlıklar, ertelemeci, idare etme mantığı ile yaklaşma, bu anlamda da çalışmaları ve Kongre ruhunu, gerçekliğini geriye çekme, temsil etmede zayıf kalma, nasıl bir yönelim ve çalışma tarzı içine girildiğini kavrayamama, pratikte bunu sergileyememe, içinden geçilen dönemin özelliklerine denk bir yönelim içine girememe, çalışmaları tehlikelerle yüz yüze getirme, Parti ve halkın geleceğini belirleyecek çalışmaları zamanı iyi kullanarak, zamanında tamamlayamayla Partiyi ve halkı risklerle karşı karşıya bırakma söz konusudur. Hazırlık Komitesi'nin çalışmalarını komite adına değil, adıma bildirmekle çalışmaları bireyselleştirme, kendimi komite yerine geçirme gibi bir durumu yaşadım. 4. Ulusal Kongremizin merkezleşmemeye, örgütsel-leşememeye, kurumlaşmamaya son verme gibi bir gerçeği söz konusuysa, hem de Kongre sürecinin yaşadığı bir süreçte ve Kongreyi hazırlamakla görevli bir kurumun üyesi olarak bu hata içine düşmek, daha işin başlangıcında Kongreye örgütsüzlüğü dayatma, ona ters düşme anlamını taşır. Yine talimat-larda eleştirilen sorunlara yaklaşımda Parti yaklaşımı, üslubu yerine, bireysel yaklaşım ve üslubu geçirme söz konusudur. Bütün bu eleştiriler, Parti ve Kongre gerçekliğimizin uzağında yaşadığımı açıkça ortaya koymaktadır. Eleştirilerden sonuç çıkararak güç kazandığımı ve daha da kazanacağımı, yol açtığım zararları giderebileceğimi, bu gücü kendimde gördüğümü belirtmek istiyorum. Bu eleştirileri partiye ve Kongre gerçekliğimizle bütünleştimenin ve onun pratik uygulama gücüne ulaşmanın bir aracı kıldığımı belirtmek istiyorum.

4. Ulusal Kongremiz bir dönemi kapatır ve yeni bir dönemi başlatırken; eskide direnmeye, partileşmemeye, merkezleşmemeye, taktik dışı yaşamaya da son vermekte, Partiyi daha doğru temellerde kaynaşma, geleceği kazanarak

Devamı 26. sayfa

PKK IV. Ulusal Kongresi kararları

Açıklama:

26-31 Aralık 1990 tarihleri arasında yapılan PKK IV. Ulusal Kongresi'nde, Kürdistan Devrimi'nin tüm sorunları tartışılıp güçlü çözümlere ve çok kapsamlı kararlara ulaşıldı. Bu sayımızdan itibaren, Kongre kararlarını yayınlıyoruz.

Hatırlanacağı üzere, 4-13 Mayıs 1990 tarihleri arasında PKK II. Ulusal Konferansı yapılmış ve bu konferansta alınan kararlar Temmuz-1990 tarihli gazete sayımızdan başlayarak dört sayı peşpeşe yayınlanmış. Aldığımız bilgilere göre, 26-31 Aralık 1990'da gerçekleşen PKK IV. Ulusal Kongresi, II. Ulusal Konferans'ın aldığı bütün kararları esas olarak benimsemiş, ancak bazı ekler ve değişiklikler yapmıştır. Bir tekrara yol açmamak açısından ve yer sorununu da dikkate alarak sadece yapılan bu ek veya değişiklikleri yayınlamayı uygun bulmaktayız.

Okuyucunun, PKK II. Ulusal Konferans kararlarının IV. Ulusal Kongre tarafından onaylandığını dikkatten uzak tutmaması ve bu kararları öğrenmek istiyorsa Temmuz-Ekim 1990 tarihleri arasındaki Serxwebûn sayılarına bakması rica olunur.

Serxwebûn

Parti örgütlenmesine ilişkin

IV. Kongremiz, Parti tarihimizin en önemli zirvelerinden biri olarak gerçekleşti. Bu Kongre, Partimizin II. Ulusal Konferansı'nda en üst düzeye çıkan eleştirel çıkışımızın pratik uygulaması olarak gerçekleştiğinden dolayı, bir anlamda gelişen eleştiri hareketimizin ilk büyük pratik adımı da oldu. Bu nedenle IV. Kongremizin çok özgün bir anlamı vardır. IV. Kongremiz, sorunların tartışılıp çözüm yollarının arandığı bir platformdan çok ulaşılmış bulunan çözümlerin emrediciliği ile pratiğe başlama, II. Ulusal Konferans'ın eleştiri ruhuna layık bir pratik gerçekleşme olarak tarihimize geçti.

IV. Kongremizin ele aldığı ve pratik çözüme kavuşturduğu sorunların başında parti örgütlenmesi ve buna karşı tutum ve davranışlar geliyordu. Bunun anlaşılır nedenleri vardır. Her şeyden önce, düşmana karşı verdiğimiz mücadelede ulaştığımız bu aşamada gelişmelerin önünü tükayan, bizde var olan proletarya dışı sınıf etkileri ve bunların yol açtığı barikatlardır. II. Ulusal Konferansımız, geliştirmiş olduğu eleştirilerle sınıf dışı direnişin barikatları üzerine büyük bir projektör tuttu. II. Ulusal Konferans, bizde yaşanan sorunların ideolojik-politik sorunlar olmadığını, aksine bu alanda varılan düzeyin oldukça yüksek bir aşama olduğunu çok görkemli bir şekilde ortaya koymuştu. Bu gerçeği ortaya çıkaran bizzat içinde bulunduğumuz savaş pratiğiydi. Savaş pratiğimizin ortaya çıkardığı gerçek, Parti taktiğinin kısmi bir uygulanmasının bile başarıya götürdüğü, taktikten hafif bir sapmanın ise Kürdistan gerçeğinde büyük felaketlere yol açtığıdır. Dolayısıyla sorunumuz, savaş çizgisini pratik uygulamada düğümleniyordu.

Fakat, pratik uygulamanın sağlanmaması veya bir türlü doğru pratiği tutturamama da kendi başına açıklanacak bir sorun değildi. III. Kongremiz, pratiğe militanca yürümemenin nedenlerini irdeleyip önemli oranda açığa çıkarmış ve geliştirdiği eleştiri ile pratiğe yürüyüşü sağlamış veya en azından pratiğe doğru yürümenin köprüsü olmuştu. Ne var ki, bu kez de pratiğe yürüyüş tarzı ciddi bir sorun olarak kendisini dayattı. Çünkü, tutturulan yürüyüş tarzı, bazı raporlarda da ortaya çıktığı gibi 40-50 partiyi bitirmeye yeterliydi. Bu tarza ilişkin eleştiri III. Kongre'de başlamış ve giderek daha yetkin bir şekilde II. Ulusal Konferans'ta zirveye çıkmıştı. II. Ulusal Konferans'ın tartışılmaz bir şekilde ortaya koyduğu gerçek şuydu: Parti çizgisine, taktiğine karşı

açık bir direniş yok, ama bunu uygulamaya yetmeyen, doğru uygulamasını bilmeyen kişilik var ve bu süreç içinde taktiği kendine çekerek pratik bir sapma içine girmekte, bir bütün olarak Partiyi özünden boşaltmaktadır. Bu durum, parti örgütlenmesinden devrimci faaliyetin her alanına kadar kendini göstermektedir. Partileşmeme, doğru tarzda savaşmama, halka karşı suçlu konuma düşme vb. gibi durumlar Parti taktiğini uygulamayan, uygulayamayan, ona gelmeyen yapıardan kaynaklanmaktadır. Ve bu da sömürgecilğin ve işbirlikçi düzenin kişiliklerde elde etmiş olduğu mevzilerde kendini gösteren bir karşı direniş olmaktadır.

Bu konuda Parti Önderliği şöyle demektedir: *"Partinin yıllardır özenle eğitip örgütleyerek bağrında savuşturduğu kadroları bile, uluslaşma ve sınıflaşma mücadelemiz karşısında engel oluyorlar. Kitlelere ulusal ve sınıfsal bilinci doğru dürist götürmemek ne anlama gelir? PKK adına hareket eden PKK kadrosu için çok ciddi ve aciliyet kazanan bir örgütlenmeye gelmemek ne anlama gelir? Örgüt kurallarını inşa etmemek, uygulamamak ne anlama gelir? Bizdeki kişilikler kendini gerek ulusal kurtuluş ve gerekse bu sınıfsal kurtuluşa karşı çok ciddi bir engel olarak gösteriyor. Bütün çabalarımıza rağmen, Parti içinde de bu engel olma durumu çok güçlü bir tarzda yaşandığını gösteriyor. Dolayısıyla, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesini Parti içinde bizim kadrolarımıza karşı da yürütmek ve en başta da bir türlü örgütlenmeye ve kolektivistmeye gelmeyen önderlerimize karşı da yürütmek zorundayız..."*

"Çok iyi bilinir ki, örgütlenemeyen, kolektivistmeye çekilemeyen bir kişilik, her an iflas etmeye karşı karşıya olan bir kişiliktir. Bu konuda gösterdiğiniz direnç, tutuculuk etkisini tamamen dışımanda bulur. Bu konuda ısrar, objektif anlamda düşman etkisinin direnmesi olarak karşımıza çıkar..."

IV. Kongremiz, düşmanın içimizdeki bu mevzii direnişine güçlü bir saldırı olarak gerçekleşmiş; örgütlenme ve savaş da dahil devrimimizin tüm sorunlarına pratik çözümler getirmiştir. II. Ulusal Konferans, mücadelemizin sağlıklı bir işleyişe kavuşmasının, ancak Parti öncülüğüne ulaşmakla mümkün olduğunu ortaya koymuş ve bu yönde bir dizi karara varmıştır. IV. Kongremiz, Parti öncülüğünü yakalamada pratik tedbirler getiren bu kararları yeniden ele alırken, onların özüne bağlı kalarak daha yetkin bir şekilde uygulamak

için bazı değişikliklere gitmiş, belli bir düzenlemeye tabi tutmuştur.

Buna göre;

Sağlıklı bir parti inşası ve işleyişi için;

A- Parti Üyeliği: Parti programını ve tüzüğünü kabul eden, parti örgütlerinden birinde yer alarak halk savaşına öncülük eden kişi parti üyesidir. Bu temelde;

a)- Parti üyesi, Marksist-Leninist dünya görüşüne sahip ve onun ülkemizdeki temsili olan Parti ideolojisi ve politikasını savaşkan bir şekilde savunup pratikte uygulama kabiliyetinde olmalıdır;

b)- Parti üyesi, sağlam bir parti işleyişinin garantisi olan parti tüzüğüne uygun hareket etmeyi yaşam tarzı olarak ele almalıdır;

c)- Parti üyesi, parti içinde sınıf mücadelesi gerçeğini unutmayan, parti dışı her türlü anlayış ve pratiğe karşı mücadeleyi düşmanla mücadeleden ayırmayan ve söz konusu eğilimleri karşı parti çizgisini, taktiğini savunma ve geliştirme kabiliyetinde bir yapıya ulaşmış olmalıdır;

d)- Parti üyesi, Cephe ve Ordu örgütlerini ve bunların faaliyetlerini yönetebilme yeteneğinde olmalıdır.

Bu vasıflara sahip olan kişi, parti üyesi olabileceğini kazanır.

Parti üyeliğine kabul için;

a)- Parti üyeliği için, kişi bir yıllık hazırlık evresinden geçer;

b)- Hazırlık evresinden sonra, durumu yeniden ele alınan kişi eğer uygun görülürse üyelik formu doldurularak resmi kaydı yapılır.

B- Örgütsel İnşa;

1- Parti bütün yurtiçi ve yurtdışı faaliyet sahalarında merkez, eyalet, bölge, mıntıka ve daha alt düzeylere kadar hiyerarşik biçimde örgütlenir.

Bu amaçla;

a) - En üstte parti merkez komitesi oluşturulmalı;

b) - Eyalet, bölge, mıntıka ve daha alt düzeylerde parti komitesi ve temsilcilikleri örgütlenmelidir.

2 - Parti komite ve temsilcilikleri, hükmettikleri alanda partinin yetkin temsiliyi yaparak çizgiyi hayata geçirmek, bütün parti faaliyetlerini örgütleyip yürütmekle yükümlüdürler.

Üstten alta doğru Parti örgütlenmesini gerçekleştirmek, Cephe ve Ordu birliklerini yönetmek ve bunların faaliyetlerine öncülük etmek, basın-yayın, eğitim, propaganda-ajitasyon ve kültür faaliyetlerini örgütleyip yürütmek parti temsilcilik ve komitelerinin görevidir.

3 - Parti Merkezi;

- Halkımızın ulusal kurtuluşçu iradesinin en üst yönetim ve yürütme organı olarak, mücadelemizin bugün ulaşmış olduğu yüksek ve tarihi aşamanın gereği ideolojik, politik örgütsel, askeri vb. alanlarda güçlü bir önderlik ve savaş kurmaylığı biçiminde örgütlenmek ve bu doğrultuda örgütlenmesini işlerliğe kavuşturmak, kendini stratejik önderliğe uygulayacak ideolojik, politik düzeye ulaştırmakla yükümlüdür.

- Tüm Parti, Cephe ve Ordu faaliyetlerini en üstte parti çizgisi doğrultusunda örgütleyip yürütmekle kumaylığını yapan;

- Parti, Cephe ve Ordu faaliyetlerinde, ortaya çıkan her türlü çizgi dışı feodal, burjuva, küçük-burjuva, tasfiyeci, sağ veya sol eğilim ve pratiklere karşı parti çizgisi ve ruhunun hakimiyeti temelinde kararlıca mücadele edip ezme gücünde olan;

- Kendi içinde profesyonel tarz-

da örgütlenen, her türlü kurumlaşmayı kendisinden başlatarak, aşağıya doğru uygulamaya geçen, tüm bunları en yetkin uygulama kabiliyetinde ve yeterli üye bileşiminde olan bir yapılanmada olmalıdır.

4- Parti Merkezinin iç örgütlenmesi;

Parti Merkezi kendi içinde iki komite halinde çalışır;

a)- Askeri Komite; Parti öncülüğünü ordu üzerinde sağlamak amacıyla ordu örgütlenmesinin beyininde yer alarak, tüm savaş ve ordu faaliyetlerine en üstte hükmeden komitedir.

Askeri komite, parti merkez bünyesinde savaşın sorunlarına stratejik ve taktik düzeyde çözüm aramak, savaş planları geliştirmek, dönem dönem çeşitli mücadele biçimleriyle bu planlamaları uygulamaya koymak, bu doğrultuda silahlı kuvvetleri örgütlemek, sevk ve idare etmekte görevli olup, partinin ordu içindeki temel uygulama aracıdır.

b)- Siyasi Komite; Parti-Cephe, basın-yayın, kültür vb. faaliyetleri merkezi düzeyde, parti politikasına göre düzenleyen komitedir.

Siyasi komite, parti ideolojisi ve politikasını daha fazla derinleştirerek, parti çizgisi doğrultusunda, mücadeleye önderlik edecek propaganda-ajitasyon faaliyetleriyle kitleleri ulusal kurtuluş mücadelesi etrafında, dönemin ihtiyaçlarına göre örgütleyerek, mücadele doğrultusunda eğitecek, pratik mücadelenin sorunları üzerinde parti yapısının eğitimini gerçekleştirecek, propaganda, eğitim ve kültür faaliyetlerini merkezi bir örgüt yapısı içinde örgütleyip, geliştirecek, ve giderek ağlarını ülkenin tüm alanlarına uzatacak biçimde parti faaliyetini ve çok yönlü örgütlenmeleri yürütecek kurumdur.

Siyasi komite bu görevlerini yerine getirmek için kendi arasında işbölümü yaparak, yurtiçi ve yurtdışı alanlarda konumlanmakla birlikte faaliyetlerin başında bulunan siyasi komitenin ağırlıklı bölümü ülke içinde konumlanır.

Parti Merkezi, askeri ve siyasi görevlerini en üstte yetkin bir tarzda yürütmek için, kendi bünyesinde askeri ve siyasi komitenin öğelerinin bileşiminden oluşan bir Merkez Yürütme Kurulu'nu oluşturur.

Merkez Yürütme; Parti, Cephe ve Ordu faaliyetlerini kendisinde somutlaştıran, bunların günlük yürütmesini ve koordinasyonunu sağlayan, Merkez Komite toplantıları arası dönemde alınan kararları en üst düzeyde hayata geçirmekten sorumlu olan organdır.

Merkez Yürütme; aynı zamanda yüksek denetleme ve uygulama kurulumudur. Parti mali işleri Merkez Yürütme'de merkezileşir.

Ülke içi merkez; Ülkedeki bütün çalışmalara hakim olarak ülke çapında örgütlenmek, bunun işleyişine hükmetmek, nereye üslenirse üslenin, nasıl bir güç bölümünü yaparsa yapsın, gereken koordinasyonu, kurye sistemini sağlayarak, gerektiği zaman toplayarak güç dağılımını yapabilen bir görev bölümünü oluşturur.

Ülke içi merkez, bütün parti çalışmalarına hükmedebilen, bu konuda kendini örgütleyen, kitle faaliyetlerinden silahlı savaşıma kadar hepsine kumanda edebilen ve bu bağlamda karar çıkarma ve uygulama konumuna ulaşabilen kurum-

laşmayı sağlar.

Ülke içi merkez, mevcut durumda kendi görevlerini yetkin bir düzeyde yerine getirmek için, ağırlıklı olarak ...'de üslenir ve eyaletlerde merkezi düzeyde kendini temsil ettirir.

Çalışma tarzı

ve Parti öncülüğü;

1- Bütün Parti faaliyetleri en üstte Parti Genel Sekreterliğinin koordinasyonu ve önderliğinde birleşir.

2- Bütün Cephe ve Ordu faaliyetlerinde parti öncülüğü mutlaklıdır.

3- Cephe ve Ordu faaliyetlerinde parti öncülüğünü sağlamak için en üstte MK olmak üzere, tüm parti komite, birim ve temsilcilikleri kendilerini her türlü Cephe ve Ordu birimlerinin yönetim kademelerine çelik çekirdekler olarak yerleştirip esas yönetim gücü olurlar.

4- Cephe ve Ordu faaliyetlerinde parti öncülüğünü sürekli ve yetkin kılmak için her türlü ideolojik, siyasi, örgütsel tedbirler alınır; Parti önderliğinin yıpratılması, zayıflatılması ve yok edilmesi tehlikesine karşı mücadele edilir ve yaptırımlara gidilir.

5- Çalışmalar toplantı sistemine göre yürütülür.

Toplantılar;

a)- Yeni düzenlemeler yapar, yeni görevlendirmelere gider;

b)- Görevden alma, yeni görevlendirmeleri saptama, örgüt sorunlarını, propaganda ve eylem yönlerini belirlemeye kadar tüm faaliyetlerden sorumludur.

(...)

Kadro politikasına ilişkin

Partimizin IV. Ulusal Kongresi, mücadele tarihimiz boyunca, parti çizgisi ve taktiği karşısında istenen varlığı gösteremeyen kadroların, stratejik ve taktik hedeflere ulaşmamızı engelleyip geciktirdiği gibi, çeşitli dönemlerde Parti ve ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiyenin eşiğine getiren konumlara düştüğünü açığa çıkarmıştır.

Partimizin ideolojik-politik hattını özümseyip temsil etme ve Parti öncülüğünü devrimimizin her sahasındaki faaliyetlere egemen kılmada, yetersiz kalan, düşmanın özel savaşına ve partimiz içinde son tahlilde düşmanı temsil eden her türlü çizgi ve taktik dışı anlayış ve pratiklere karşı mücadelede suskun, başarısız, pasif ve uzlaşmacı bir konumu yaşayan kadroların bırakılma zaferi garantilemesini, parti varlığını iç ve dış saldırılara karşı korumayı bile başaramayacağı açıktır.

Mücadelemizin sıçrama dönemlerinde belirgin biçimde tıkanıklığı yaşayan ve çeşitli dönemlerde ortaya çıkan provokasyonların çabalarında, yetmezliklerinden çokça yararlanan kadrolarımızın durumu bu sahadaki görevlerimizin ciddiyetini göstermektedir.

Öte yandan; her gün gelişen ve atılım yapan devrimci mücadelemizde düşmana karşı dişe diş sürdürülen silahlı savaşım içinde gerek kapsam ve gerekse derinlik açısından yeni boyutlar kazanan görevlerimiz hem nicelik ve hem de nitelik olarak muazzam bir kadro ihtiyacını ortaya çıkarmaktadır.

Bunun için;

1- Kadro ve kadro adayları ideo-

Devamı 26. sayfada

Savaş yeni başlıyor...

Baştarafı 5. sayfada

halkına dayatılan emperyalizmin bir "kısaç operasyonu"dur. Bir tarafta topyekun bir imha tehditi, diğer tarafta siyasal ölüm seçeneği!

1983 ve 1988'de teslim alma ve imha hareketi PKK üzerinde sürdürülüyordu. Ama, artık bunu tüm ulusal-toplumsal yapı üzerinde sürdürmek zorunda olduklarını biliyorlar. 1990 bahar ayaklanmaları bu gerçeği iyice ortaya koydu. PKK'nin salt Parti örgütünden veya gerilladan ibaret olmadığı, önderliğin ve siyasal çizginin halka malolduğu bütün gerçekliğiyle anlaşıldı. Bu durumda, militanlaşan halkın teslim alınması zorunluluğu ortaya çıktı. Özal, Çevik Kuvvet birliklerini ve askeri yığınağı bu amaç için ısrarla

istedi. Nitekim şimdi de, ABD'nin İncirlik, Piriçlik, Erhaç, Batman ve Van üslerinde kalması gerektiğinden söz ediyor, bunu talep ediyor.

Kürdistan'da 400 bin kişilik ordu savaşın içinde, Çevik Kuvvet birlikleri, kimyasal silahlar hazır bekletilmekte, Şırnak'ta görüldüğü gibi direnen ve onurunu savunan halka katliam dayatılmakta, Mecliste idam kararları bekletiliyor, PKK'li olduğu iddiasıyla insanlar gözaltına alınıyor ve işkencede katlediliyor...; öte yandan, Kürt örgütleriyle görüşmeler sürdürülüyor, Kürt dili üzerindeki yasak "kaldırılıyor", PKK içinde mücadeleci çizgiden vazgeçenlere "af" çıkacağı duyuruluyor. Her şey bu kadar açık.

PKK Ordu ve Cephe güçlerini devrimci savaş geliştirme doğrultusunda hazırlıyor

Ortadoğu'da emperyalizm bir moloz yığınından yeniden "şato" yapmayı düşünüyor. Emperyalizm kendi "yeni dünya"sını neye dayanarak kuracak? Dayanacağı hiç bir yeni yapı yok. Kuveyt ve Irak'ta içine düştüğü durum bunun apaçık sergilenişidir. Adına "yeni politika" ve "yeni düzen" denilen şeyler çözümsüzlüğün ad değiştirmesinden öte bir anlam taşımamaktadır. Körfez krizinin "çözümü"nde hiç de yeni olmayan askeri şiddete başvurmaları, artık uşaklarına güvenemeyeceklerini söyleyip Ortadoğu'dan çıkma niyetlerinin olmadığını göstermeleri, gücün değil güçsüzlüğün ifadesidir.

Halklara yönelik tehdit, saldırı ve katliam köleci imparatorluklar döneminden bu yana vardır. Bunlar hiç de yeni yöntemler değildir. Ama Ortadoğu'da yeni olan bir durum var. Emperyalizmin dayandığı üst yapılar -cuntalar, diktatörlükler, monarşiler, krallıklar- çökerken, tabandan gelen bir anti-emperyalist hareket gelişmekte, ulusal ve toplumsal uyanışla yeni bir sabaha doğru yürümektedir Ortadoğu.

Emperyalistler, önce barbarlık yap-sın diye besledikleri Saddam'ı daha sonra barbarca köşeye sıkıştırdılar. Ama onun yerine koyabilecek neleri var? Kuveyt'te eskiyi aşabilecek ye-

teneğe sahip kime dayanacaklar? Suudi'de, Birleşik Emirlik'te de aynı durum söz konusu. Ortadoğu'ya hava bombardımanları ve füze atışlarıyla "demokrasi" getirme iddiasında olan emperyalizm, Ortadoğu'dan demokrasi ve özgürlük için kovulacaktır. Bu, onun kendi eliyle yakınlaştırdığı kaçınılmaz kaderidir.

Türkiye açısından bakıldığında da dayanakları bakımından temelsizliği apaçık görülür. Nitekim, bölge egemenliğini sürdürebilmek için Türkiye'nin yıllardır dayandığı yapısını aşmak zorunda kalması, başka dayanaklara da ihtiyaç hissetmesi bundandır. 40 yıldır müttefiklik ilişkileriyle tanıyıp kullandıkları Türkiye'yi sanki yeni keşfetmiş gibi, burada bir "Kürt sorunu"nun varlığından bahsetmeleri, Türkiye'yi kınamaları, Kürtlere kültürel ve insani haklarının iadesini istemeleri bazıları için bir ileri adım gibi değerlendirilirse de, gerçekte tarih ve insanlık karşısında riyakarlıktan ve düzenbazlıktan başka bir şey değildir. Tarihi belgeler ortadadır, yakın geçmiş henüz gözler önündedir. NATO'nun halkların başına nasıl bela edilişi, 12 Eylül cuntası, Şahlık Saddam rejimi, Suudi gericiliği, İsrail siyonizmi gibi yönetimlerin kimler tarafından ayakta tutulup halklara musallat edildiği orta yerdedir.

Emperyalizmin halklara kan ve zulümden başka hiç bir şey verme yeteneğinde olmadığı, ama halkların bütün değerlerini çalmakta hünerli olduğu Körfez savaşıyla bir kez daha görülmüştür. Güney Kürdistan ve Irak'a binlerce ton bomba yağdırıldı. Ekonomik ve sivil hedefler hunharca tahrip edildi. Şimdi ise yıkıklarını dolar ve petrol karşılığında yeniden yapmak için kapışıyorlar.

Peki ya Kürdistan'da yıllardır yıktıkları, imha ettikleri ardından yapacakları ne vardır? Güney Kürdistan'ı önce Saddam'a bombalattılar. Sonra İncirlik'ten kalkan uçaklarıyla kendileri bombaladılar. Musul, Kerkük, Süleymaniye, Zaxo gibi Kürdistan kentleri şimdi enkaz halindedir. İncirlik'te 10 bini aşkın Amerikan piyadesi var. 1200 Amerikan askerinin Batman üssünde olduğu söyleniyor. Sömürgeci Türk ordusunun yanısıra bu askerlerin ve askeri gücün Kürdistan'da ne işi var, Kürdistan'dan hala ne istiyorlar?

Çok açık: Kürdistan artık altından kayıyor. Türkiye, Kürdistan'ı yitirmiştir. Ama emperyalizm elinde tutmak istiyor. Bunu, Türkiye'yi de kaybetmeden yapmak istiyor. 70 yıl sonra Kürdistan'ı hatırlaması bundandır. Emperyalizm mazlum halkları iki nedenle hatırlar. Birincisi imha etmek içindir, ikincisi eğer o halkın bir kazanımı varsa onu elinden gaspetmek içindir. Kürdistan'a yaklaşımı da böyledir.

Kürdistan halkı, bütün bunları tarihsel dersler içinde öğrenmiştir. Sömürgeciliği ve emperyalizmi çok iyi tanımaktadır. Kendisine hiç bir çıkış yolu olmayan ilkel milliyetçi ve reformist önderlikleri de tanımaktadır. Tarihin her elverişli dönemini şu veya bu gücün çıkarlarına yamamaya çalışarak çarçur eden ve bu politikayla halkı katliamlara götüren bu güçlerin günümüzdeki manevralarını da yakından takip etmekte ve emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı isyanıyla bu güçleri ulusal çıkarlar üzerinde hareket etmeye davet etmektedir.

PKK, halkın bu talebinin sözcüsüdür.

PKK önderliğinde gelişen ulusal bağımsızlık hareketi, bugün sadece Kuzey Kürdistan değil, bütün Kürdistan halkının istem ve çıkarlarını ifade etmektedir. Kürdistan halkı tarihte ilk kez bölünmüşlük duvarlarını bağımsızlık talebi etrafında aşmaktadır. Bu hareketin yaratıcısı ve öncüsü olarak PKK, tarihsel sorumluluğunun ağırlığına hareket etmekte, samimi ve ciddi bir yaklaşımla Kürt halkı adına hareket etme iddiasındaki güçleri iddialarının gerçek sahibi olmaya çağırılmaktadır. Ulusal Kongre için çabalar bu amaçladır.

Emperyalizmin Kürdistan üzerindeki oyunları biliniyor, bunlar yeni de değil. Son olarak İran-Irak savaşında görüldüğü gibi, sömürgeci devletlerin Kürdistan sorununu kendi aralarında nasıl kullandıkları, nasıl paylaştıkları ve ardından bunun neye mal olduğu biliniyor. Halepçe bunun sonucudur ve asla unutulmayacaktır.

Kürdistan'ı ve Kürdistan halkının çıkarlarını pazarlayarak varlık bulmak isteyen güçler bu onursuz, kirli ve suçlu yolu terketmek zorunda olduklarını artık kabul etmek zorundadırlar. Çünkü bundan böyle Kürdistan'da onurlu bir yaşam için mücadele etmek dışında yaşama olanığı yoktur. Kürdistan halkı buna

fırsat vermeyecektir.

Son örneği Şırnak'ta yaşanan halk ayaklanmasında bağımsızlık sloganları haykıran ve PKK'nin adını bayraklaştıran halk kitleleri, emperyalizmin kanlı ve kirli girişimlerini nasıl karşılayacağını çok güzel göstermiştir. Kürdistan adına hareket ettiklerini iddia eden güçlerin çekim alanına girmeleri ve etrafında dönmeleri gereken güneş, Washington ya da diğer emperyalist merkezler değil, Kürdistan halkıdır.

PKK, Ulusal Kongre için çabalarıyla bu gerçeği anlatmaya ve bunun gereklerini yerine getirmeye çalışmaktadır. PKK, birlik sağlamaya çalışırken örgüt ve kişilerin adlarını ve nicel durumlarını değil, bu ana ilkeyi temel almaktadır.

Kürdistan bir devrimi yaşıyor. Ulusal Kurtuluş Devrimi sürecinde-

Tek seçeneğimiz kazanmaktır...

Baştarafı 24. sayfada

bir devrimci militanlıkla yürümenin de koşullarını yaratmakta ve olanaklı kılmaktadır. Devlet kurma koşullarının hızla olgunlaştığı, tarihi fırsatın yaklaşıp olduğu, halkımızın ulusal birliğinin hızla geliştiği, savaşmak ve kazanmak için ayağa kalkıp karar kıldığı, halk iktidarını kurma olanaklarının güçlendiği bir dönemde, sonuca gitme, sonucu tayin etmenin tamamen taktik önderliğe bağlı olduğu gerçeği söz konusudur. Taktik önderlik hattına girme, onun gereklerini zamanında ve tam olarak yerine getirmenin tüm olanakları geçmişte de mümkün hale getirilmiş ve IV. Ulusal Kongremiz bunu zirveleştirmektedir. Buna dayanarak doğru bir partileşme, doğru bir katılım, önderselleşme, Parti hattı içinde, yaşamı içinde erime, onunla yaşama ve böylece tarih karşısında, halk karşısında ölümsüzleşmeyi başarmak, insan olmanın da asgari koşuludur. Bunu başarmak, yine eskide çakılıp kalmak, sorunu objektif-subjektif sınıf özellikleri gibi nedenlerle izah etmeye kalkışmak; Parti içinde düşmana bilinçli hizmet eden, düşmanın temsilciliğini yapan, taktiğini uygulayan biri olmakla ancak izah edilebilir. İçine girdiğimiz dönemin özellikleri dikkate alındığında, böylesi bir konumda yaşamının her şeyi kaybettireceği çok açıktır. Oysaki Partimizin ve halkımızın kaybetme

ki Kürdistan'ın insanlığın genel çıkarları dışında kendisini sorumlu hissedeceği hiç bir merkez yoktur. Ama başta Kürdistanlı güçler olmak üzere dünyanın Kürdistan halkına karşı mutlaka yerine getirmeleri gereken sorumlulukları vardır ve PKK bu sorumlulukların da dayatıcı gücü olmaya devam edecektir. Bu bağlamda düşmanlara da dayattığı, hileli ve pis bir savaşı değil, savaş hukukuna bağlı bir savaşı tercih etmektedir.

PKK IV. Kongresi ve Ulusal Kongre çalışmalarıyla dönemi nasıl karşılayacağını ve hazırlıkları bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. Bu tek cümlede ifade edilebilir. Bağımsızlık mücadelesinde zafer için savaş! Emperyalizm ve sömürgeciliğin Kürdistan halkına dayattığı kirli savaş ve oyunların bulacağı tek karşılık budur.

diye bir seçeneği yoktur, tek seçeneği kazanmaktır. Kazanmak da ancak PKK gerçekliğini tüm yanlarıyla yaşamak ve yaşatmaktan geçmektedir. Bu gerçeği yaşayamayanların, yaşatmayacağı da bir gerçektir. İçine girilen dönemin şiarı; ya kazanmak ya ölümden yaşamı yaratmaktır. Kişi olarak Parti, halk ve tarih karşısına bir suçlu, yenilmiş, kazanmamış olarak çıkmak istemediğimi, bunu salt bir niyet, istem olarak belirtmediğimi, gerçeklerimizi derinden yaşayarak, bunu pratiğimizde ortaya koyacağımı, hiç bir zaman Partinin, halkın başına bela olmayacağımı, hizmet edip hayırlı bir evladı olacağımı, Parti saflarında sömüren değil, emek yaratan ve emeğe saygılı biri olacağımı, Parti, halk ve devrimden ve sorunlarının çözümünden başka bir sorununun olmadığını belirtmek istiyor, geçmişte verdiğim ama gereklerini tam yerine getiremediğim sözlerimin gereklerini yerine getirme, verdiğim zararları bundan sonra görevlerimin hakkını vererek giderme çabası içinde olduğumu belirtiyor; başta Parti Önderliği olmak üzere, siz Kongre delegelerine ve tüm Partiye, devrim şehitlerine, dağda ve zindanlarda direnen yoldaşlara, halkıma, dünya ilerici insanlığına söz veriyor ve and içiyorum.

24.12.1990

Kongre kararları...

Baştarafı 25. sayfada

lojik, politik, askeri yönetim ve genel kültür konularında eğitime tabi tutulmalı, çeşitli görev sahaları için özel devrevi eğitimlerden geçirilmelidir.

2- Aydın- gençlik kesimi partimizin önde gelen kadro potansiyeli olarak değerlendirilmelidir.

3- Kadro adayları ve kadroların pratik sahada deney ve tecrübe sahibi olmaları için imkanlar yaratılmalıdır.

4- Kadroların devrimci yansıcılık ruhuyla faaliyetlere girişmesi için terfi, tayin ve ödüllendirme mekanizmaları işletilmelidir.

5- Kadrolar, yetersizlik ve zayıflıklarını eleştireci ruhla giderme ve olumlu yanlarını, yaratıcı yeteneklerini yüceltme temelinde geliştirilmelidir.

6- Kadrolarda uydu, bağımlı kişilik ruhu yok edilerek, bu özelliklerin gelişmesine izin verilmemeli,

PKK militan kişiliğinin yerleşmesi sağlanmalıdır.

7- Kadroları geliştirmeyen, körelten, deforme eden ve keyfi, haksız yaklaşımlarda bulunan anlayış, tutum ve pratiklere karşı sonuç verici örgütsel tedbirler geliştirilmelidir.

8- Kadroların özel savaşın, tasfiyeciliğin, bölgeciliğin, ahbap çavuşluğun, duyarsızlığın ve her türlü geriliğin etkilerinden kurtarma amaç edinilmelidir.

9- Partimizin önderlik sorununun çözümü için, bu yönlü uygunluk arzeden kadrolar özel eğitim ve yetiştirmeye tabi tutulmalıdır.

10- Kadrolarda silahlı mücadele ve saldırı ruhu, askeri kişiliği kazanma temelinde sürekli geliştirilip canlı tutulmalı, bu ruhun zayıflamasına izin verilmemelidir.

SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, Soyadı:

Adres:

6 Aylık

Almanya içi:

DM 18

Almanya dışı:

DM 20

1 Yıllık

Almanya içi:

DM 36

Almanya dışı:

DM 40

Abone Hesap numarası:

Stadtparkasse - Köln

Konto Nr.: 27 93 29 53

BLZ: 370 501 98

Yazma adresi:

SERXWEBÛN

Postfach 10 16 83

5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazma adresine postalamız.

V.i.s.d.P.:

H. Barcedoňang
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 90

Yazma Adresi:

Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:

Stadtparkasse - Köln
Konto Nr.: 27 93 29 53
BLZ: 370 501 98

Avustralya 3.50 \$

Avusturya 22.50 s.

Belçika 75.00 bfr.

Danimarka 10.00 dkr.

Fransa 7.50 fl.

Hollanda 2.75 hlf

İngiltere 0.90 £

İsviçre 7.50 nkr.

İsviçre 2.00 nkr.

Norveç 10.00 nkr.

Baştarafı 28. sayfada

Kadın hareketi açısından kavranması gereken ikinci temel halka budur.

Bu ana halkaya bağlanmış yurt-sever kadın hareketi, ulusal kurtuluş ve toplumun demokratikleştirilmesi görevleri ile, kadının ezilen bir cins olarak kurtuluş görevlerini birleştirmek ve bütünleştirmek yükümlülüğü ve zorunluluğu ile karşı karşıyadır.

Ulusal kurtuluş halkası bağlamında kadın hareketi, kendi ezilmişlik konumunu bilince çıkarmak, bu bilinci uzun vadeli ve çok geniş bir perspektif temelinde derinleştirmek, asgari ve azami görevlerini somutlaştırmak ve bütün bunları örgütlülük ve eylemlilik silahıyla eteklemişe büründürmek durumundadır.

Açık ki, ulusal kurtuluş ve halk demokrasisi kadın sorununu bütün boyutlarıyla çözümleyemez. Ancak çözüm yolunda devrim değerinde bir aşama yaptıracağı kesindir; bu nihai kurtuluş için mutlaka geçirilmesi gereken bir duraktır. Ulusal kurtuluş ve halk demokrasisi, kadına özgürleşme, nihai kurtuluşa giden bütün zemini, olanakları, ufku ve perspektifleri derinleştirir, olgunlaştırır. Bu anlamda kadın hareketi güncel görevlerini saptarken, nihai kurtuluş perspektiflerini de ana çizgileriyle de olsa belirlemek durumundadır, bu temelde bir hazırlık içinde bulunmalıdır.

Özetle şu noktaların altı çizilebilir:

- Kadın özgürlüğü, eşitliği ve kurtuluşu kadınlarımızın özgür çabası ve mücadelesinin eseri olacaktır, olmalıdır!

- Bunun için kadın, özbilincine, örgüt ve eylem silahlarına sahip olmalıdır. Kadın, erkeklerin sahip olduğu bütün gücün (askeri, siyasal, ideolojik, ekonomik, kültürel vb.) eksiksiz sahibi olmalıdır. Eşitlik, özgürlük ve kurtuluşun esas güvencesi kadının eksiksiz güç sahibi olmasından geçer.

- Kadının kurtuluşuna giden yol, bugün, ulusal kurtuluş sorununda düğümlenmiştir. Dolayısıyla kadın hareketi (yurtsever bir biçim kazanıyor), kendini ulusal kurtuluş mücadelesinin etkin, özgün bir bileşeni/ögesi olarak tanımlamalı ve katılımı bu temelde gerçekleştirmelidir. Cinsiyetçi baskı ve sömürüye tavrı, sömürgeci ve feodal-komprador düzene karşı mücadele dışında ele alınamaz. Pratik süreç tarafından doğrulandığı gibi, Kürt kadınının toplumsal, siyasal, kültürel yaşama açılımı, ulusal kurtuluş sürecine etkin ve militan katılımından geçiyor...

-III-

Çok önemli bir hatırlatma daha yapmak durumundayız: Kadın sorununda ortaya çıkan sapmaları iki ana başlık altında toplamak mümkün.

Birincisi; ulusal veya toplumsal çelişkilerin çözümüyle kadının hem ve bütünüyle kurtulacağını varsayan, dolayısıyla, kadın sorununun özgün boyutlarını, uzun vadeli çözüm süreci ve devrimci dinamiğini yadsıyan, görmezlikten gelen eğilim.

Bu sektör bir eğilim olduğu kadar, kadına "kurtuluşu ve özgürlüğü" erkek eliyle bahşeden/etmeyi düşünen bir eğilimdir. İpotekçidir. Kadının mevcut konumunun bilincine ulaşması, bunu güç silahları (örgüt, siyaset, eylem vb.) ile donatmasını aklının ucundan geçirmez, ya da bunu, varolan kendi tarihsel egemenlik alanına bir müdahale olarak görür. Bu, tarih boyunca oluşmuş ataeril-erkek egemen (aynı zamanda egemen sınıf düşüncesinden kaynaklı) düşünceyi/

kültürün sol saflardaki yansımasıdır.

Anılan bu eğilimi reddediyoruz. Kadının siyaset sahnesinde, toplumsal yaşamın her alanında özgürce ve eşit bir şekilde yer almasını istiyorsak (istemekten öte bu bir ilke sorundur, kaldı ki, bu, kadının en doğal, vazgeçilmez ve devredilmez hakkıdır) ama bunun önünde bir dizi handikap duruyorsa, bunları aşma, yerle bir etme mücadelesinde kadınlar yoksa, özgüçleri, bilinçleri, örgütlülük ve eylemliliği ile yoksa, kurtuluşu ve özgürleşmeyi nasıl, hangi şekilde ve yolda başaracaklar ve kazanımlarını, haklarını nasıl koruyacaklar?

Kadınlar, bütün boyutları ve tam anlamı ile tarih sahnesine çıkmalıdır. Özgürlüklerini kendi elleri ve eylemleriyle kazanmalıdırlar (başka türlü, birileri tarafından bahşedilen "özgürlüklerin" kadınların cinsel konumlarını esas olarak değiştirmedigi, tarihsel pratik tarafından doğrulanmıştır). Bu mücadele, onların özgür kişiliklerinin serpilmesi, olgunlaşması ve özgürleşmesinin zemini ortamdır-yoludur. Eşit ilişkiler özgürlük ortamında, özgür kişilikler arasında gerçekleşebilir, kadının cinsiyetçi baskı altında köle konumu ile geliştirilen ilişki eşit olamaz, tek yanlı ve kadına sahipliği getiren bir ilişki olur.

"Özgürlük savaşımına bel bükmenin, ondan vazgeçmenin kadın-erkek ilişkilerine getireceği hiçbir şey yoktur. Tam tersine bunu kötü kullanır, düşünür! (...) Kadını güçlendir, devrime kat, eline silahı ver, kanıtlaşın kişiliğini, ne kadar ayakta kaldıysa, kadın o kadar saygıdeğerdir. Böyle kadınlar bol bol çıktığında bundan feodalite zarar görür, eski zarar görür. Özgürleşmiş kadın daha iyi sever (...) Güçlü kadının, güçlü erkeğin ortaya çıkması bu işin çözüm yolunun temelidir. Birbirine saygı gösterme temelinde kadın kendine inanacaktır. Kendini naza vurarak, melankoliye, romantizme vurarak kadın kişilik bulamaz ve böyle kadın da bence sevilmez. Erkeğin kendini etkili, yetkili, paralı, mülklü kılarak karşı cinsten aldığı köleliktir..." (Abdullah ÖCALAN)

Öteki eğilim şöyle özetlenebilir: Kadının bir cins olarak ezilmişlik konumu ile toplumların tarihsel gelişme durumları (toplumsal-ekonomik biçimleniş) arasındaki kopmaz bağlantıyı-ilişkiyi görmezlikten gelen, dolayısıyla kadın kurtuluş hareketini toplumsal kurtuluş hareketi bağlamına oturtmak yerine, ayrı veya mevcut sosyo-ekonomik düzenin özüne dokunmadan, paralel bir kanalda akıtmayı öngören, arka planda doldurulmamış bir "erkek egemen-erkek iktidar" hedefini nişanlayan eğilimdir. Günümüz toplumunda (bütün sınıflı toplumlarda-reel sosyalist topluma da sarkan) erkeğin egemenliği, iktidarı, cinsiyet ayrımcılığı gibi kavramları bir olgudur. Ancak, erkek iktidarını, cinsiyet ayrımcılığını koşullayan, çevreleyen tarihsel, ekonomik, toplumsal, siyasal, ideolojik-kültürel vb. nedenler, etkenler nelerdir sorusunun yanıtını nesnel ve bilimsel bir temelde vermek gerekiyor. Bu noktada, toplumsal çelişki ve ilişkiler ile ezilen cins olarak kadının konumu arasındaki bağlantı sorunu önem kazanıyor. Doğru yaklaşımın başlıca düğüm noktalarından biri budur. Bu eğilimin tüm iddialarına karşın düzeniçi bir konumda kalma kaderi üzerinde ayrıntıca durmaya gerek yok, bu çalışmanın konusu da değildir.

Sözü edilen bu eğilimi Kürt kadınına vurursak: Bu eğilime göre Kürt kadınları, ulusal kurtuluş mücadelesinin ötesinde veya en iyimser yorumla, ona paralel -dikkat edilsin,

aynı yatakta akan değil, paraleli, erkek iktidarına karşı bir kavga içinde olsunlar! Bu ne kadar radikal bir çıkışı ve söylemi ifade ederse etsin, fazla bir pratik-siyasal anlamı ve değeri olabilir mi? Bu tarzda bir yürüyüşün bir arpaboyu yol alması mümkün değildir. Sömürgeci kurumsallaşma ve baskı, bin yılların diğer yargıları ve içiçe geçmiş, düğümlenmiş ilişki ve kurumlara, toplumun diğer kesimlerini olduğu gibi, en başta da kadını soluk alamaz konuma getirmiştir zaten.

İşte, bu bin yılların içiçe geçmiş ve kemikleşmiş ilişki, kurum ve diğer yargılarıyla sömürgeci egemenlik tarafından belirlenen kadının ezilmişlik konumunun parçalanması için, öncelikle, ulusal çelişkinin çözülmesi, yani ulusal bağımsızlığın gerçekleşmesi gerekiyor.

Görülüyor ki, ulusal-toplumsal kurtuluş dalgası bağlamı dışında bir kadın hareketinin Kürdistan koşullarında gelişme şansı bulunmuyor. Eğer böyle bir şans yakalanabilse bile bu, kadını kurtuluşa götürmek şöyle dursun, tüm iddiasına karşın, düzen içinde eriyip yozlaşmaktan başka bir gelecek beklemiyor kendisini..

"Feministlerin hareketi bir tepki olabilir, ama bir çözüm yolu olamaz. Biz nasıl erkeksel bir toplum yaratırsak, o halde siz de öyle daracık yerlerde kadınsal bir toplum yaratamazsınız. Bunu aşmayı bilmek gerekiyor (...) Yalnız kadın toplumun içinde erkeklerle söz saymakla hiçbir şey elde edemezsiniz." (Abdullah ÖCALAN)

O halde, kadın sorununun devrimci dinamiklerini yadsıyan ve kadın sorununda kadına esas rolü (bilinci, örgütü ve eylemliliği ile) oynatmayan sektör eğilime ve kadın sorununu ulusal-toplumsal kurtuluşa arasındaki aşamaz-kopmaz bağlantı/bağlam dışında "çözme"ye çalışan diğer sapmaya karşı tavrı almak, devrimci-radikal tutumumuzla kadının özgür hareketini örnek bir alternatif olarak teorik ve pratik çabalarımızla geliştirmek çok önemli bir görev olarak önümüzde duruyor!

Bugün daha net anlıyoruz ki, reel sosyalist ülkelerde de kadın sorunu bütünüyle çözümlenmemiştir. Kadının henüz bütün yönleriyle toplumsal ve siyasal yaşamda eşit ve özgür bir yer almadığını görüyoruz.

Neden?

Yanıtı kapsamlıdır, çok boyutludur. Ama bize göre, diğer bütün neden ve etkenlerin yanısıra, şu nedenin yadsınmaz bir rolü olsa gerektir: Kadın kendi konumunun (ezilen cins konumunun yanısıra toplumsal görevlerinin de) bilincine, örgütlülüğüne, etkin eylem gücüne ve iktidar gücüne -askeri-siyasi-ekonomik iktidar gücüne, kadın erkeklerle eşit düzeyde sahip olmalıdır- ulaşmadığı için, kendi sorununu sahiplenmemiştir, sorununu sahiplenmeyi örgüt, siyasal güç ve eylem silahlarıyla donatmamıştır. Dolayısıyla, reel sosyalizmde kadın sorunu değişik boyutlarıyla devam etmiştir.

Kadının kurtuluş sorunu, çok uzun vadeli bir sorundur. Halk demokrasisi ve sosyalizm altında da değişik boyutlarda varlığını sürdürür. Bu bakımdan uzun vadeli perspektiflere, sağlıklı güvencelere, sürekli bir çabaya ihtiyaç vardır. Çözümün esas dinamiği kadınların kendisidir, bilinçli kadın hareketidir. Kadının özgürleşmesi, toplumun bütün boyutlarıyla devrimci dönüşümü, demokratikleşmesi ve bu süreçte kadının özgür ve etkin yer almasına yakındır. Kadının özgürleşme derecesi, toplumun özgürleşme derecesini verir. Kadının sözcüğün gerçek anlamıyla özgür olmadığı bir toplum özgür değildir; ya

da özgürlüğü tek ayaklı, topal bir özgürlüktür.

IV.

Şimdiye kadar hep kadının özgürleşmesinden, özgürlük kavgasından, özgür kişiliğe ulaşması gerektiğinden söz ettik. Peki, nedir bunların somut anlamı, özgürlüğe atılan/atılacak ilk adım nedir gibi sorular çok önemlidir. Özgürlüğe adım atmanın anahtar sorularıdır.

Sözü aileye, aile kurumuna getirmek istiyoruz. Ülkemizde aile kurumunun niteliği, konumu ve oynadığı işlev genişçe çözümlenmiştir. Burada sadece birkaç çarpıcı noktayı hatırlatmakla yetineceğiz.

Kadın için aile, köleliğin kendisi ve kurumsal ifadesidir. Kadının ezilmişlik-kölelik konumu da bu kurumda somut biçimini alıyor, yaşanıyor.

Genelde kadınlarımız, meslekleri sorulduğunda, "ev kadınlığı" biçiminde yanıt verirler. "Ev kadınlığı-ev hanımlığı" sözü aslında kadının köleliğini somutluyor, hareket ve yaşam çerçevesini belirliyor, eve kapatılmışlığını da...

Kadının toplumsal-siyasal yaşama katılımını, açılımını, tarih sahnesine yürüyüşünü en başta engelleyen, onu çepeçevre kuşatan ortam yine ailedir, aile ilişkileridir.

Ulusal, toplumsal, siyasal geriliğin, her türlü gericiliğin kaynağı ve toplumsal-siyasal dayanağı da ailedir.

Aile tüm gerici değer yargılarının içiçe geçtiği, eklemlendiği ve bugünkü sömürgeci yapının atomize ettiği toplumsal-siyasal biçimlenişin odak noktasıdır.

Sömürgeci ve feodal-komprador ideoloji ve anlayışların yeniden üretim merkezi, yine ailedir. (Anne, babalarımızın bizi devrimci mücadeleden alıkoymak için döktüğü dili anımsayın. Sömürgeciler bu dökülün dilin onda birini bile yapmıyorlar.) Aile, her türlü devrim dışı, kolektivizm dışı eğilimin, bireyciliğin, bencilliğin şahikasıdır ve gericiliği üretir hep.

Eski Kürt bireyi-bu kadavraya çevrilmiş, lime lime edilmiş bir tiptir-aileye göbekten bağımlıdır; kendini bu ortamda yeniden, yeniden üretir durur. Aileden başka bir dünya tanımaz.

Dahası var; yurtseverleşmenin, devrimcileşmenin, özgürleşmenin, düzenden tam ve kesin kopuşmanın önünde duran en büyük engellerden biri eski aile yapısıdır, ilişkileridir, kültürüdür...

Daha geniş açılımı yapılabilir ailenin. Ancak bu birkaç çarpıcı boyutunun vurgulanması bile gerekli bir fikir veriyor. Özetlersek: Ülkemizde aile, anti-ulusal, anti-sosyal, anti-siyasal, anti-demokratik, anti-devrimci ve sürekli gericiliği üreten, düzenin temel direklerinden biri olan sosyal-ajan bir kurum niteliğindedir.

Son yıllarda devlet eliyle ailenin yeniden güçlendirilmesi konusunun ele alınması ve bunun bakanlık düzeyinde kurumsal bir ifadeye ulaştırılması boşuna değildir. Yine Özal ailesinin "örnek aile" olarak topluma sunulması gibi tutumlar da belli mesajlarla yüklüdür. Açıkça ifade ediyorlar: "Türk toplumunun temeli Türk ailesidir, mutlaka korunmalı ve güçlendirilmelidir." Aileyi Güçlendirme Genel Müdürlüğü bu amaç için kurulmuştur. Toplumumuzda eski aile ilişkilerinin çözümlenmesi, bu temelde bir dönüşüme uğratılması çabaları ile devletin aileye verdiği bu önem arasında isabetli bir ilişki vardır. Devletin aileye verdiği önem öncelikle siyasal kaygılardan kaynaklanıyor. Aile ve düzen arasındaki ilişki, çok net, açık ve hiç bir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar belirgin konuluyor.

Ailenin bu nesnel konumu ve

oynadığı rol karşısında, özgürlüğe ilk adımın niteliği ve anlamı da belirmiş oluyor, somut olarak *eski aile yapısını, ilişkilerini, dayatmalarını, kültürünü, ahlakını vb., devrimci tarzda parçalamak, yıkmak, aileden devrimci kopuşu tam ve kesin yapmak*. Bu ilk koşuldur, özgürleşmenin ön koşuludur. *Düzenden kopuş, öncelikle aileden kopuştan geçer. Düzenden kopuşun en asli boyutu aileden kopuştur*. Aile ile düzen arasındaki ilişki kesin, dolaysız ve çok nettir çünkü. Bu genel toplumlar için geçerli olduğu gibi, bizde çok daha geçerli ve dayatıcıdır.

Aile kabuğunu-çemberini kırmayan, onun kölelik üreten ilişkilerini devrimci tarzda aşamayan, onun dayattığı yaşam tarzını reddetmeyen bir kimse (ister kadın, ister erkek gerçeğimiz bu, erkeklerimiz de ailenin kölesidir), bırakalım özgürlük kavgasının yiğit bir savaşçısı olmak, *özgür bir kişilik, kendine ait bir kişilik* geliştirmesi bile mümkün değildir, kesinlikle..

Bu söylenenler, kadınlar için daha bir geçerli.

Kadının bir cins olarak ezilmişlik konumu, aile içinde, onun ilişkileri, ahlakı, kültürü tarafından üretildiği için, kadının kurtuluşa, özgürlüğe atacağı ilk adım, aile yapısından kopuşmaktır. Yani, eski aile ilişkilerini ve yapısını reddedip ilk planda güncelde aile ilişkilerine devrimci, özgür, eşit, demokratik değerleri, kültürü-ahlakı egemen kılmak gerekmektedir. Eskiden kopuş ile, yeni ilişkilerin devrimci bilinç ve değerler temelinde kurulması ve geliştirilmesi pratiği atbaşı gitmek durumundadır.

Aile, erkeğin iktidara egemen olduğu ortamdır, kurumdur. Bu ortam, her gün kadını biraz daha ezer ve tarihin-toplumun dışına iter. İşte, kadının özgürleşmesinin ilk adımı, aileye karşı alacağı tavrı oluyor. Ve bu tavrı, ulusal kurtuluş kanalında siyasal bir biçime büründürüldüğü, yani yurtsever bir biçim kazandığı ölçüde bir anlam kazanır ve özgürleşme adına layık olur...

Kısacası, özgürlüğe ekmek ve su kadar muhtaç olan Kürdistan kadını, öncelikle, içinde yaşadığı aileyi, onun hergün çeşitli biçimlerde ürettiği köleliği sorgulamak durumundadır. Ve yine bununla birlikte eski aile ilişkilerini ve kurumunu reddetmek görevi ile karşı karşıyadır. Özgürlük, özgürlüğe atılımın yolu bundan geçer...

-V-

Bütün bu açıklamalardan şu sonuçları çıkarıyoruz, özetle:

Kadının kurtuluşu kadının bilinçli ve örgütlü mücadelesinin eseri olacaktır.

Kadının kurtuluşu sorunu, ülkemizin kurtuluş sorununda düğümlenmiştir.

Özgürleşmenin ilk adımı, ön koşulu, aileden devrimci tarzda kopuşmak oluyor.

Ulusal kurtuluş mücadelesine örgüt, bilinç ve eylemliliği ile etkince katılım, kadının, özgürleşmesinin kapılarını da açacaktır.

Dolayısıyla, vatani gibi özgürlüğe susamış Kürt kadınının ulusal kurtuluş mücadelesinde etkince yerini almaktan, özgürlüğü bu temelde bugünden avuçlamaktan başka bir yaşam seçeneği ve yolu yoktur.

Tüm toplumsal/ulusal siyasal kurtuluş ve özgürlük sorunlarımız ulusal kurtuluşa, siyasal bağımsızlığa, diğer bir deyişle, sömürgeci ve feodal-komprador düzenin tasfiyesi sorununda düğümlenmiştir. Bu bakımdan, *ulusal kurtuluş yatağından akmayan hiç bir toplumsal akım, hedefine ulaşamaz, tersine yozlaşır gider*.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne doğru yürürken...

KADIN SORUNU ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

"Safamızdaki kadın faaliyetleri için de söylüyorum. Başta kendi özgünlüğünüzü bulmaya çalışın, gücünüzle. En azından güç olun, örgüt olun, siyasal güç, hatta askeri güç haline gelin. Askeri güç haline gelmemeyi ben ciddi bir eksiklik olarak görüyorum. Bilirsiniz, ordular erkek ordularıdır. Bunun herhalde kadının konumuyla çok sıkı bir bağlantısı vardır. Silah kimin elindeyse, söz de onun elindedir. Kadın kendi kendini silahlıdır. Askeri, siyasal yönden, ideolojik, kültürel yönden. Silaha "kendini" yakıştırmazsa, ideolojik-politik önderliğe kendini yakıştırmazsa, hangi kadın kurtuluşundan bahsedebilir?.. Kalkıp da ben sizin yerinize gidip özgürlüğünüzü kazanamam. Ancak ortamı hazırlayabilirsiniz, ancak engellemeyi biraz aşabilirsiniz. Ama büyümeyi siz kendi ayaklarınızla yapacaksınız. Bu dili kendiniz konuşacaksınız, bu konuyu kendiniz açacaksınız."

Abdullah ÖCALAN

Bu yazımızda kadın sorununu, ülkemizin tarihsel gerçekliği ve devrimci pratiği bağlamında ele almaya çalışacağız. Konuyla ilgili bazı perspektifler sunmaya çalışacağız. Yapacağımız, genel bir "giriş" niteliğindedir, açılmaya, geliştirilmeye ve derinleştirilmeye ihtiyacı vardır. Sorunun bütün boyutlarını ele aldığımız iddiasında değiliz. Ancak ana çizgileri konusunda belli düşünceler getirildiği söylenebilir.

Günümüzde kadın sorunu enine boyuna tartışılmalıdır. Belli pratikler sorgulanmalıdır. Kadın sorununda belli eğilimleri temsil eden akımlara eleştirel yaklaşım gösterilmelidir. Bütün bunlar için de, sağlıklı bir bakış açısına sahip olmak gerekiyor. DEVRİM iddiasında olanlar bu alanı ihmal edemezler. Konuya pragmatik, güncel pratik açısından da yaklaşamaz, ilkeli ve temelli bir teorik-ideolojik yaklaşım esastır.

-I-

Ülkemizde kadın hareketi çok yenidir. Tarihi ulusal kurtuluş mücadelesi ile başlar. Bir dizi neden ve etken yüzünden kadın hareketinin doğuşu ve gelişimi gecikmiştir, bu gelişim hızı, tatmin edici olmaktan uzaktır henüz...

Dolayısıyla bugünlerde kutlanılan 8 Mart'ın, onun temsil ettiği düşüncelerin ülkemizde ete-kemiğe bürünmesi ancak yeni yeni olabilmektedir. Fakat buna karşılık, mücadelemizin sunduğu olanaklar, kadınlarımız açtığı gelişme ufukları ve zemini kadın hareketinin yükselmesini koşulluyor...

Kürt kadınlarının kaderi ve Kürdistan'ın kaderi iç içe geçmiştir, birçok ortak ve benzer noktaya sahiptir. İkincisi birincisini sürekli koşullamıştır. Yabancı egemenlik ve çağdışı yapılar, kölelik altında çiğnenen, tarihin dışına itilen ülkemiz, köle Kürt kadınının bu konumunu daha da ağırlaştırmış, dolayısıyla gelişme, gün ışığına çıkma olanaklarını hepten yok etmiştir.

Ülkemizin statüsü ile kadının konumu arasındaki bu kopmaz, şaşmaz ve dolaysız ilişki durumu, aynı zamanda, kadının kurtuluşu ile ülkemizin ulusal kurtuluşu arasındaki kopmaz, şaşmaz ve dolaysız bağ ve ilişkiyi belirleyen ve ortaya koyan tarihsel bir gerçekliktir. Bu bağ ve ilişkiyi koşullayan toplumsal, siyasal, ekonomik vd. etkenler de var...

Kadının ezilmişlik konumu toplumun tarihsel gelişme durumuna bağlıdır ve onun tarafından çerçevesi ve esası belirlenir. Bir önceki tarihsel gelişme aşamasında oluşan kadın konumu, diğer tarihsel aşamalara devredilir ve bu sürekli bir zincirleme olarak günümüze kadar gelir,

günümüzün toplumsal düzeni tarafından yeniden üretilerek!..

Ülkemizin sürekli yabancı egemenlikler altında bir "yaşama" mahkum edilmesi gerçekliği ve bunun sonucu tarihsel-toplumsal gelişmenin dışında tutulmamız, çağdışı yapı ve ilişkilerin sürekli kemikleşen ve karmaşıklaşan olgusu, Kürt kadının durumunu ve konumunu da açıklar... Kürt kadınının konumu, tarihsel-toplumsal gerçekliğimizden ayrı ele alınıp açıklanamaz.

Bu gerçekliğimiz, ülkemizde neden çeşitli eğilimlerde de olsa, bir kadın hareketinin gelişmediğini de açıklamaktadır. Her yönüyle kölelik çemberine alınmış, tarihin dışına itilmiş, beyni prangalanmış, diline kilit vurulmuş, kimliği yok sayılmış, inkar edilmiş bir toplum/bir kadın, bu konumuyla üretse üretse kölelik üretir, başka bir şey değil.

Dört bir yandan kölelik zincirine vurulmuş, dünyası evi ile sınırlandırılmış, toplumun ve ailenin ağır baskısı altında bunaltılmış Kürt kadınının kendini tanımlamasını ve bunun özgür eylemini beklemek ham hayalcilik olurdu.

Bu noktada, Kürt kadınının kendini tanıması, tanımlayabilmesi, geleneksel rolüne kafa tutabilmesi ve toplumsal-siyasal yaşama katılabilmesi için, ülkemizin köklü değişimler geçirmesi gerekiyordu. Neydi bu değişimler? Ülkemize kapitalist üretim ilişkilerinin -sömürgeci tarzda da olsa- taşınması, bu temelde modern bir toplumsal birikimin belirlenmesi, yani ulusal kurtuluş sürecinin maddi koşullarının oluşması...

Görülüyor ki Kürt kadın hareketinin maddi temelleriyle ulusal kurtuluş mücadelesinin maddi temelleri aynıdır, aynı tarihsel dönem ve koşullara denk düşüyor. İkisi de aynı tarihsel-toplumsal dinamikler üzerinde yükseliyorlar.

Burada bir noktayı hatırlatmada yarar var: Kürt kadınının Kürt ulusal özellikleri ve değerlerinin taşıyıcısı olduğu söylenir. Bu doğrudur. Ancak bu taşıma ve yaşatma olgusu kendiliğinden ve ilkel tarzdadır. Bu durum, kendiliğinden ne ulusal kurtuluş, ne de kadın kurtuluş eğilimini doğurabilirdi. Fakat yurtseverliğin geliştirilmesinde, güçlendirilmesinde yadsınmaz bir etkidir.

Diğer ülkelerde burjuva devrimleri süreci ile birlikte çeşitli eğilimlerde kadın hareketlerinin de uç vermeye başladığını görüyoruz. Düşünce düzeyinde kadının bir cins olarak ezilmişlik konumunu sorgulayan ve bunun pratik çabasını sergileyen kadın şahsiyetlere tanık olabiliyoruz.

Bizde neden bu tür bir gelişme

olmadı? Bu kadınlarımızın yeteneksizliği ile açıklanabilir mi?

Bu sorunun yanıtı ülkemizin tarihi ve bugünkü sömürge ve aşiretçi-feodal yapılanmasıdır.

Diğer ülkelerde kadın hareketinin nüveleri, aydın hareketlerinin bir parçası olarak geliyor. Bizde de bu sorunun ifade edilmesi, tanımlanması olayı, devrimci aydın hareketi ile mümkün oluyor.

Ülkemizde aydın hareketi kendine özgüdür. Ve başından beri devrimci bir niteliğe sahiptir, proletaryanın önderliğinde bir ulusal kurtuluş mücadelesini yaratma ve geliştirme amacıdadır. Yani kendine yeterli salt entelektüel bir çaba değildir. Bağımsız aydın hareketi esas olarak mücadelemizde ilk sözlerin söylendiği, ilk ilişkilerin örül-

me kadın kurtuluş sorununun ortaya konulması gibi ciddi adımlar ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesi ile atılıyor, aynı zamanda, doğuştan itibaren yurtseverlik biçimine bürünen kadın hareketinin başlangıç adımları anlamına geliyordu.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi ve silahlı savaşım düzeyine ulaşması olayı, halkın ayağa kaldırılması, savaşımın kitlelere mal edilmesi görevini de dayattı. Zaten ilk sözlerden-ilk adımlardan başlayarak halka gitme, ezilen kitlelere yönelme, onları harekete geçirme, kitleliliğe ulaşma hedefi gözetilmiş, pratiğimiz de bu temelde gerçekleşmiştir. Dolayısıyla yaşama geçirilen kitle çizgisinin bir sonucu olarak ve o bağlamda bir yurtsever kadın hareketi de geliştirilmeye ça-

lını, örgütlülüğü, gücü ve eylemliliği ile koruyabileceğine *inanmalı* ve *bu bilinç ve inanç* temelinde büyük özgürlük yürüyüşündeki yerini almalı, rolünü bu bilinçle oynayabilmelidir.

Kendi ezilmişlik konumunun bilincine ulaşmak, kendi kurtuluş sorununun perspektiflerini geliştirmek, bu bilinci örgüt ve eylemlilik silahlarına kavuşturmak, kadının tarih sahnesine çıkmasının, özgürleşmesinin ve deyim yerinde ise "insanlaşması"nın *ön ve temel koşuludur*.

Kölelik konumunun bilincine ulaşmayanlar, özgürleşemezler. Özgür düşünce ve kişilik oluşturmamayanlar, özgürlük kavgasına gerekli ve yeterli katılımı sağlamazlar. Özgür kişilikleri örgüt ve eylem gücü ile konuşturmayanlar, *ne özgür ve eşit bir konum* yakayabilirler, ne de kazanılan konumu güvence altına alabilirler. Kadın hareketi açısından yakanması gereken temel halkalardan biri budur. (Bu temel hal-kanın başka bir temel halka ile eklenmesi gerekiyor. Bu noktaya geleceğiz.)

Başka bir ifade ile kadının kurtuluşu, özgürlüğü ve eşitliği kadının özgür çabası ve mücadelesinin eseri olmalıdır/olacaktır! Özgür kadın hareketi, kadının özgürleşmesinin ve kurtuluşunun aracı, güvencesi ve adım adım gelişme ortamıdır.

Fakat unutmamak ve hiç bir

zaman akıldan çıkarmamak gerekiyor ki, bu yaklaşım, şu nokta ile mutlakla tamamlanmalıdır: *Yurtsever kadın hareketi, kendini Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi içinde, o bağlamda ifade edebilir, geliştirebilir, anlam kazanarak özgül hedefine yürüyebilir*.

Kadın hareketinin kendi özgün özellikleri, sorunları vd. boyutlarını tanımlaması ve bu doğrultuda bir eylem tarzı içinde bulunması ve bu özgün tutumu ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesi bağlamına oturtması çelişik bir yaklaşım değil, tersine kaçınılmaz bir zorunluluktur. Dolayısıyla bizde kadın hareketinin, günümüzde yurtsever kimlik kazanması anlaşılmalıdır, içinden geçmekte olduğumuz tarihsel sürecin bir gereğidir.

Devamı 27. sayfada

Direnş anınız özgürlüğe giden yolda sönmeyecek bir meşaledir...

düğü dönemin faaliyetlerine denk düşüyor. Başka bir deyişle, devrimci teorik-ideolojik üretim faaliyetlerinin kendisi oluyor, esas olarak bizdeki aydınlanma hareketi.

Bu noktada, ülkemizin kaderi ve kadının kaderi ile ÖNCÜ ÇEKİRDEK'in varlığı ve gelişimi arasında şaşmaz yaşamsal bağ ve ilişki ile karşı karşıya kalıyoruz. Ülkenin sorunlarında ÖNCÜ'nün bu kadar tarihsel ve belirleyici bir rol oynadığı başka bir ülke gösterilemez. Bu da bizim özgün bir özelliğimiz, kendi tarihsel-ulusal gerçekliğimizden kaynaklanan özgün bir boyutumuz oluyor.

-II-

Kürt kadınının cinsel ve toplumsal konumunun açığa çıkarılması ve

ışılmıştır. Ve bu kadın hareketi belli bir örgütsel düzey ve biçime ulaştırılmıştır. Bunun yeterli olmadığı ortadadır.

Açık ki, bu noktada, kadın hareketinin geliştirilmesi, derinleştirilmesi, daha güçlü bir donanıma ve silahlara kavuşturulması ihtiyacı vardır.

Bu konuda yaratılanları, geliştirilenleri, sadece bir başlangıç, bir çerçeve olarak algılamak gerekiyor.

Her şeyden önce, Kürt kadını, kurtuluşu, özgürlüğü, bağımsızlığı ve erkeklerle her yönüyle eşit olma hakkını başkalarından değil, erkeklerden değil, *kendi öz bilinci, örgütlülüğü, gücü ve eylemliliği* ile kazanabileceğine, elde edebileceği kazanımları ve hakları (özgürlüğü, eşitliği, kurtuluşu) yine ancak kendi özbi-